

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TREVANIAN

KELEBEK
YAYINLARI

KAR KAPLANI

KELEBEK YAYINLARI

Her şey isviçre'de bir Amerikan ajanının öldürölmesiyle başladı. Jonathan Hemlock CII adına çalışıyordu. Görevi yabancı ajanları bulup öldürmektir. İşin ilginç yönü o düşmanlarının kim olduğunu bilmediği halde düşman ajanlar onu tanıyordu... Ülkemizde de büyük ün yapan ve kitapları çok satan John Trevanian'ın Türkiye'de ilk kez yayınlanan ilginç bir yapıtı.

KELEBEK YAYINEVİ İSTANBUL

ankara cad, bobtail han. no: 99 tel. 526 84 40

"The Eîger Sanction"

adlı İngilizce baskısından dilimize çeviren

Gönöl SUVEREN

kitabı hazırlayan : Yıldiran Bozkurt

kapak resmi : Şahin Karakoç

kapak düzeni : Bülent Engez

kapak film : Güven Röprodüksiyon

kapak baskı : çetin ofset

Montreal: 16 Mayıs

Gecenin ilk saatlerinde St. Laurent Bulvarı'na yağan yağmur çoktan dinmişti. Ancak biçimsiz kaldırımlarda hâlâ su birikintileri vardı. Hava CII ajanı Wormwood'un koyu bej, ince yağmurluğunu giymesine neden olacak kadar serindi. Aslında adam klasik trençkotları tercih ediyordu, ama onları giyme cesaretini de gösteremiyordu. Ajan arkadaşlarının kendisiyle alay edeceklerini biliyordu. Bu nedenle de yağmurluğunun yakasını kaldırıp, ellerini ceplerine sokarak idare ediyordu. Şimdi ellerinden birinin avunda St. Justine Hastanesinin kasvetli bahçesinde pis kokulu bir cüceden aldığı bir çiklet parçası vardı. Cüce birdenbire ağaççıkların arasından çıkarak Wormwood'un neredeyse ödünü patlatmıştı. Ajan da irkildiğini belli etmemek için sanki Doğu'ya özgü bir savunma oyunu gösteriyormuş gibi bir hareket yapmıştı. Geri geri giderken bir gülfidanına çarpmasaydı belki de bu kedi gibi uyanık hareketi daha da etkili olacaktı.

Wormwood tenhalaşmaya başlayan sokakta hızlı hızlı yürüyordu. Morali iyice düzelmmişti. Üstünlük duygusundan değildi bu tabii. Onu mutlu eden bir yeterlilik duygusuydu. Hiç olmazsa bu sefer işi berbat etmemişti. Wormwood'un gölgesi de karanlık bir mağazanın vitrin camına vurarak onunla birlikte dalgalana dalgalana ilerledi.

Güvenli bakışları, kararlı adımları, düşük omuzlarını ve kabak kafasını gizlemeye yetiyor da artıyordu bile, Wormwood kamburunu düzeltmek için avuçlarını öne doğru çevirdi. Bir zamanlar biri ona erkekçe bir duruş kazanmanın en iyi yolunun avuçları ileriye doğru uzatarak yürümek olduğunu söylemişti.

Rahatsız bir yürüyüşü bu. Wormwood bu yüzden biraz da penguen gibi ilerliyordu, ama bu yöntemi her aklına gelişinde de uyguluyordu.

Wormwood duyduğu can acısıyla biraz önce gülfidanına ta kılmış olduğunu hatırladı, ama pantolonunun dikişini baş ve işaret parmaklarıyla tutarak kumaşı kaba etlerinden çektiği zaman can acısının geçtiğini de fark etti. Zaman zaman gelip geçenlerin meraklı bakışlarına aldırmayarak bu çareye başvurdu.

Memnundu Wormwood. Kendi kendisine, "bu kendime güvenle ilgili olmalı sanırım," dedi. "Bu işi başaracağımı biliyordum. Başardım da." Ajan, bir uğursuzlukla karşılaşacağını düşündüğü zamanlar buna kendisinin böyle düşünmesinin yol açtığına inanıyordu. Son bir kaç görevi de bu düşünceyi doğrulamış gibiydi. Genellikle kuramlı bir Wormwood için pek geçerli değildi. Ajan, kabak kalma tehlikesine, karşıydı. Saçlarını kısa kesersen, uzun süre dökülmezler," ilkesini uygulamıştı. Saçlarını her zaman asker gibi kısacık kestirmişti. Bu yüzden olduğundan daha az görünmüştü saçları ancak yine de dökülmüştü. Bir süre saçların erken dökülmesinin olağanüstü bir erkekliğin belirtisi olduğu kuramına sıkı sıkı sarılmıştı, ama kişisel deneyimleri sonucu bu fikirden de vazgeçmek zorunda kalmıştı.

"Bu sefer işi başardım. Bir terslik de olmadı. Yarın sabah altıda Amerika'da olacağım."

Çikleti parmaklarıyla daha da sıkıca kavradı. Bir başarısızlıkla daha karşılaşması olacak gibi değildi. Merkezdekiler ondan "Tek Kişilik Domuz Körfezi Harekatı" diye söz etmeye başlamışlardı.

Sola Lessage Yoluna saptı. Sokak ıssız ve sessizdi. Wormwood do fark etti bunu. St. Dominique'de tekrar güneye doğru döndüğünde sıkıntılı, karanlık tuğla binaların cephelerine çarparak yalanlanan ayak sesleri Wormwood 'a birer darbe gibi geldi. Sessizlik ajanı rahatsız etmiyordu. Islık çalmasının tek nedeni ise bunu sevmesiydi.

Bir delikanlı tavırlarıyla, "böyle olumlu düşünmek gerçekten etkili," diye mırıldandı. "Kazananlar her zaman kazanıyor! Bu gerçek!" Sonra kaybedenlerin de her zaman kaybettiklerinin bir gerçek olup olmadığını kendi kendisine sorarken bir çocuğunu andıran yuvarlak yüzünün kasları büzüldü. Üniversitedeki mantık derslerini hatırlamaya çalıştı. Sonunda da. "hayır," diye kararını verdi. "Öyle olması şart değil. Kaybedenler her zaman kaybetmiyorlar ki, ama kazananlar her zaman kazanıyor!" Bu konuyu çözümlediği İçin kendisini daha iyi hissetti.

Üçüncü sınıf oteline erişmesine yalnızca bir blok kalmıştı. Yolun ilerisindeki kırmızı neonla diklemesine yazılmış bozuk yazıyı görebiliyordu. "OTEL"

"Yaklaştım, sayılır."

Wormwood, CII Eğitim Merkezinde verilen talimatı hatırladı. "Gideceğiniz yere her zaman sokağın karşı tarafından yaklaşın." Wormwood da bu nedenle karşı kaldırıma geçti. Bu kuralın nedenini hiçbir zaman doğru dürüst anlayamamıştı. Tabii bu sinsice bir şeydi, ama bunu nedenini sormak da, bu kurala uymamak da Wormword'un aklından bile geçemezdi.

St. Dominique' in dökme demir lambaları henüz kenti çirkinleştirme akımına kurban olmamışlardı. Bunların yerine insanların dudaklarını kapkara gösteren o cıva lambaları

geçirilmemişti. Bu yüzden Wormwood gölgesini seyrederek eğlenebiliyordu. Gölgesi ayaklarının altında kayarak önünde iyice uzuyordu. Sonraki lambanın aydınlığı arttıkça gölge İyice kısalıyor ve arkasında kalıyordu. Ajan omzunun üzerinden hayran hayran bu olayı seyrederken birdenbire bir fener direğine çarptı. Kendisini topladıktan sonra öfkeyle yolun aşağısına, yukarısına baktı. Sanki için için birine meydan okuyordu.

Aslında biri bu olayı görmüştü, ama Wormwood bunun farkında değildi. Bu yüzden öfkeyle 'terbiyesizlik eden' lamba direğine baktıktan sonra avuçlarını öne doğru uzatarak omuzlarını dikleştirdi. Karşıya geçerek oteline girdi.

Hole, o berbat otellere özgü, küf, Lizol ve idrar kokusu sinmişti. Bu da insanın içini rahatlatıyordu. Daha sonraki raporlarda Wormwood'un oteline 11.5511.57 arasında girdiği belirtilecekti. Kesin zaman ne olursa olsun Wormwood saatine bir göz attı. Saatin ısıltılı kadranı olduğu gibi hoşuna gitti. Ajan saat kadrانlarında kullanılan fosforlu maddenin cilt kanserine neden olduğunu duymuştu birinden, ama sigara içmeyerek bu tehlikeyi dengelediğini düşünüyordu. Wormwood yine de karanlık bir yerden geçerken kesinlikle saatine bakıyordu. Yoksa ısıltılı bir kadranı olan bir saatin başka ne yararı vardı ki? Herhalde ajanın bu noktayı düşünmesi o 11.55'le 11.57 arasındaki farka yol açmıştı.

Wormwood nemli, lekeli bir halının serili olduğu loş merdivenden çıkarken kendi kendisine 'kazananların daima kazandıklarını hatırlattı, ama yanındaki odadan gelen öksürük seslerini duyunca bütün keyfi kaçtı. Bütün gece aralıklarla

devam eden sarsıcı, öğürtücü, hastalık kokan bir öksürüktü bu. Wormwood yan odada kalan yaşlı adamı hiç görmemişti, ama uykusunu kaçıran bu öksürükten de nefret ediyordu.

Ajan oda kapısının önünde durarak çikleti cebinden çıkardı, dikkatle inceledi. "Her halde içinde mikrofilm var. Bu kağıtla çiklet arasında olmalı. O acayip nesneler hep oraya konulur."

Anahtarı gevşek kilitte döndü. Wormwood kapıyı arkasından kapatırken rahat bir nefes aldı. "Bu kaçınılmayacak bir kural," diye kendi kendisine itiraf etti. "Kazananlar."

Ama bu düşüncesi yarıda kesiliverdi. Odada yalnız değildi.

Wormwood, Eğitim Merkezinin övgüyle karşılayacağı bir tepki gösterdi, ve çikleti üzerindeki kağıdıyla birlikte çabucak ağzına attı. Kafasının arkası ezen darbeyi yerken sakızı da yut tu. Acısı korkunçtu, ama ses daha da korkunçtu. Bu ellerinizle kulaklarınızı kapayarak bir salatalık ısırmaya benziyordu, ama daha yakında sanki beyninin içindeymiş gibi duruyordu.

Wormwood ikinci darbenin gürültüsünü de iyice duydu. Sıvı sesiyle karışık bir çıtırdıydı, ama işin garibi bir vuruş canını yakmamıştı.

Ancak başka bir şey Wormwood 'a acı veriyordu, göremiyordu, ama gırtlığını keserek açtıklarının farkındaydı. Bu sahne gözlerinin önünde canlandığında titredi. "Kusmayacağımı umarım," diye geçirdi içinden. Sonra sıra midesine geldi. Soğuk bir şey midesine girip çıktı. Yan odadaki ihtiyar adam öksürdü ve öğürdü. Wormwood kafasında ilk korku sırasında yarıda kesilen düşüncelyi tamamladı.

Ajan, "kazananlar daima kazanırlar," diye düşündü ve sonra da öldü.

New York : 2 Haziran

"...Hiç olmazsa bu sömestr size sanatla toplum arasında öyle anlamlı bir ilişki olmadığını öğretti. Tabii bilgi alanları dışındaki önemli konularla karşılaştıklarında kötü sonuçlar çıkarmak zorunda kalan kitle psikologları ve kitle kültürcüleri öyle hırslı savlarda bulunuyorlar o da başka. 'Toplum' ve 'sanat' kavramları bile birbirine yabancı hatta düşmancadır. Bu bakımdan kurallar ve sınırlar..."

Sanat Profesörü Dr. Jonathan Hemlock sınıftaki yılın son konuşmasını yapıyordu. Hemlock 'Sanat ve Toplum' derslerinden nefret ediyordu, ama bunlar bölüm için önemliydi. Hemlock'un ders verme yöntemi alaylı hatta hakaret doluydu, ama öğrenciler profesöre bayılıyorlardı. Her biri de yanlarındaki sırada oturan arkadaşlarının Dr. Hemlock'un ukalaca aşağılamaları karşısında için için kıvrandığını sanıyorlardı. Profesörün o soğuk ve kırıcı sözlerini duygusuz bir burjuva dünyaya duyduğu an olarak yorumluyorlardı. Bu. melodram meraklısı öğrenciler için 'Weltschmerz' in enfes bir örneği idi.

Öğrencilerin Hemlock'tan hoşlanmalarının birbirleriyle ilişkisi olmayan birkaç nedeni vardı. Bir kere otuz yedisinde olan Hemlock, Sanat Bölümündeki en genç profesördü. Bu yüzden öğrenciler onun bir liberal olduğunu düşünüyorlardı. Ancak Hemlock tutucu, muhafazakar, ayrılıkçı, liberal de değildi. İçki yasağı düşmanı, ılımlı bir sosyalist olmadığı gibi. Hemlock'u yalnızca sanat ilgilendiriyordu. Siyaset, öğrenci özgürlüğü, yoksullukla mücadele. siyahların sorunları, Hindicini'ndeki savaş ve ekoloji gibi şeyler onu ilgilendirmiyor, hatta sıkıyordu. Ama

'öğrencilerin Profesörü' diye adı çıkmıştı ve bundan kurtulması da olanaksızdı. Örneğin öğrenci boykotları nedeniyle ara verilen derslere tekrar başlandığında önemsiz bir gösteriyi bastıracak cesareti ve gücü olmadığı için yönetimle açık açık alay etmişti. Öğrenciler bunu, kurulu düzenin eleştirisi olarak almış ve ona daha da büyük bir hayranlık duymuşlardı.

"Sonuçta yalnızca sanat var. Bir de sanat olmayan şeyler. Kara Sanat, Toplumsal, Sanat. Genç Sanat. Pop Sanatı, Kitle Sanatı diye bir şey yok. Bunlar yeteneksiz boyacıların berbat resimlerini sınıflandırarak onurlandırmak için uydurdıkları isimlerdir..."

Hemlock'un bir dağcı olarak uluslararası bir üne sahip olduğunu bilen ve yaptıklarını gazetelerde okuyan erkek öğrenciler bu 'bilgin atlet' kavramından etkileniyordu. Oysa Hemlock birkaç yıldan beri hiçbir tırmanış yapmamıştı. Genç kızları ise onun buz gibi soğuk ve ciddi tavırları etkiliyordu. Hepsi de bu tavırların arzu dolu ve esrarlı bir tabiatı gizlediğini sanıyorlardı, ama aslında Hemlock görünüş bakımından hiç de romantik bir tip sayılmazdı. Orta boylu ve ince yapıydı. Kesin ve çevik hareketleri ifadeleri anlaşılmayan yeşilimsi gri gözleri kızların cinsel hayaller kurmalarına neden oluyordu.

Tahmin edilebileceği gibi Hemlock'a duyulan bu hayranlığı diğer öğretim üyeleri paylaşmıyordu. Hepsi de onun akademik ününe, komitelere katılmaya yanaşmayışına, sunulan proje ve önerilere ilgi göstermeyişine ve o ünlü öğrencileri büyüleme yeteneğine kıızıyordu. Özellikle bundan dürüst bir bilim adamına yakışmayacak bir şeymiş gibi söz ediyorlardı. Bu insanların kötü niyetli öfkelerine karşı Hemlock'u en çok zenginliği ve Long

Island'da bir malikanede yaşadığı söylentileri koruyordu. Tipik akademik liberaller olan öğretim üyeleri bu servet, hatta hayali servet yüzünden şaşırıyor ve beceriksizleşiyorlardı. Bu söylentileri doğrulama ya da yalanlamaları da olanaksızdı. Çünkü Dr. Hemlock hiçbirini evine çağırmıyordu. Çağıracağı da yoktu...

"...Sanatı takdir etme öğrenilecek bir şey değildir. Bunun için özel yetenekler gereklidir. Tabii sizde de bu yeteneklerin bulunduğunu düşünüyorsunuz. Çünkü insanların eşit olarak yaratıldıkları fikriyle büyütülmüşsünüz. Bunun yalnızca birbirinize eşit olduğunuz anlamına geldiğinin farkında değilsiniz..."

Hemlock, böyle ezberden konuşurken bir taraftan da anfinin ön sırasındaki öğrencileri inceliyorlardı. Bu sıra yine her zamanki gibi başlarını sallayarak gülümseyen kafasız kızlarla doluydu. Eteklerini yukarı çekmiş, farkına varmadan dizlerini ayırmışlardı. Hemlock, onların, gülerken yukarı kıvrılan dudakları ve boş bakışlı yuvarlak gözleriyle birer ü harfine benzediklerini düşündü. Hemlock kız öğrencilerle hiçbir zaman ilişki kurmamıştı. Öğrenciler, bakireler ve sarhoşları yanma yaklaştırmazdı. Eline hol fırsat geçiyordu aslında. Erkeklik gücü de yerindeydi, ama o bir sporcuydu ve bu gözleri kamaşmış budalalarla ilişki kurmayı geyikleri hileyle tuzağa düşürmek ya da barajdaki balıkları dinamitle avlamakla bir tutuyordu.

Her zaman olduğu gibi Hemlock son sözlerini söylediği sırada zil de çaldı. Profesör de konuşmasını öğrencilerine yaratıcı düşüncelerin kirlenmediği sakın bir yaz geçirmeleri dileğiyle sona

erdirdi. Öğrenciler de bu son günde her zaman yaptıkları gibi onu alkışladılar. Hemlock sınıftan çabucak çıktı.

Profesör koridordaki köşeyi dönerken mini etekli, uzun siyah saçlı, gözlerini bir balerin gibi boyamış bir kız öğrenciyle karşılaştı. Kız, heyecanla sık sık nefesini tutarak Hemlock'a derslerinden büyük bir zevk aldığını ve kendisini sanata eskisinden çok daha yakın hissettiğini açıkladı.

"Çok güzel."

"Benim sorulum şu, Dr. Hemlock: notlarımın ortalama B olması gerekiyor. Yoksa bursumu kaybedeceğim."

Hemlock ceplerini karıştırarak bürosunun anahtarını buldu.

"Korkarım sizin son sınavınızda da pek başarılı olamayacağım. Yani... Sanat konusunda duygularım iyice gelişti, ama insan duygularını her zaman kağıda dökemiyor ki." Kız, başını kaldırarak profesöre baktı. Bütün cesaretini toplayarak onu anlamlı anlamlı süzmeye çalıştı. "Daha iyi not almamın bir yolu varsa... Yani ben her şeyi yapmaya hazırım... Gerçekten..."

Hemlock ciddi bir tavırla, "Bu önerinin ne anlama geldiğinin farkında mısın?" diye sordu.

Kız başını sallayarak yutkundu. Gözleri umutla parlıyordu.

Hemlock sesini bir sır verecekmiş gibi alçalttı "Bu gece için bir planın var mı?"

Kız öksürerek boğazını temizledi. "Hayır. Yok."

Hemlock kafasını salladı. "Yalnız mı oturuyorsun?"

"Oda arkadaşım bu hafta yok."

"İyi. O halde kitaplarını çıkar ve iyice çalış. İyi not almanın en emin yolu budur."

"Ama..."

" Evet!"

Kızın neşesi sönüverdi. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Hemlock odasına girerken kız koridorda ağır ağır uzaklaştı. Profesör kendi kendisine bir şarkı mırıldanıyordu, ama neşesi çok sürmedi. Yazı masasında kendisinin yazdığı bazı notlar vardı. Yakında ya da çoktan ödenmesi gereken faturaları hatırlamak için almıştı bunları. Üniversitede bir serveti olduğu konusunda dolaşan dedikodular asılsızdı. Aslında Hemlock her yıl öğretmenlik kitap yazarlığı ve tablo değerlendirmeden aldığı paranın üç katını harcıyordu. Yılda kazandığı yaklaşık kırk bin doların çoğunu başka işler yaparak elde ediyordu. Jonathan Hemlock CII'nin "Araştırma ve Onaylama" Bölümü'nde çalışıyordu. Bir katildi o...

Telefon çalmaya başladı. Hemlock ışığı yanan düğmeye basarak alıcıyı kaldırdı. Alo?" " "Hemlock? Rahatlıkla konuşabilecek durumda mısınız?" Konuşan Bay Dragon'un başyardımcısı Clement Pope'du. O gergin ve hafif sesi tanımamak olanaksızdı. Pope 'casusluk' oynamaya bayılıyordu."

"Senin için ne yapabilirim. Pope?*

"Bay Dragon seni görmek istiyor."

"Bunu anlamıştım zaten."

" "Yirmi dakika sonra burada olabilir misin?"

"Hayır." Aslında Hemlock Bölüme yirmi dakikada rahatlıkla erişebilirdi, ama 'Araştırma ve Onaylama' Bölümü'ndeki personelden nefret ediyordu. "Yarına ne dersin?"

"Ama bu iş çok önemli. Bay Dragon seni şimdi görmek istiyor."

"O halde bir saat sonra."

"Buraya bak, ahbap, ben senin yerinde olsaydım hemen popomu yerinden kaldırır ve buraya..." Ama Jonathan Hemlock telefonu kapattı.

Jonathan ondan sonraki yarım saat odasında oyalandı. Dragon'un bürosuna söylediği bir saatten daha da sonra gitmeyi düşünerek bir taksi çağırdı ve kampus ten ayrıldı.

Eski ve kirli asansör Jonathan'ı! Üçüncü Cadde'deki dikkati çekmeyen bir iş hanının üçüncü katına çıkarırken adam tanıdık ayrıntılarla ilgileniyordu. Duvardaki soyulmaya başlamış kurşuni boya... Birbiri üzerine gelişi güzel yapıştırılmış yıllık kontrol kağıtları... Yaşlanan makinelere duyulan saygı yüzünden silinmiş ve azaltılmış olan yük kapasitesini belirleyen kağıt... Jonathan ondan sonraki bir saat içerisinde göreceği her şeyi şimdiden tahmin ediyordu. Bu da onu endişelendiriyordu.

Asansör durdu. Kapı şakırdarak açılırken de iki yana yalpaladı. Jonathan büroların bulunduğu üst kata gelmişti. Asansörden çıkarak sola döndü. Bir merdivene açılan ve üzerinde 'Girilmez' yazılı olan ağır yangın kapısını itti. Islak beton basamaklardan birinde tulumlu, dev gibi bir zenci oturuyordu. Alet edevat çantası da yanındaydı. Jonathan ona başıyla selam verdi ve yanından geçerek basamaklardan çıktı. Bir kat yukarıda merdiven sona erdi. Jonathan başka bir yangın kapısını iterek tavan arasına girdi CII buraya bir takım odalar yaptırtmıştı. Koridora Jonathan'ın çok iyi hatırladığı o hastane kokusu yayılmıştı. Şişman bir temizlikçi kadın aynı yeri silip duruyordu. Kapısında 'Yurasis Dragon' yazılı kapının yanındaki sırada şişman bir adam oturuyordu. Arkasında bir iş adamına

yakışacak bir elbise vardı. Çantasını da kucağına koymuştu. Adam ayağa kalkarak Jonathan'ın karşısına dikildi. Profesör ise bu insanların kendisine engel olmalarına çok kızıyordu. Karşılaştıklarının hepsi de yani zenci tamirci, gündelikçi kadın ve bu işadamı CII nöbetçileriydiler. Alet edevat ve evrak çantalarında ve süpürgenin sapında da silahları gizliydi.

Jonathan bacaklarını açtı ve ellerini duvara dayayarak durdu. Sıkılmıştı. Ve sıkıldığı için de kendi kendisine kızıyordu. İşadamı ise tam bir profesyonele yakışacak bir ustalıkla üzerini arıyordu.

İşadamı Jonathan'ın cebinden bir dolmakalem aldı. "Bu yeni. Genellikle yanında Fransız bir dolmakalemi taşırdın. Altın kaplama yeşil bir şey."

"Onu kaybettim."

"Anlıyorum. Bunun içinde mürekkep var mı?"

"Bir dolmakalem o."

"Çok üzgünüm. Kalem ya sen dışarı çıkıncaya kadar bende kalacak ya da ben bunu incelettireceğim. İncelettirdiğim zaman mürekkebi boşaltacaklar."

"Kalem ben dışarı çıkıncaya kadar sende kalsın."

İşadamı yana çekildi ve Jonathan'ın büroya girmesine izin verdi.

Profesör kapıyı arkasından kapar kapamaz Bayan Cerburus onu, On sekiz dakika geç kaldınız. Hemlock," diye suçladı.

"Evet, öyle bir şey..." Jonathan'a pırl pırl eşyalı dış bürodaki hastane kokusu boğucu geldi.

Kolalı bir hemşire üniforması giymiş olan Bayan Cerburus tıknaz ve kaslı vücutlu olan bir kadındı. Sık kır saçlarını kısa kestirmişti. Soğuk bakışlı küçük gözlen yağ kıvrımları arasında

yarı kaybolmuş gibiydi. Zımpara kağıdına benzeyen cildini galiba her gün soda ve kaşığıyla temizliyordu. İnce üst dudağının yukarısında bir bıyığın gölgesi görülüyordu.

"Bugün beni dört gözle bekler bir haliniz var Bayan Cerburus."

Kadın dişlerini göstererek homurdandı. "Bay Dragon bekletilmekten hoşlanmaz."

"Kim bekletilmekten hoşlanır ki?"

"Sağlığınız yerinde mi?" Kadın bunu Jonathan'la pek yakından ilgilendiği için sormamıştı.

"Oldukça."

" Soğuk algnılığınız yok ya? Bulaşıcı hastalığı olan biriyle karşılaştınız mı?"

"Ah. Her zamanki hastalıklar: fil hastalığı, frengi."

Kadın Jonathan'a öfkeyle baktı. "Pekala. İçeri girebilirsin. Arkasındaki kapının açılmasını sağlayan düğmeye bastı. Sonra da tekrar kağıtların üzerine eğildi. Artık Jonathan'la ilgilenmiyordu.

Profesör ara bölmeye girdi. Kapı arkasından gürültüyle kapandı. Bu ara bölmeyi hafif, kırmızı bir ışık yarı aydınlatıyordu. Bay Dragon, dış büronun pırıltılı beyazlığından kendi kapkaranlık odasına geçilirken ara yere bu kırmızı ışığı koydurtmuştu. Jonathan gözlerini kapattığında karanlığa daha çabuk alışacağını biliyordu. Profesör bunu yaparken diğer taraftan da yavaşça ceketini çıkardı. Ara bölme ve Bay Dragon'un odasında ısı her zaman otuz dereceydi. Hafif bir soğuk algnılığı ya da gripli biriyle bir anlık karşılaşma adamın

aylarca hasta yatmasına neden oluyordu. Bay Dragon'un hastalıklara karşı doğal direnci yoktu

Jonathan bölmeye girerken içeri dolan serin havanın ısısı otuz dereceye yükseldiğinde Bay Dragon'un bürosunun kapısı otomatik olarak açıldı.

İlerideki karanlığın arasından Bay Dragon'un sesi yükseldi. "Gel, Hemlock."

Jonathan el yordamıyla Bay Dragon'un masasının karşısında olduğunu bildiği büyük deri koltuğa doğru gitti.

"Biraz sağa kay. Hemlock."

Jonathan koltuğa otururken adamın beyaz gömleğinin manşetini görür gibi oldu. Gözleri karanlığa ağır ağır alışıyordu.

"Tamam... E. son aylarda nasıldın?"

"Cevabını bildiğimiz bir soru bu!"

Dragon her zaman yaptığı gibi kuru ve kesin bir sesle üç defa "Ha!" diyerek güldü. "Doğru. Seni korumak için göz hapsinde tutuyorduk tabii. Duyduğuma göre karaborsa satılan bir tablo ilgini uyandırmış."

"Evet. Bir Pissarro."

"Ve bu yüzden de paraya ihtiyacın var. Bana yanlış söyleme dilerse on bin dolara... Kişisel zevkler için fazla para bu."

"O tabloya paha biçilemez."

"Her şeyin bir değeri vardır. Hemlock. Hiçbir şey için paha biçilmez olduğu söylenemez. Bu tablonun bedeli Montreal'deki bir adamın hayatına eşit sayılır. Doğrusu tuval ve yağlıboyanın seni neden bu kadar çektiğini hiçbir zaman anlayamadım. İleride bir gün bana bu konuda bilgi vermelisin."

"Bu öğrenilecek bir şey değildir."

"Yani bu nitelik insanda ya doğuştan olur, ya da hiç olmaz. Öyle mi?"

"Evet. Bu insanda ya vardır, ya da yoktur."

Dragon içini çekti. "Evet. İnsanın doğuştan böyle olması gerektiği anlaşıyor." Dragon'un yabancı bir ülkede doğmuş olduğunu aksanı değil de diksiyonundaki kusursuzluk ortaya koyuyordu. "Ama resim koleksiyonculuğu yapma konusundaki is teklerinde alay etmemeliyim. Bu olmasaydı, paraya sık sık ihtiyaç duymazdın. O zaman da senin hizmetlerinden yararlanamazdık." Jonathan'ın gözbebekleri karanlığa alışıp genişlerken Bav Dragon da ağır ağır karanlıkların arasında belirmeye başladı. Tıpkı banyo edilen bir fotoğraf gibi...

Profesör her zaman gelen tiksinti duygusunu bekleyerek "fazla zamanınızı almayayım. Bay Dragon," dedi.

"Yani konuya girelim, demek istiyorsun." Dragon'un sesinde hayal kırıklığı vardı. Nedense Jonathan'dan hoşlanıyordu. O kısıtlı uluslararası suikastlar dünyasının dışından gelen biriyle konuşmak ona zevk veriyordu. "Pekala. Adamlarımızdan biri Mont Real'de öldürüldü. Kot adı: Wormwood iki katilin saldırısına uğradı. Araştırma Bölümü onlardan birinin izini buldu. Sen bu adamı 'onaylayacaksın.'"

Jonathan CII'ye özgü bu üstü kapalı sözlerle güldü. 'En alt rütbeye indirmek' öldürerek ortadan kaldırma anlamına geliyordu. 'Biyografik eğilim' şantaj, 'ıslak iş' katletmek. 'onaylamak'la da karşılık olarak öldürmek kastediliyordu. Gözleri karanlığa alışan Jonathan, Dragon'un yüzünü hayal meyal gördü. Adamın saçları beyazdı ve kuzu yünü gibi kıvırcıktı. Karanlıkların arasında yüzüyormuş gibi bir izlenim bırakan

suratıyla kupkuru mermeri andırıyordu. Dragon doğada ender görülen insan tiplerinden biriydi. Tam bir akşındı1 o. Bu yüzden ışığa karşı çok duyarlıydı. Gözlerinde ve gözkapaklarında koruyucu pigment yoktu. Ayrıca vücudu doğduğundan beri yeteri kadar akyuvar üretemiyordu. Bu yüzden de hastalık taşıyabilecek kimselerden uzak kalması gerekiyordu. Altı ayda bir kanı tamamıyla değiştiriliyordu. Adam elli yıllık ömrünü karanlıkta, yalnız başına geçirmiş ve başkalarının kanlarıyla yaşamıştı. Tabii bu yaşam, kişiliğini ele etkilemişti.

Jonathan Dragon'un yüzüne bakarak en tiksinti uyandıran ayrıntının belirginleşmesini bekledi. "Araştırma 'hedeflerden' yalnızca birini mi bulabildi?"

"Şimdi ikinci katili de bulmaya çalışıyorlar. Bu işi sen Montreal'e varıncaya kadar halledeceklerini umuyorum."

"İkisiyle birden ilgilenemem. Bunu siz de biliyorsunuz." Jonathan. CII için yalnızca paraya ihtiyacı olduğu zamanlarda çalışmaya karar vermişti. Diğer zamanlarda ona 'onaylama' işleri verilmemesi için daima dikkatli davranıyordu.

"İki işi birden yapman gerekebilir. Hemlock."

"Bunu unutun." Jonathan, koltuğun iki yanını sıkıca kavramış olduğunu fark etti. Dragon'un gözleri yavaş yavaş görülür hale geliyorlardı. Tamamıyla renksiz olan bu gözlerin iris tabakası bir tavşaninki gibi pembe, gözbebekleriyse kan kırmızısıydı. Jonathan istememesine rağmen duyduğu tiksinti yüzünden bakışlarını Dragon'dan kaçırdı.

Profesörün cevabı Dragon'un hoşuna gitmemişti. "İkinci 'onaylama'yı zamanı gelince konuşuruz."

"Bunu unutun. Ayrıca size kötü bir haberim var."

Dragon hafifçe gülümsedi. "Bana iyi haber getirenler pek azdır. "

"Bu 'onaylama' size yirmi bin dolara mal olacak."

Yani her zamanki ücretinin iki katını mı istiyorsun? Yapma, Hemlock!"

"Pisarro için on bin dolar gerekiyor. Evim için de on bin."

"Özel hesapların beni ilgilendirmez. Senin yirmi bin dolara ihtiyacın var. Biz genellikle sana bir 'onaylama' için on bin veriyoruz. Bu işte de iki 'onaylama' var. Her şey uygun."

"Size iki işi birden yapmak niyetinde olmadığımı söyledim. Bir tek onaylama için yirmi bin istiyorum."

"Ben de sana o işin yirmi bin dolar etmeyeceğini anlatmaya çalışıyorum."

"O halde başka birini gönderin!" Jonathan'ın sakin sesi bir an değişmişti.

Dragon endişelendi. 'Onaylama' personeli, işleri ve karşılaştıkları tehlikeler nedeniyle her zaman psikolojik baskı altın daydı. Dragon da 'gerginlik etkisi' diye tanımladığı bu belirtiyi fark edebilmek için her zaman tetikte bekliyordu. Geçen yıl Jonathan'da da bazı belirtiler görmüştü. "Mantıklı ol. Hemlock Şu ara kullanabileceğimiz başka kimse yok."

Jonathan gülümsedi. "Anlıyorum." Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. "Başka kimse yoksa istediğimi yapmak zorundasınız. Yirmi bin dolar vereceksiniz."

"Senin hiç vicdanın yok mu Hemlock? Ama biz de bunu biliyorduk." Dragon. Hemlock'un Kore Savaşı sırasında Ordu İstihbarat Servisi'nde çalıştığı günlerde yapılan psikoloji testlerinin sonuçlarını kastediyordu. Baş Psikolog eşi Menendi

görülmemiş cevaplarının doğru olup olmadığını anlamak için yeniden testler yaptıktan sonra bulgularını bilimsel terimlere başvurmadan özetlemiştiler.

"Çocukluğu müthiş bir yoksulluk ve şiddet içinde geçmiş. Çocukluğunda üç defa saldırganlığı yüzünden mahkûm edilmiş. Bu kavgalara olağanüstü zekasını ve öğretmenlerinin Övgülerini çekemeyen diğer çocuklar neden olmuş. Annesinin ölümünden sonra akrabalarının yanında kalmış onların ilgisizliği nedeniyle de türlü gurur kırıcı durumlarla karşılaşmış. Babasının kim olduğu bilinmiyor. Bütün bunlar göz önüne alındığında topluma karşı düşmanca tavırları, sinir bozacak kadar üstünlük taslaması normal karşılanabilir."

Bir özellik çok belirgin. H.'in arkadaşlık konusunda çok katı fikirleri var. Ona göre sadakatten daha büyük bir meziyet, ihanetten de daha büyük bir günah yok. Dostluğunu İstismar eden birinden intikam almak için hiçbir cezayı yeterli bulmuyor. Başkalarının da onun bu kişisel ilkesine uymaları gerektiğini düşünüyor. Anne ve babası tarafından terk edildiği duygusuna kapılmış olduğu için hislerini dengelemek amacıyla böyle düşünüyor olabilir.

"Kişiliğinde meslek yaşantımız boyunca hiç rastlamadığımız bir çarpıklık var. Bu konuda bütün meslektaşlarımız aynı fikirdeler. Bu yüzden H.'dan sorumlu olan kimseleri uyarmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bu insanda normal suç duygusu yok. Tamamıyla vicdansız diye tanımlanabilecek bir tip o. Günah, cinayet, seks ya da şiddete karşı hiçbir olumsuz tepki göstermiyor. Bu sözlerle onun dengesiz olduğunu kastetmek

istemiyoruz. Tersine o normalden' fazla dengeli. Fazla kontrollü. Anormal derecede hem de...

"Belki H. bu yüzden ideal bir ajan sayılabilir, ama bizce bu adamın kişiliği tam gelişmemiş ve toplum için çok tehlikeli."

"Demek iki kişi birden kabul etmek istemiyorsun. Hemlock? Ve sadece bir tek 'onay' için yirmi bin dolar istiyorsun?"

"Öyle."

Dragon bir kalemi avuçlarının arasında yuvarlayarak pembe kırmızı gözleriyle Jonathan'ı bir an süzdü. Sonra da yine kuru ve kesin bir sesle üç defa. "Ha." diyerek güldü. "Pekala, şimdilik sen kazandın."

Jonathan ayağa kalktı. "Herhalde Montreal'de Araştırma Bürosuyla bağlantı kuracağım."

"Evet. Araştırma Bölümü'nün başında Bayan Felicity Arce adında biri var. O sana gereken talimatı verecek."

Jonathan ceketini giydi.

"O ikinci katile gelince. Hemlock. Araştırma onun izini bulduğunda..."

"Altı ay paraya ihtiyacım olmayacak."

"Ya bizim sana ihtiyacımız olursa?"

Jonathan cevap vermedi. Ara bölmenin kapısını açtı. Dragon o hafif kırmızı ışık yüzünden suratını buruşturdu.

Jonathan parlak ışıklı ön odaya eriştiği zaman Bayan Cerburus'tan Araştırma Bürosu'nun adresini istedi.

"İşte." Kadın küçük beyaz bir kartı Jonathan'a doğru uzattı. Adresi ezberlemesi için yalnızca beş saniyesi vardı. Sonra kartı tekrar dosyasına koydu. "Bayan Felicity Arce'le bağlantı kuracaksın."

Long Island : 2 Haziran

Jonathan parayı CII ödeyeceğinden Dragon'un bürosundan Long Island'ın kuzey kıyısındaki evine kadar taksiyle gitti.

Meşeden yapılmış kalın sokak kapısını arkasından kapatırken derin bir huzur ve güven duydu. Profesör, bu küçük kiliseyi' ev haline soktuğunda kapıyı değiştirtmemiştir. Hemlock, Gotik kemerli döner merdivenden eskiden koroya ait olan tavan arasına çıktı. Burası büyük bir yatak odası ve on metrekare genişliğinde bir banyo haline sokulmuştu. Banyonun ortasında derin bir Roma havuzu vardı. Hemlock bunu küvet olarak kullanıyordu. Dört musluk banyoya gürültüyle sıcak su doldururken Hemlock da soyundu. Elbisesini dikkatle fırçalayarak katladı. Montreal'e yapacağı yolculuk için bavulunu yerleştirdi. Sonra da çok sıcak suya ağır ağır dikkatle girdi. Suyun yüzünde sırt üstü yatarak Montreal'i düşünmemeye çalıştı. Vicdansız biri diye nitelendiriliyordu, ama tamamıyla korkusuz da sayılamazdı. Bu 'onaylama' işlerini başarıyla sonuçlandırırken bir zamanlar tehlikeli dağlara yaptığı tırmanışlar gibi sinirleri iyice geriliyordu. Bir 'onaylama' dan aldığı bütün parayı yatırdığı bu şahane Roma banyosu yalnızca yoksulluk içinde geçen çocukluğuna gösterdiği bir tepki, bir zevk ve lüks düşkünlüğü değildi. Bu Hemlock'un olağanüstü mesleği için gerekli bir şeydi.

Profesör arkasına bir Japon kimonosu giyerek merdivenden indi. Kalın, çift kanatlı bir kapıdan girdi. Kilise klasik hac biçiminde yapılmıştı. Hemlock da bütün salonu oturma odası olarak kullanıyordu. Haçın kollarından birini bir serabahçe durumuna getirmişti. Buradaki vitrayların yerine saydam cam

geçirilmişti. Ortadaki fıskiye, taş döşeli havuzun etrafında tropik iklime özgü bitkiler vardı. Haçın diğer koluysa kütüphane görevi görüyordu. Bütün duvarlara raflar takılmıştı.

Hemlock, çıplak ayaklarıyla tavanı kubbe biçimi olan oturma odasında ilerledi. Tavandaki pencerelerden süzülen ışık Hemlock gibi çok geniş, sınırları belli olmayan, loş ve serin yerler den hoşlanan bir İnsan için yeterliydi. Gece bir düğme çevrilerek vitray dışarıdan aydınlatılıyor ve böylece duvarlarda renk oyunları oluşuyordu. Profesör özellikle yağmur yağdığında renkli ışıkların duvarlarda dalgalanarak dans etmelerini izlemekten hoşlanıyordu.

Hemlock, bir bahçeninkine benzeyen küçük bir kapıyı açtı ve iki basamak çıkarak Amerikan bara erişti. Kendisi için bir martini hazırladı. Dirseklerini bara dayayarak mutlu bir gururla evini seyrederken içkisini zevkle yudumladı.

Profesör bir süre sonra resimlerini görmek için içinde büyük bir arzu duydu. Döner taş merdivenden indi. Koleksiyonunun durduğu duvarları taştan yapılmış odaya geçti. Hemlock bu odada tam altı ay hemen her akşam çalışmıştı. Zemine taş döşemiş, duvarlara İtalya'da Rönesans çağında yapılmış bir saraydan getirtilmiş olan panolar takmıştı, Profesör kapıyı arkasından kitleyerek ışıkları yaktı. Duvarlardan Monet, Cezanne, Utlillo, Van Gogh. Manet, Seurat, Degas. Renoir ve Cassatt'a özgü renkler sanki fıskırıyordu. Hemlock odada ağır ağır dolaşarak sevgili Empresyonistlerini teker teker selamladı. Herbirini kendisine özgü sevimlilik ve gücü yüzünden seviyordu. Her tabloyu elde etmek için karşılaştığı zorluk ve hatta tehlikeleri hatırlıyordu.

Odada büyüklüğüne göre pek az eşya vardı. Belirli bir stilden olmayan rahat bir divan, Jonathan'ın bir şu, bir bu tablonun önünde oturmak için çektiği saplı deri bir puf, önü açık bir soba ve bunun yanında duran sedir kütükleriyle dolu İtalyan sandığı Profesörün onardığı ve iyi bir teknikle, ama ruhsuzca çaldığı bir Bartolomeo Cristofore piyano. Yere 1914'de yapılmış bir Kasen halısı serilmişti. Doğru'ya özgü gerçekten kusursuz olan tek şey de buydu. Sobanın yakınındaki köşede bir yazı masası duruyordu. Hemlock çoğu zaman orada çalışıyordu. Masanın yukarısına on iki kadar fotoğraf gelişi güzel asılmıştı ve bunlar dekora hiç uymuyordu. Dağcılıkla ilgiliydiler. Fotoğraf makinesi, dağcılar beceriksizce tavırlar ya da çocukça muzip ifadelerle yakalamıştı. Fotoğraf makinesi karşısında utanç duyan ve bunu gülünç davranışlarla saklamaya çalışan cesur insanlardı onlar. Fotoğrafların çoğunda Jonathan ve ömür boyu birlikte dağlara tırmandığı arkadaşı Koca Ben Bowman vardı. Koca Ben, kaza geçirmeden önce dünyanın en tanınmış tepelerine tırmanmıştı. Ben, bu yüksekliklere hayvanca gücü ve yenilmez azmiyle boyun eğdirmişti. Profesörle o, tuhaf ama etkili bir tim'diler. Kurnaz taktikçi Jonathan ve dağ yıkan hayvan Koca Ben

Fotoğraflardan yalnızca birinin dağcılıkla ilişkisi yoktu. Jonathan uluslararası casusluk grubunun üyelerinden biriyle olan dostluğuna duyduğu saygı nedeniyle onun fotoğrafını duvara asmıştı. Arkadaşı Henri Baq fotoğrafta alaycı bir tavırla gülüyordu. Ve Jonathan ileride bir gün arkadaşının öldürülmesini intikamını da alacaktı.

Profesör yazı masasının başına geçerek martinisini bitirdi. Sonra çekmecedен küçük bir paket alarak süslü bir nargileyi hazırladı. Bunu Cassatt tablosunun önüne yere koydu. Kendisi de deri pufa yerleşerek nargilesini tütürmeye başladı. Bir taraftan da bakışlarıyla tabloyu sanki okşuyordu. Sonra zaman zaman olduğu gibi birdenbire bütün yaşam biçimini evini, sanat eserlerini, öğretmenliğini zavallı Bayan Ophel'e borçlu olduğunu düşündü.

Zavallı Bayan Ophel. Sıska, kupkuru, zayıf nahif, telaşlı ihtiyar bir kızdı. Bayan Ophel kendisini görmeye geldiğinde çekingen ve kalbi minnet dolu bir çocuk rolünü oynamıştı. Bayan Ophel, Albany'nin hemen dışında, Victoria çağının zevksizliğine dikilmiş bir anıta benzeyen bir köşkte yalnız yaşıyordu. Servetini Erie Kanalından geçirilerek getirtilen gübreyle borçlu bir ailenin son üyesiydi, ama artık Opheller olmayacaktı. Kadın zaten pek az olan annelik duygularını iç bayıltıcı adları olan kedi ve köpek yavrularına ve kuşlara harcamıştı. Sonra bir gün aklına hayır işlerinin hem eğlenceli ve hem de yararlı olabileceği gelmişti, ama idrar kokan yoksul mahallelerine gidecek, saçları sirkeli çocukların başlarını okşayacak tipte bir kadın değildi. Bu yüzden avukatından muhtaç bir çocuk bulduğunda kendilerine haber vermesini istemişti. Avukat da Jonathan'ı bulmuştu ona.

Jonathan o sırada tutukevindeydi. Kendisiyle alay eden İrlandalı iki çocuğu ortadan kaldırarak Kuzey İnci Sokağının nüfusunu azaltmaya çalıştığı için oraya düşmüştü. Çocuklar Jonathan öğretmenini hızla çalışan kafası ve bilgisiyle şaşırttığından onun ince ruhlu bir insan, bir homo olduğuna karar vermişlerdi. Jonathan, iki İrlandalıdan daha ufak tefekti,

ama diğerleri daha, öyle mi?" derken saldırmıştı. Ayrıca arka sokakta yerde durduğunu gördüğü kırk beş santim boyundaki kurşun borunun balistik üstünlüğünü de hesaplamıştı. Çevredekiler işe karışarak İrlandalı çocukları kurtarmışlardı. Onlar belki yine şununla bununla alay edeceklerdi, ama hiçbir zaman yakışıklı birer erkek olamayacaklardı.

Bayan Ophel Jonathan'ı görmeye geldiğinde onun uysal, terbiyeli, bilgili, ince yüzü ve yumuşak bakışlarıyla tuhaf bir biçimde çekici bir çocuk olduğunu düşünmüştü: Jonathan'ın yardım etmeye değer bir insan olduğunu da. Hele Jonathan'ın da köpek yavruları ve kuşları kadar evsiz barksız olduğunu öğrendiğinde kesin kararını vermişti. Jonathan, on dördüne bastıktan kısa bir şiiere sonra Ophel köşküne yerleşmişti. Bayan Ophel, bir dizi zeka ve beceri testinden sonra ona sürüyle öğretmen tutmuştu. Böylece Jonathan üniversiteye hazırlanmıştı.

Bayan Ophel, Jonathan'ın dil konusundaki yeteneğini keşfettiğinde ufuklarının genişlemesi için onu her yaz Avrupa'ya götürmüştü. En önemlisi Jonathan'ın Alp dağlarına ve tırmanmaya bayıldığını anlamıştı kadın...

Jonathan'ın on altı yaşma bastığı günün akşamı Bayan Ophel ikisi için küçük bir parti verdi. Şampanya içtiler ve ufak pastalar yediler. Bayan Ophel biraz sarhoş oldu ve bomboş geçen hayatı yüzünden bir iki damla gözyaşı döktü. Jonathan'a ise gitgide artan bir sevgi gösteriyordu. Çocuğa sarılarak onu kupkuru dudaklarıyla öptü. Sonra Jonathan'a daha sıkı sarıldı ...

Kadın ertesi sabaha kadar Jonathan'la aralarında geçenlere şirin mi şirin bir isim de taktı. Ondan sonra da hemen her akşam Jonathan'dan cilveli cilveli aynı şeyi istemeye başladı...

Delikanlı ertesi yıl bir sürü sınavdan sonra Harvard Üniversitesi'ne girdi. Henüz on yedisindeydi. On dokuzun da üniversiteden mezun olacağı sırada Bayan Ophel uykusunda sakın sakın öldü. Malı ve parası şaşılacak kadar azalmıştı. Jonathan bununla eğitimini tamamladı, yazları İsviçre'ye gitti ve orada bir dağcı olarak isim yapmaya başladı.

Jonathan üniversitenin dil bölümünden mezun oldu. Mantık yönü kuvvetliydi ve dil konusundaki doğal yeteneklerinden de yararlanıyordu. Belki bu alanda çalışmalarını da sürdürecekti, ama yaptığımız bütün planlara rağmen hayatımıza şekil veren o raslantılardan biri Jonathan'ı da etkiledi.

Jonathan o yaz laf olsun diye işe girdi. Bir sanat profesörüne savaştan sonra el konulan Nazi hazinelerinden geri kalan bazı yapıtların listelerinin çıkarılması işinde yardım ediyordu. Bu yeni hırsızlıklar sonucu elde edilen eserlerin en önemlileri Amerika'daki bir basın kralınca alınmıştı. Artıklar ise ulusal vicdanı yatıştırmak için üniversiteye armağan edilmişti. Aslında sağlam bir vicdandı bu. Hiroshima saldırısından da bir yara almamıştı.

Listenin yapılırken Jonathan küçük bir yağlıboya tablo için 'ressamı bilinmiyor' diye yazdı. Oysa ambalajındaki belgede bunun önemsiz bir İtalyan Rönesans ressamına ait olduğu kayıtlıydı, profesör bu hata yüzünden Jonathan'a takıldı, ama delikanlı hata yapmadığını iddia etti.

Bu cevap pek hoşuna giden profesör, "nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Bu soru Jonathan'ı şaşırttı. Çok gençti ve öğretmenlerin kendi konularıyla ilgili her şeyi bildiklerini sanıyordu. "Bu belli değil mi? Geçen hafta bu adamın başka bir tablosunu gördük. Bu resmi yapan aynı el değil. Şuna bir bakın!"

Profesör sıkıldı. "Bunu nereden çıkardın?"

"Şuna baksanıza! Tabii diğerine yanlış etiket yapıştırmış olabilirler. Bunu bilemem."

Bir araştırma yapıldı ve Jonathan'ın haklı olduğu ortaya çıktı. Resimlerden birini önemsiz ustanın bir öğrencisi yapmıştı. Bu kayıtlara da geçmişti ve üç yüz yıldan beri biliyordu, ama bu bilgi Sanat Tarihinin süzgece benzeyen hafızasından kayıp gitmişti.

Profesörü önemsiz sayılacak bir yapıtı yapan ressamdan çok Jonathan'ın bunu sezmedeki olağanüstü yeteneği ilgilendirmişti. Jonathan da bir ressamın yapıtlarını inceledikten sonra aynı elden çıkmış diğer tabloları hemen nasıl tanıyiverdiğini bilmiyordu. Sezgileri onu hemen sonuca götürüyordu, ama güvenli bir biçimde Jonathan her zaman Rubens ve resim 'fabrikası' yüzünden sıkıntı çekecek, Van Gogh'u ise iki ayrı kişi gibi görmek zorunda kalacaktı. Sinir krizi geçirmeden ve St. Remy' de kalmadan önceki ve sonraki Van Gogh diye. Genellikle kararları çürütülecek gibi değildi. Çok geçmeden önemli müzelerin ve ciddi koleksiyoncuların fikrini almadan yapamadıkları bir uzman durumuna geldi.

Jonathan okuldan sonra New York'ta öğretmenliğe başladı. Bir taraftan da yazılar yazıyor, makaleleri birbirini izliyordu.

Jonathan'ın on ikinci sokak'taki evine gelen kadınlar da öyle. Aylar geçiyordu. Jonathan'ın hayatı hoş, ama amaçsızdı. Sonra genç adamın ilk kitabı yayınlandığında dostları ve yurttaşları onun Kore'deki savaşa katılmak için uygun bir aday olduğuna karar verdiler.

Aslında o savaşta Jonathan cephede değildi. Ona doğru gelen birkaç kurşuna yurttaşları diğer Amerikalılar çoktan hedef olmuştu bile. Jonathan zeki ve genç olduğundan onu casusluk Servisine aldılar, Sfenk Bölümü'ne. Jonathan bu işte tam dört yıl çalıştı. İş gereği yolculuklar yapıyordu. Dağlara tırmanarak, akademik ününü makalelerin yardımıyla pırıl pırıl tutmak için bilgi toplayarak hükümetin zamanını ve parasını alkışlanacak bir biçimde müsrifçe harcadı.

Savaştan sonra Jonathan eski işine kaldığı yerden başladı. Hayatı hoş, ama amaçsızdı yine. Öğretmenlik ona kolay geliyor. Bunu sanki bir makine gibi yapıyordu. Makaleleri için ender olarak bir taslak yazmak zorunda kalıyordu. Toplum hayatı apartmanında tembel tembel oturmak ve tanıştığı kadınlarla sevişmekten ibaretti. Tabii bu kadınları fazla çabalamadan baştan çıkara bilmesi koşuluyla ve genellikle de böyle oluyordu, ama Jonathan'ın tablo koleksiyonunu yapma hırsı yavaş yavaş bu rahat yaşamı temelinden sarsmaya başladı. Avrupa'da çalışmıştı. Bu dönemde eline çalınmış altı Empresyonist tablo geçmişti. Bu ilk eserler genç adamın içinde koleksiyonculara özgü o söndürülmesi olanaksız yangının başlamasına neden olmuştu. Bakmak ve takdir etmek yeterli değildi. Jonathan'ın tabloları sahip olması da gerekiyordu. Bağlantıları yardımıyla karaborsaya düşen yada el altından satılan eserleri alabiliyordu.

O eşsiz gözleri de onun kandırılmasını engelliyordu, ama Jonathan'ın geliri isteklerini karşılamak için hiç de yeterli değildi.

Jonathan'ın hayatında ilk defa para o yıllarda önem kazandı. Aynı zamanda para bulmak için ikinci önemli bir neden de ortaya çıktı. Jonathan Long Island'da terk edilmiş şahane bir kilise buldu. Burasının kendisi ve tabloları için ideal bir yuva olacağını hemen anladı.

Paraya çok ihtiyacı olması, savaş sırasında gördüğü eğitim, suçluluk duygusu duymasını engelleyen psikolojisi yüzünden Bay Dragon'un eline düşmesi kolay oldu.

Jonathan bir süre sessizce oturdu. Montreal onaylamasından eline geçecek parayla alacağı Pissarro'yu nereye asacağını düşünüyordu. Sonra Tembelce ayağa kalktı. Nargileyi temizleyerek kaldırdı. Piyanonun başına geçerek bir süre Handel'den parçalar çaldı. Sonunda da yatmaya gitti.

Montreal : 5 Haziran

Büyük apartman bloku orta tabakaya özgü mimarının tipik bir örneğiydi. Katların hepsi de La Fontaine Parkı'na bakıyordu, ama kiracılardan hiçbirinin parkı iyice görmesi olanaksızdı. Hele bazılarının bunu başarabilmek için küçücük balkonlarda bir akrobat gibi türlü biçimlere girmeleri gerekiyordu. Ön kapı kalın camdan yapılmış, lobiye duvardan duvara kırmızı bir halı döşenmişti. Kuşkonmazlar plastiktendi. Asansörün içi kapitoneydi. ama asansörcü yoktu. Duvarlara anlamsız armalar asılmıştı.

Jonathan biçimsiz koridorda durarak zilini çaldığı kapının açılmasını bekledi. Koridora lüks bir hava vermek için duvara

asılmış olan İsviçre yapımı bir Cezanne röprodüksiyonuna tiksintiyle bakıyordu. Kapı açılınca Profesör de döndü.

Kadın fizik bakımından yeterli, hatta olgundu, ama bir güzel denemezdi. Tvid tayyörüyle daha çok sıradan bir kadına benziyordu. Gür sarı saçları bir kahkül halinde alnına düşüyordu. Elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgundu. Göğsü ceketinin kısıtlamasına karşı koyuyor gibiydi. Karnı düz, belirince, kalçaları biçimli, bacakları uzundu. Ayakkabıları bileklerinin inceliğini ortaya çıkartıyordu. Jonathan, "herhalde ayak parmakları da yeterli." diye düşündü.

"Bayan..." Kadına adını söyletmek için kaşlarını kaldırdı. Çünkü Dragon'un telaffuzuyla duyduğu ismin doğruluğuna güvenemiyordu.

Kadın dostça bir tavırla elini uzattı. "Ben Felicity Arce'ım. içeri girin. Sizinle tanışmayı çok istiyordum. Hemlock. Bu meslekte çok takdir ediliyorsunuz." Yana çekildi.

Jonathan içeri girdi. Kat da apartmana uyuyordu. Pahalı bir zevksizlik. El sıkıştıklarında Jonathan Felicity'nin kollarındaki yumuşak altın rengi tüylerin pırıldadıklarını fark etmişti.

Genç kadın, Sherry" diye sordu.

"Gecenin bu saatinde Sherry içmem."

"Viski?"

"Lütfen."

"Skoç mu. Burbon mu?"

"Laphroaig var mı?"

"Korkarım yok."

"O halde önemli değil."

"Ben içki koyarken siz de otursanıza." Genç kadın Amerikan bara gitti. Buna bir antika havası verilmişti, ama beyaz boyanın altında çam tahtası olduğu anlaşılıyordu. Felicity'nin hareketleri uyumluydu, beli de yeteri kadar kıvrak sayılırdı. Jonathan. divanın bir ucuna oturarak diğer tarafa doğru döndü. Artık Felicity'nin başka bir yere oturması terbiyesizlik olacaktı."

Jonathan, "biliyor musunuz, bu apartman son derecede çirkin." diye fikrini açıkladı. "Ama sizin öyle olmadığınızı sanıyorum."

Kadın bardağa bol viski doldururken omzunun üzerinden, "Çok iyi mi?" diye sordu.

"Yani seviştığımız zaman. Viskiye biraz daha su katın lütfen."

"Bu kadar yeterli mi?"

"Eh. iyi sayılır."

Felicity elinde içkiyle yaklaşırken gülerek başını salladı. "Aşktan başka yapacak işlerimiz var. Hemlock." Ama adamın el işaretine uyarak divana oturdu.

Profesör içkisini yudumladı. "İkisi için de zamanımız var, ama tabii bu size kalmış bir şey. Bu konuyu bir süre düşünün fakat o arada bana bu 'onaylama1 konusunda bilmem gereken her şeyi anlatın."

Felicity Arce tavana baktı. Bir an gözlerini kapayarak düşüncelerini topladı. "Öldürdükleri adamın kot adı Wormwood'du. Onun hakkında fazla bilgi yok."

"Kanada'da ne işi vardı?"

"Bu konuda hiçbir fikrim yok. CII Merkezi için bir iş yapıyordu, ama aslında bu bizi ilgilendirmiyor."

"Evet, herhalde." Jonathan elini uzattı. Kadın bu eli tutarak adamın parmaklarını hafifçe sıktı. Jonathan ekledi. "Devam edin."

"Wormwood'u Casgra'nın caddesinde küçük bir otelde kısırdılar... Hımmm... Bu hoşuma gitti işte... Kentin o tarafını bilir misiniz?"

"Hayır." Jonathan kadının bileğinin içini okşamasını sürdürdü.

"Neyseki CII Merkezinden bir ajan Wormwood'u izliyordu. Ajan yandaki odadaydı ve Wormwood'un öldürüldüğünü de işitti. İki katil oradan ayrılır ayrılmaz Wormwood'un odasına girdi ve cesedi bilinen biçimde soydu. Sonra hemen Araştırma ve Onaylamayla ilişkiye geçti. Bay Dragon da görevi bana verdi."

Jonathan genç kadını usulca öptü. "Yani o ajan yan odada oturdu ve Wormwood'un öldürülmesine de göz mü yumdu?"

"Bir viski daha ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Jonathan ayağa kalktı. Feaicty'yi de çekerek kaldırdı. "Nereden? Şu kapıdan mı?"

"Yatakodası mı? Evet." Felictiy, Jonathan'ın peşinden gitti. "Onların nasıl çalıştıklarını bilmen gerekir, Hemlock. İkinci ajanın görevi gözlem yapmak ve rapor vermektir. İşe karışmak değil. Her neyse... Merkezin yeni bir yöntemi denediği anlaşılıyor."

"Ya? Nasıl bir yöntem bu? Affedersin, hayatım. Bu küçük kopçeler her zaman aklımı karıştırır."

"Dur ben açayım... Yardımcı ajan yandaki odada beklerken hareketlerini ve çıkardığı sesleri gizlemekte her zaman zorluk çekiyorlardı, ama şimdi adamın sessiz oturması yerine onun gürültü yapmasına karar verdiler..."

"Tanrım! Bu çarşafı buzdolabında mı saklıyorsun?"

"İpek çarşaflar böyledir. Bu sefer bir teyp deneme yapmışlar. Bunda yaşlı bir adam öksürüyormuş. Teyp gece gündüz çalışmış ve yan odada birinin olduğunu da herkes öğrenmiş, uma kimsenin ajan olduğundan şüphelenemeyeceği birinin. Ah! Oralarım hassastır. Şimdi gıdıklanıyorum, ama daha sonra ge çer... Ne kurnazca bir oyun değil mi?"

"Öksüren yaşlı adam oyunu mu? Evet. kurnazca."

Neyse. Bay Dragon bana B3611 formunu gönderir göndermez ben de çalışmaya başladım. Her şey kolay oldu... Omuzlarımın okşanması hoşuma gider."

"Evet. Bunun farkındayım."

Wormwood'un çok beceriksiz bir adam olmadığı da anlaşılıyor. Çünkü katillerden birini yaralamış. İkinci ajan katilleri otelden çıkarken görmüş. Pencereden, uzaktan bakmasına rağmen yine de adamlardan birinin topalladığını fark etmiş. Diğer... yaralı olmayan katil paniğe kapılmış sanırım. Koşmaya başlamış... Aaah, bu çok hoş! Adam otelin karşısındaki fenere çarpmış. Dengesini bulmak için durakladığında ikinci ajan onu tanımış. Gerisi... Ah! Ah!... gerisi kolay oldu."

"Hedefin ismi nedir?"

"Kruger. Garcia Kruger. Pek kötü bir tip."

"Böyle isim olmaz! şaka ediyorsun galiba."

"İsimler konusunda şaka yapmam. Aaaahh .. aaah!"

"Ne demek 'pek kötü bir tip'?"

"Wormwood'u öldürme biçimine bakıyorum da. O... Ah, Tanrım! O... o..."

" Ayaklarını yere bas!"

"Peki. Wormwood taşıdığı bir şeyi yutmuş. Kruger onu almak için bıçağını kullanmış. Wormwood'un gırtlığını ve karnını yarmış. Ahh! Ah. evet... evet... evet..."

"Joyce'un eserlerini çok mu? okudun."

Boğaz kasları sıkışmış olan Felicity'nin gırtlığından tuhaf sesler yükseliyor, çene kasları gerilmiş olan kadın zorlukla konuşuyordu. "Hayır. Ah! Neden sordun?"

"Önemli değil. Ya diğer adam?"

"Topallayan mı? Onun kim olduğunu henüz bilmiyoruz, ama profesyonel olmadığından eminiz."

"Profesyonel olmadığını nereden çıkardınız?"

"Kruger, Wormwood'un gırtlığıyla karnını yararken onun midesi bulanmış. Yerlere kusmuş. Ahhhh!" Genç kadın vücudunu geriye doğru büktü.

Bir süre birbirlerini usulca okşadılar...

"Biliyor musun. Hemlock..." Felicity'nin sesi rahat, yumuşak ve biraz önceki çabaları yüzünden do hafifçe boğuktu. "Gözlerin gerçekten şahane. Traji, komik gözler bunlar."

Hemlock da bu sözleri bekliyordu. Aştan sonra bütün kadınlar muhakkak gözlerinden söz ederlerdi.

Hemlock bir süre sonra küvetin kenarına ilişti. Elindeki lastik keseye su doldurmaya çalışıyordu. Sevimliliğinin bir nedeni de böyle basit şeylerle ilgilenmesiydi.

"Tabancanı düşünüyordum, Hemlock."

"Ne olmuş tabancama?"

"Bay Dragon'un gönderdiği habere göre sen büyük çaplı tabanca kullanıyormuşsun."

"Doğru. Buna zorunluyum. Çünkü iyi bir nişancı değilim. Hazır mısın?"

"Evet."

Giyindiler ve biçimsiz oturma odasında birer viski daha içtiler. Felicity Arce, Garcia Kruger'ın alışkanlıklarım ve günlük programını ayrıntılarıyla anlattı. Jonathan'ın sorduğu soruları cevapladı. Sözlerini, "bütün topladığımız bilgi bu zarfta." diye tamamladı. "Şu kağıtları incele ve sonra da yak. İşte tabancan da burada." Adama sarı kağıda sarılı büyük bir paket verdi. "Seni tekrar göreceğiz mi?"

"Bu akıllıca bir şey olur mu?"

"Herhalde olmaz. Sana bir şey söyleyebilir miyim? Tam o... o aşk anında aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Hayır."

"Senin bir katil olduğun."

"Bu seni rahatsız mı etti?"

"Alı, hayır! Tersine. Ne garip değil mi?"

"Aslında olağan bir şey bu. "Jonathan zarfla tabanca paketini alarak kapıya gitti. Felicity onu izledi. Adamın kendisini son bir defa öpeceğini sanıyordu. Jonathan'ın sevişmeden sonra buz gibi olduğunun farkında değildi.

Kadın usulca, "teşekkür ederim." diye mırıldandı. "Yani ayaklarımı yere dayamam konusundaki önerin için. Bunun yararı oldu."

"İnsanların beni tanıdıklarında deneyim bakımından daha zenginleşmiş olmalarını isterim."

Felicty elini uzattı. Jonathan bu eli tuttu. "Gözlerin gerçek ten şahane, Hemlock. Geldiğin için çok memnunum."

"Bana gösterdiğin yakınlık için teşekkür ederim."

Jonathan koridorda asansörü beklerken bu akşam yüzünden memnunluk duyuyordu. Basit, karmaşık olmayan, geçici olarak doyum sağlayan bir şeydi bu. Tıpkı tuvalete gitmek gibi ve Jonathan sevişmenin böyle olmasını istiyordu.

Genellikle cinsel hayatı sıradan bir bekarın hayallerinden daha kahramanca değildi, ama 'onaylama' işleri sırasında romantik etkinlikleri artıyordu. Bir kere öyle zamanlarda eline çok fır sat geçiyordu. Sonra karşılaşacağı tehlike seks arzusunu artırıyordu. Belki de savaşlar sırasında doğum oranının artmasının nedeni de buydu.

Jonathan yatakta gerçekten çok iyiydi. Bunun nedeni dayanıklı, güçlü ve deneyimli olmasıydı. Ancak Jonathan bir kadınla sevişirken hiçbir şey hissetmiyordu. Aşk yapmasının nedeni de zevk duymak değil yalnızca rahatlamaktı. İşte bu nedenle Jonathan'a o ustalığı yüzünden özlem değil, merhamet duymak da gerekiyordu.

Montreal :9 Haziran

Jonathan sigarasını bitirdi. Sonra tablayı tuvalete dökerek sifonu çekti. Soyunmadan yatağın üzerinde oturarak sakinleştirici bir egzersiz yaptı. Düzgünce derin derin nefes alarak vücudundaki her kası gevşetti. Parmaklarını hafifçe birbirine dayamıştı. Bütün dikkatini çaprazlamasına üst üste koyduğu baş parmaklarına vermişti. Yarı kapalı jaluzilerden

süzülen güneş ışığı otel odasının loşluğunu yarıyor, ışınların içinde toz tanecikleri uçuşuyordu.

Jonathan bütün sabahı Garcia Kruger'in günlük programını son defa inceleyerek geçirmiş sonra da Araştırma Bölümü'niin verdiği zarfı ve içindekileri yakmıştı, iki sanat galerisine gitmiş, özellikle ağır ağır dolaşarak yapacağı görev için metabolizma hızını düşürmeye çalışmıştı.

Jonathan, kafası ve vücudu hazır olduğunda karyoladan ağır ağır kalktı. Bir konsolun üst çekmecesini açarak ağzı katlanmış bir kesekağıdı aldı. Bu tıpkı çok kimsenin sandviçlerini taşıdıkları kesekağıtlarına benziyordu, ama içinde Felicity Arce' in verdiği susturucu takılı revolver vardı. Jonathan, diğerine benzer boş bir kesekağıdını katlayarak ceketinin cebine soktu. Sonra da odadan çıktı.

Kruger'ın bürosu Bonaventura Yük İstasyonu yakınında, St. Jacques Caddesi'nden sapılan pis ve dar bir sokaktaydı. Kapıda 'Küba İthalat ve İhracat Şirketi, Garcia Kruger' yazılıydı. Mal alıp satmayan bir şirket için pek gösterişli bir isimdi bu. Gelip geçici bir Alman tayfasıyla bir Latin kadınının oğlu için ise gülünç bir isim. Binanın hemen Önünde çocuklar kovalamaca oynuyorlardı. Bir arkadaşından kaçmaya çalışan aç ifadeli, yelken kulaklı, yırtık pırtık elbiseli bir sokak çocuğu Jonathan'a çarptı. Adam düşmemesi için küçüğü tuttu. Çocuk hem şaşırdı, hem de utandı. Sıkıntısını belli etmemek için de kaslarını iyice çattı.

Jonathan Fransızca, "korkarım başın dertte, yumurcak," dedi. "Bir Protestan vatandaşa çarpmak bir terör bereketi sayılır. İsmi ne bakayım?"

Gocuk Jonathan'ın yalandan sertleşen sesinden onun şaka ettiğini anladı ve bu oyuna uydu. Kanadalıların şaka ederken yaptıkları gibi 'a' harfini yayarak. "Jacques." dedi.

Jonathan sanki aveunda bir not defteri varmış ve buna bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. " Jacques. Tamam! Bunu bir daha yaparsan seni İngilizlere veririm."

Çocuk bir an kararsızca durdu sonrada Jonathan'a gülümsedi. Oyuna devam etmek için koşarak uzaklaştı.

Garcia Kruger binanın ikinci katını bir dişçi ve bir dans öğretmeniyle paylaşıyordu. Pencerelerin alt yaralarına yağlı boyayla reklamlar yazılmıştı. Jonathan, kapının hemen içinde Felicity'ye bırakmasını söylediği mukavva kutuyu buldu. Bunu alarak eski tahta basamaklardan çıktı. Bunların üzerindeki çaprazlama konulmuş gevşek maden şeritler ayaklarının altında gıcırdayordular. Koridor çok gürültülü ve ışıklı sokaktan sonra Jonathan'a serin ve sessiz geldi. Dişçi de dans öğretmeni de bürolarım kapatarak evlerine gitmişlerdi ama Jonathan kendisine verilen özetten Kruger'ın hala şirkette olacağını biliyordu.

Kapıya vurdu. İçeriden öfkeli bir ses. "kim o?" diye bağırdı.

Jonathan bir satıcının neşeli, ama aptalca sesini başarıyla taklit etti. "Dr. Fouchet'i arıyorum."

Kapı biraz aralandı ve Kruger, içteki zincirin üzerinden baktı. Uzun boylu, kadavraya benzeyen, saçları dökülmeye başlamış bir adamdı. O sabah traş olmamıştı ve göz pınarlarında beyaz bir sıvı toplanmıştı. Beyaz, mavi çizgili gömleği buruşuktu. Koltuk altlarında terden ay biçimi ıslak lekeler belirmişti. Alnında

kabuk bağlamış bir yara vardı. Buna lamba direğine çarpmasının neden olduğu anlaşıyordu.

Jonathan mukavva kutuyu kucağına almış, kesekağ'dını da bunun üzerine koymuştu. Kesekağ'dını çenesiyle yerinde tutmaya çalışıyordu. Beceriksiz bir hali vardı. "Merhaba! Ben Fd Ben son'um. Arlington Şirketin'den..."

Kruger ona dışının evine gitmiş olduğunusöyleyerek kapıyı kapamaya yeltendi, ama Jonathan çabucak. "Dr. Fouchet'e yeni mumlu ipliğimizden getireceğime söz vermiştim," diye açıkladı. "Ama geciktim..." Göz kırparak ekledi. "Ama iş yüzünden değil..."

Kruger durumu anlamış gibi çapkınca güldü. Dışlerinin durumundan dışıyla yalnızca bir 'Merhaba'sı olduğu anlaşıyordu, ama sesi hiç de nazik değildi. "Sana dışının burada olmadığını söyledim."

Jonathan omzunu silkti. "Madem yok. ne yapalım?" Yarı döndü, sonra da aklına bir şey gelmiş gibi, "ah!" diye ekledi. "Eşantiyonu size bırakabilirim! Siz de kutuyu sabaha Dr. Fouchet'ye verirsiniz." En etkileyici ve sevimli gülüşüyle Kruger'e baktı. "Böylece de başımın derde girmesinden de kurtulurum."

Kruger istemeye istemeye, "peki." dedi. Jonathan kutuyu adama verecekmiş gibi yaptı, ama kapının arkasındaki zincir buna engel oldu. Kruger kapıyı öfkeyle kapattı. Zinciri çıkardı ve kapıyı tekrar açtı. Jonathan içeri girerken sokağın çok sıcak olduğundan söz edip duruyor, ama insanı mahveden sıcak değil, rutubet."

Kruger homurdanarak döndü ve pencereden dışarı baktı. Jonathan'ın kutuyu karmakarışık büroda bir yer bulup oraya bırakmasını bekliyordu.

Dan! Bu. bir kesekağdının içinden ateş edilen susturuculu otuz sekizlik tabancanın çıkardığı sest.

Kruger, kurşunun hızıyla döndü ve üzerinde, tersten 'Küba İthalat' yazılı iki pencerenin arasındaki köşeye çarptı. Müthiş bir hayretle Jonathan'a bakıyordu.

Jonathan da gözlerini kısmış, Kruger'i süzüyor, adamın kendisine doğru bir hareket yapmasını bekliyordu.

Kruger yürekler acısı bir tavırla avuçlarını açtı. "Neden?"

Jonathan tekrar ateş etmeyi düşündü.

Kruger iki müthiş uzun saniye boyunca orada, sanki duvara çivilenmiş gibi durdu.

Jonathan rahatsız olmaya başladı. "Aman, haydi!"

Ve Kruger ölüm gözlerini bulanıklaştırır ve bakışlarını sonsuza dikmesine neden olurken ağır ağır aşağıya kaydı. Göz pınarlarındaki tiksinti verici beyaz birikintiler hala gözüküyordu. Jonathan Kruger'le o giine kadar hiç karşılaşmamıştı, ortada belirgin bir cinayet nedeni de yoktu. Ajan bu yüzden tanınmaktan korkmuyordu. Delinmiş olan kesekadığını katladı. Bunu ve tabancayı yanında getirdiği diğer kesekadığının içine koydu.

Kimsenin aklına kesekadığında tabanca taşınacağı gelmezdi.

Dışarıda, aydınlık sokakta çocuklar hala kapıların önünde oynuyorlardı. Küçük Jacques Jonathan'ın Kruger'in binasından çıktığını gördü ve yolun karşı tarafından elini salladı. Jonathan işaret parmağını tabanca gibi uzattı. Çocuğu vurur gibi yaptı.

Jacques de sanki çok azap çekiyormuş gibi bir tavırla kendisini kaldırıma attı. İkisi de güldüler.

Montreal/New York Long Island : 10 Haziran

Jonathan, uçağın alanda ilerleyerek havalanmasını beklerken çantasıyla kağıtlarını yanındaki koltuğa koydu. Çoktan beri yazması gereken Toulouse Lautrec: Toplum Vicdanı" adlı makale için notlar almaya başladı. Bu yazıyı bir dergiye söz vermişti. Olduğu yere rahatlıkla yayılabiliirdi. Bükün masraflar CII tarafından ödendiğinde uçaklar da yanyana iki yer ayırtmak adetindeydi. Böylece istemediği kimselerle konuşmak zorunda kalmıyordu, ama bu seferki müsrifliği gereksizdi. Çünkü birinci mevki hemen hemen boştu.

Pilotun sıradan, babaca sesiyle düşünceleri yarıda kesildi. Pilot ona nereye gideceklerini ve hangi yükseklikten uçacaklarını açıklıyordu. Jonathan'ın Toulous Lautrec'le hakkındaki yazıya duyduğu ilgi yeterli ölçüde yoğun olmadığından bunu fırsat bilip eleştirmeye söz verdiği bir kitabı incelemeye başladı. Aslında yazarı tanıyordu. Yapıtın yer yer fazla tımturaklı, yer yer de iç bayıltacak kadar şirin olacağını biliyordu, ama yine de kendi kuramına uyarak kitabı övecekti. Çünkü Jonathan bir alanda en tepede kalmanın en güvenli yolunun daha az yetenekli insanları teşvik etmek ve desteklemek olduğuna inanıyordu.

Jonathan'ın burnuna bir esans kokusu geldi. Bu baharatlı, ama hafif kokuyu bu gün bile birdenbire, en istemediği bir anda hatırlayıveriyor...

Kız. "bu iki yer de sizin mi?" diye sordu.

Jonathan, gözlerini kitaptan ayırmadan başını salladı. Ne yazık ki göz kuyruğuyla kızın arkasında bir üniforma olduğunu görmüş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Jonathan hosteslerden de hemşirelerden de hoşlanmazdı.

"Veblen'in böyle bir cümlesi var." Kızın sesi yumuşak ve ılıktı.

Onun bu bilgisi karşısında şaşırان Jonathan kitabı kapayarak kucağına bıraktı. Hostesin sakın ve neşeli gözlerine baktı. Tatlı bir kahverengi olan bu gözlerde sarı benekcikler vardı. "Bu sözcük son sahnede Mimi için de kullanılabilir."

Kız hafif bir kahkaha attı. Dişleri bembeyaz ve sağlam, dudakları sanki somurtmuş gibi dolgundu. Sonra elindeki defterde Jonathan'ın adına baktı ve diğer yolcularla ilgilenmek için uzaklaştı. Adam kızın tipik Afrika biçimi gergin kalçasını hiç sıkılmadan merakla inceledi. Sonra içini çekerek başını salladı. Kitabına döndü, ama artık gözleri sayfalarda boşuna dolaşıyor, beyni okuduklarını kavrayamıyordu. Daha sonra aldı ve nihayet uyuklamaya başladı.

"Berbat mı?" Kızın dudakları Jonathan'ın kulağına çok yakındı.

Jonathan uyandı ve kıza bakmak için başını döndürdü. "Efendim?" Şimdi hostesin göğüsleri burnuna çok yakındı, ama adam gözlerini kızın yüzünde ayırmadı.

Hostes güldü ve koltuğun dirsek dayanılacak yerine ilişti. Kahverengi gözlerindeki altın benekcikler çok belirgindi.

Jonathan, "konuşmaya 'berbat' diyerek başladınız değil mi?" diye sordu.

Hayır. Bunu söylemedim. Yalnızca sordum."

"Bu da kahve, çay ve süt gibi ikram edilen bir şey mi?"

"Yalnızca rakiplerimizin hatlarında öyledir. Omzundan yazdıklarınıza göz attım. Bir yere berbat yazmış, yanına da iki ünlem işareti birden koymuştunuz. Bu yüzden sordum."

"Ah... Bu incelediğim kitap hakkındaki fikrim. Bu karanlık bir mantık ve karmaşık bir üslubun gölgelediği yetersiz bir inceleme sonucu yazılmış bir yapıt."

Kız güldü. "Karanlık mantığa dayanabilirim, ama karmaşık üslup canımı çok sıkar."

Jonathan, kızın Doğulularınki gibi çekik gözlerinde beliren hafif, alaylı ifadeden hoşlandı. "Siz gerçekten hostes misiniz?"

"Hayır. Ben kılık değiştirmiş bir haydutum. Bu uçağı kaçıracam."

"Buna sevindim. İsminiz nedir?"

"Jemima."

"Yapmayın canım!"

"Doğru söyledim. İsmim gerçekten bu. Jemima Brown. Annem etnik folklorla çok düşküdü."

"Öyle olsun. Böyle bir adın siyah bir kız için fazla olduğunu ikimiz de kabul ettiğimiz sürece sorun yok."

"Bilmem ki... İsminiz Jemima olunca insanlar sizi kolay kolay unutamıyorlar." Koltuğun dirsek yerine daha iyi yerleşti ve eteği biraz yukarı sıyrıldı.

Jonathan bunu fark etmiş gibi yaptı. "Adınız Fred olsaydı er kekler sizi yine de kolay kolay unutmazlardı sanırım."

"Dr. Hemlock! Yoksa siz hosteslerden randevu almaya çalışan yolculardan mısınız?"

"Aslında böyle bir şey pek yapmam, ama şimdi bu konuya girmeye çalışıyorum. İsmimi nereden biliyorsunuz?"

Jemima ciddi bir tavırla sır verecekmiş gibi, "Esinler konusunda mistik bazı duygularım var." dedi. "Buna bir tür yetenek de denilebilir. Bir insana dikkatle bakar ve sonra da düşüncelerimi onun üzerinde yoğunlaştırırım. Sonra yolcu listesine bakarım. ve o anda onun ismini anlarım!"

"Pekala. Etnik folklorla meraklı olmayanlar sizi ne diye çağırırlar?"

"Jem diye." Kız. hafif bir gonk sesi duyarak başını kaldırdı. "Alana inmek üzereyiz. Kemerinizi bağlayın." Sonra Jonathan kadar ilginç olmayan yolcularla ilgilenmek için kuyruk tarafına doğru gitti.

Kızı yemeğe çağırmak Jonathan'ın hoşuna gidecekti, ama uygun an geçmişti ve böyle konularda yanlış zamanlama kadar kötü bir şey olamazdı. Bu yüzden Jonathan içini çekerek pencerenin dışında uzanan New York'a baktı.

Jonathan Jemima'yı havaalanında da bir an gördü. Bir taksi çağırdı sırada kız yanında iki hostesle birlikte geçti. Üçü adımlarını birbirlerine uydurmuş hızla yürüyorlardı, Jonathan genellikle hosteslerden hiç hoşlanmadığını hatırladı. Evine giderken o uzun yolculuk sırasında Jemima'yı unuttuğu pek söylenemezdi. onu hafızasının bir köşesine sıkıştırıvermişti. Kızın var olduğunu bilmek ona garip bir rahatlık veriyordu. Bu tıpkı sobanın üzerinde sıcak bir çorbanın beklediğini bilmeye benziyordu.

Jonathan. Roma banyosuna doldurduğu dumanları tüten suda yatıyor, son birkaç günün gerginliği yavaş yavaş kayboluyor du. Boyun ve çene kasları ağır ağır. istemeye istemeye gevşiyordu.

Barında bir martini hazırladı. Bodrumdaki resim galerisinde pipo içti. Ve sonra kendisini mutfakta buldu. Yiyecek bir şeyler bulmak için çekmeceleri karıştırıyordu. Sonunda Danimarka bisküvileri, yerfıstığı yağı, küçük bir kutu konserve ve şampanya aldı. Bu karmaşık yemeği sera haline getirdiği bölüme götürdü. Şıkırdayan havuzun yanına oturdu. Suyun şırıltısı ve sıcak güneş uykusunu getirdi.*

Uyuklamaya başlarken sırtında küçük ter tanecikleri belirdi. Evin o derin sessizliği etrafını sarmıştı.

Sonra birdenbire irkilerek uyandı. Düşünde pınarlarına beyaz bir sıvı birikmiş hayret dolu iki göz görmüştü. Jonathan'ın midesi bulanmaya başladı.

"Bu iş için çok yaşlandım artık," diye yakındı. "Bu belayı başıma nasıl sardım?".

Jonathan Hemlock, terk edilmiş kiliseyi keşfettikten ve böylece para ihtiyacı da daha arttıktan üç hafta sonra Brüksel'e gitmişti. Bir toplantıya katılıyor ve Ford Vakfının paralarını harcıyordu. Fırtınalı, yağmurlu bir gece geç vakit bir CII ajanı onun otelde ki odasına geldi. Lafı ağzında bir süre geveledikten sonra Jonathan'dan vatani için bir hizmette bulunmasını "istedi. Jonathan uzun uzun güldü; sonra da ajana sorunu daha etraflica anlatmasını söyledi. Görev casusluk eğitimi görmüş bir adam için oldukça kolaydı. Jonathan'dan toplantıya katılan bir İtalyan delegenin çantasına bir zarfı koyuvermesini istiyorlardı. Aslında Jonathan'ın bu işi neden kabul ettiğini söylemek zordu... Evet. içi sıkılıyordu, para kazanma olasılığı tam ilk Monet'sini bulduğu sırada ortaya çıkmıştı, ayrıca İtalyan Jonathan'a

Empresyonistler konusunda hemen hemen onun kadar bilgili olduğunu söylemek küstahlığında da bulunmuştu."

Her ne hal ise... Jonathan istenileni yaptı. Zarfın içinde ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi, ama daha sonra İtalyanı kendi hükümetinin ajanlarının tutukladığını ve onu bir komploya katıldığı için hapse attıklarını duydu.

Jonathan New York'a döndüğünde kendisini bir zari bekliyordu. Bunun içinde iki bin dolar vardı. Ekli notta ise. 'masraflar için'." diye yazılıydı.

Jonathan ondan sonraki aylarda CII için benzer işlere yaptı ve aynı bol ücreti aldı. Böylece bir yağlıboya tablo birkaç eksizi satın almayı başardı, ama kiliseyi alması hala olanaksızdı. Profesör evini başkasının almasından korkuyordu, arayı iyice benimsemişti, gerçi böyle bir tehlike pek yoktu.

Jonathan daha sonra kendisine verilen işlerin birer deneme olduğunu öğrenecekti. Bu durum Paris'te en önemli noktasına erişti. Jonathan Noel tatilini kentte geçiriyor ve Texas'daki bir müzeye satın alınacak yapıtlar konusunda fikir veriyordu. Özellikle onları küçük yapıtların da büyükleri kadar değerli olduğuna iknaya çalışıyordu. CII o sırada Jonathan'a bir görev daha verdi. Bir Fransız bürokratinin not defterlerine onun için zararlı olabilecek bazı eklemeler yapacaktı, ama Jonathan tam iş üzerinde çalıştığı sırada bürokrat içeri girdi. Ondan sonraki boğuşma önce kötü gitti, çünkü dövüşürken Jonathan'ın tüm dikkati zarif bir masada duran ender bulunur bir Limoges çoban kızındaydı. Bunun yere yuvarlanıp kırılmasını engellemeye çalışıyordu. İki defa yuvarlanmak üzere olan bibloyu yakalamak için Fransızı bıraktı. İki seferinde de bürokrat bu fırsattan

yararlanarak Jonathan'ın sırtına ve omuzlarıyla bastonuyla vurdu. Dövüş birkaç dakika devam etli. Sonra Fransız birdenbire bibloyu kaptığı gibi Jonathan'a fırlattı. Güzel bir şeyin böyle anlamsızca mahvedilmesine çok hayret eden ve öfkelenen Jonathan çoban kızı heykelticisinin mermer şömineye çarparak parçalanmasını seyretti. Sonra da öfkeyle kükreyerek Fransızın kaburgalarına, tam kalbinin altına vurdu. Adam hemen öldü.

Jonathan o gece geç vakit St. Georges alanında bir kahvede Oturmuş yağau karı ve hızla yürüyen yayaları seyrediyordu. Bu olay konusunda çürükler ve bereler dışında tek duygusunun üzüntü ve pişmanlık olduğunu fark ederek şaşırdı, Limoges çoban kızı parçalandığı için üzülyordu. Profesör kesin kararını vermişti. Bir daha CII için çalışmayacaktı.

İkinci sömestrin başlarında bir gün bürosunda çalışırken Clement Pope geldi. Jonathan bu ukala uşaktan hemen oracıkta nefret etti ve bu nefreti hiçbir zaman da sönmedi.

Pope kapıyı ihtiyatla kapattı. Jonathan'ın asistanlarına ayrılmış olan bölmeyi kontrol etti. Pencereden karlar içindeki kam püse baktı. Ve ancak ondan sonra anlamlı, "Ben CII'denim, dedi "AO Bölümünden."

Jonathan kafasını kağıtlarından kaldırmadı bile. "Çok üzgünüm. Bay Pope, ama sizler için çalışmak artık beni eğlendirmiyor."

"AO 'Araştırma ve Onaylama' anlamına geliyor. Bizden söz edildiğini duydun mu?"

"Hayır."

Pope memnun oldu. "Güvenlik önlemlerimiz çok sıkıdır. İşte bu yüzden kimse bizden söz edildiğini duymaz."

"Bu üne layık olduğunuzdan eminim. Şimdi Tşlm var."

"O Fransız için hiç endişelenme, ahbap. Paris'teki ajanlarımız o sorunu hallettiler." Pope masanın kenarına ilişerek bulduğu kağıtları karıştırmaya başladı.

Jonathan'ın mide kasları büzülüverdi. "Lütfen çıkıp gidin."

Pope kahkaha tatı. "Gerçekten çıkıp gideceğimi sanıyor musun ahbap?"

Jonathan bakışlarıyla aralarındaki uzaklığı ölçtü. "Ya kapıdan çıkarsınız ya da pencereden, ve bu oda dördüncü katta." Farkına varmadan yüzünde o etkileyici tatlı tebessümü belirmişti.

"Dinle, ahbap."

Masamdan da kalkın!"

"Buraya bak, dostum."

"Bana 'ahbap' ya da 'dostum' demeyin."

"Ah, eğer bana emir verilmemiş olsaydı..." Pope omuz kaslarını gererek bir an durumu düşündü. Sonra da masadan kalktı. "Bay Dragon seninle konuşmak istiyor." Sonra durumu kurtarmak için ekledi. "Hemen, şimdi!"

Jonathan odanın köşesine giderek oradaki ibrikten fincanına kahve doldurdu. "Bay Dragon da kim?"

"Amirim."

"Bu fazla bir bilgi sayılmaz."

"Ü seninle konuşmak istiyor."

"Evet. demin söylediniz." Jonathan fincanı masaya koydu. "Pekala. Ona bir randevu vereceğim."

"Buraya gelmesi için mi? İşte bu çok komik."

"Öyle mi?"

"Evet." Pope kaşlarını çatı ve sonra kararını verdi. "Al. şunu oku. ahbap." Cebinden çıkardığı bir zarfı Jonathan'a uzattı.

"Azizim Bay Hemlock.

"Bu pusulayı okuduğunuza göre adamın kişilik gücüyle sizi ikna edemedi demektir. Buna şaşmış da değilim. Tabii sizi kendim gelip görmek isterdim, ama etrafta pek dolaşamıyorum, ve zamanım da çok az.

"Size bir öneride bulunacağım. Bunun için fazla zaman harcamayacaksınız ve her yıl otuz bin dolardan fazla bir para da kazanabileceksiniz. Vergisiz tabii. Böyle bir ücretin Long Island'daki o çok istediğiniz kiliseyi almanızı sağlayacağını ve hatta yasal yollardan topladığınız resimlere yeni ilaveler yapmanızı sağlayabileceğini de sanıyorum.

"Tabii hayatınızı ve sırlarınızı bildiğimi açıklayarak sizi etkilemeye çalıştığımın farkındasınız. Bu bakımdan başarılı olduğumu umarım.

"Teklifim sizi ilgilendiriyorsa lütfen Bay Pope'la büroma gelin. Orada tanışırız.

Hizmetinizdeyim Yurasis Dragon."

Jonathan mektubu bitirdi ve buru düşünceli düşünceli zarfına koydu.

Pope, "E?" dedi. "Ne diyorsun, ahbap?"

Jonathan yerinden kalkarak adama doğru giderken gülümsedi. Pope da tam buna karşılık verirken suratına yediği tokat yüzünden dengesini kaybetti.

"Sana beni 'ahbap' diye çağırmamanı söyledim. Bay Hemlock çok uygun."

Pope'un gözleri öfke ve can acısından yaşırdı. Ama adam yine de kendisine hakim oldu. "Benimle gelecek misin?"

Jonathan mektubu masaya attı. "Evet. öyle sanırım."

Bürodan çıkmadan önce Pope mektubu alarak cebine soktu. "Bay Dragon'un ismi Amerika'da hiçbir gazetede görülmez." diye açıkladı. "Aslında onun şimdiye kadar birine mektup yazdığını da hiç görmedim."

" Yani?"

Bunun seni etkilemesi gerekir.

"Aslında Benim Bay Dragon'u etkilediğim anlaşılıyor."

Jonathan inleyerek uyandı. Güneş batmış, seraya, hiç de güzel olmayan kurşuni bir ışık dolmuştu. Jonathan ayağa kalkarak sırtındaki sertliği geçirmek için gerindi. Akşam, okyanustan gri bulutları getiriyordu. Şiddetle yağmur geleceği anlaşılıyordu.

Jonathan çıplak ayaklarıyla mutfığa gitti. Yağmura bayılırdı. Sağmağı karşılamak için hazırlık yaptı. Birkaç dakika sonra yağmur başladığında koskocaman bir koltukta oturuyordu. Dizlerinin üzerinde kalın bir kitap, yanındaki masada da kakao dolu bir ibrik vardı. Kitabını okuduğu ışık gölcüğü dışında duvarlarda sarı, yeşil, kırmızı biçimler belirliyordu. Buna vitrayların üzerinden akan yağmur neden oluyordu.

Jonathan Üçüncü Cadde'deki iş hanının eski asansörüne ilk kez o gün bindi. Dragon'un bürosunun dışındaki kılık değiştirmiş habercilerle ilk defa karşılaştı. Çirkin ve mikropsuz Bayan Cerburus'la da öyle. O sönük kırmızı ışığı ilk kez gördü. Ara bölmenin sıcaklığını da ilk kez hissetti.

Göz bebekleri ağır ağır açılırken silik şekilleri fark etti. Dragon'un kan kırmızısı gözlerini görerek şok geçirdi ve midesi bulandı.

Dragon ahenksiz ve madeni sesiyle, "görünüşüm sizi rahatsız ediyor mu. Hemlock?" diye sordu. "Ben artık buna alıştım. Bu pek ender görülen bir rahatsızlık. Bu cins genetik hastalıklar insanın atalarıyla ilgili özel bir durum olduğunu ortaya koyuyor. Her halde Habsburglar da hemofilileri yüzünden benim gibi gururlanırlardı." Dragon gülümserken gözlerinin etrafındaki kuru deri kırııştı. Adam o ifadesiz sesiyle üç defa "Ha!" diyerek güldü.

O kupkuru madeni ses. tuhaf oda ve yüzüne dikili kırmızı gözler Jonathan'ın konuşmasının sona ermesini istemesine neden oluyordu. "Konuya girebilir miyiz?"

"Bu konuşmayı gereksiz yere uzatmak istemiyorum, ama elime zeki insanlarla konuşma fırsatı o kadar az geçiyor ki."

"Evet. Sizin Bay Pope'la tanıştım."

"O sadık ve itaatli bir adamdır."

"Başka ne olabilirdi ki?"

Dragon bir an bir şey söylemedi. Sonra, "neyse." dedi. "İşimize bakalım. Long Island'da terk edilmiş bir Gotik kilise için para önerdik. Hangi kiliseyi kastettiğimizi biliyorsunuz. O kiliseyi yıktırarak ve yerine personelimizi eğitmek için bir merkez yaptıracağız. Ne dersiniz. Hemlock?"

"Devam edin."

"Bize katılırsanız, kiliseyi almaktan vazgeçeceğiz. Siz de yeteri kadar avans alacaksınız. Kilise için ilk ödemeyi yapabileceksiniz. ama sözlerime devam etmeden önce bir şey

sormak istiyorum. Bibloyu kıran Fransızı öldürdüğünüz zaman neler hissettiniz.?"

Aslında Jonathan o olayı ertesi sabahtan sonra bir daha düşünmemişti. Bunu Dragon'a da söyledi.

"Güzel. Çok güzel. Bu da Örgüt'ün sizinle ilgili psikoloji raporunu destekliyor. Hiçbir suçluluk duygusu duymuyorsunuz! Doğrusu haset edilecek bir insansınız."

"O biblo meselesini nereden biliyorsunuz?"

"Yakındaki binanın tepesinden telefoto film çektik."

"Sizin kameraman rastlantı olarak mı oraya çıkmıştı?"

Dragon yine kuru bir sesle üç defa, "Ha!" diyerek güldü. "Fransızın içeri rastlantıyla girdiğini sanmıyorsunuz ya?"

"Ama o beni öldürebilirdi."

"Doğru. Bu üzülecek bir şey olurdu. Ama size bu güzel öneriyi yapmadan önce baskı altında nasıl davrandığınızı öğrenmemiz gerekiyordu."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Biz bunu 'Onaylama' diye tanımlıyoruz."

"Başkaları nasıl tanımlıyorlar?"

"Temizlemek diye." Jonathan'ın bu açıklamayı sakın sakın karşılaması Dragon'u hayal kırıklığına uğrattı. "Aslında bu deneyimiz bir kimsenin sanacağı kadar zalimce bir şey değil, Hemlock. Biz yalnızca görevlerini yapmaya çalışan CII ajanlarını öldüren kimseleri temizliyoruz. Bizim intikamımız o zavallıların ek savunma yöntemi. Bize katılmak için kararınızı verirken size organizasyonumuz hakkında birkaç söz söyleyeceğim. Araştırma ve Onaylama..."

CII. İkinci Dünya savaşından sonra kuruldu. Böylece o savaş sırasında muhbirlik ve casuslukla uğraşan birçok büro. ajans, bölüm ve hücre bir araya toplanmış oldu.

Basın ve yayın organları CII'den 'Central Intelligence institute' diye söz ediyorlardı. Aslında bu yanlıştı. CII bir numaraydı. 102 anlamına gelen bir Latin rakamı. Aslında Merkez 102 küçük bölümden oluşmuştu.

CII iki yıl içlerinde siyaset açısından korkulacak bir biçimde gelişti. Kolları memleketin her tarafına ve dışarıya uzanıyordu. Dört yıl içerisinde ise casusluk sistemini Avrupa'nın alay etliği bir konu haline getirdi.

Kontrolden çıkmış bir tümöre benzeyen organizasyon güç ve personel bakımından gelişmesini sürdürdü, ama sonra birdenbire bu gelişme yavaşladı ve sonunda durdu. CII kompüter leri şeflere ilginç bir gerçeği açıkladı : memlekette hırsla yeni personel alınırken, ruşarı da hemen hemen aynı sayıda ajan ortadan kayboluyordu. Bunlardan yüzde otuz biri cinayetlere kurban gidiyorlardı. Cinayet yüzünden ajan kaybı çok özel bir sorundu. CII şefleri, bu sorunu çözömlemesi için yeni bir bölümün kurulmasına karar verdiler. Bunun başına geçirilecek adamın bulunması işini de yine kompüterlere bıraktılar. Son ayırımda geride kalan kartta bir tek isim vardı: Yurasis Dragon, Bay Dragon'u Amerika Birleşik Devletlerine getirmek için Savaş Suçluları Mahkemesinde yapılan suçlamalardan vazgeçilmesi de gerekti. Dragon'un bazı katliamlara katıldığı iddia ediliyordu, ama CII adamın her türlü özveriye değeğine inanıyordu.

Yeni bölüme "Araştırma ve Onaylama" adı verildi. Ya da AO ismi. Araştırma Kısmı ve CII ajanını öldüren katillerin bulunmasından sorumluydu. Onaylama kısmı ise bu katilleri ölümle cezalandırıyordu.

"Dramatik şeylere meraklı olan Dragon Onaylama bölümünün bütün ajanlarına zehirlerle ilgili adlar verdi. Kurbanlarını öldürmeden önce onlarla sevişen güzel bir melez kadının kot ad" 'Belladen'du. Dragon. Jonathan'a hiçbir zaman bir kot adı vermedi. Çünkü profesörün soyadı tam bilim adamına yakışacak gibiydi. "Hemlock" baldıran otu anlamına geliyordu. Ve Sokrat da baldıran otu içmişti..."

Dragon, AO Bölümünü Jonathan'a anlattıktan sonra, "bizimle beraber misiniz. Hemlock?" diye sordu.

"Ya red edersem?"

"Buna ihtimal verseydim sizi buraya getirtmezdim. Önerimi red ederseniz almayı çok istediğiniz o kilise yıkılacak. Ve özgürlüğünüz de tehlikeye girecek."

"Nasıl?"

"Topladığınız tabloları haberimiz var. Tabii bunu ilgililere bildirmek de görevimiz, ama bu yüzden güvendiğimiz, yararlı bir iş arkadaşımızı kaybedeceksek o zaman bundan vazgeçeriz." Dragon. pamuğa benzeyen kaşlarının gölgelediği kırmızı gözlerini kırıştırdı. "Bizimle çalışacak mısınız?"

Jonathan'ın kafası önüne düşerken birdenbire uyandı. Jonathan nefesini tutarak gözlerini kırıştırdı. Kitabın bir kelimesini bile hatırlamadığı sayfasına baktı. Fırtına ve yağmur kesilmişti. Ayağa kalkarak okuma lambasını söndürdü.

Karanlıkta emin adım" lorla yatak odasına gitti. On altıncı yüzyıldan kalma geniş yatağında bir süre uyumadan yattı."

Montreal'deki sinir gerginliği şimdi midesinde bir yumruk halini almıştı. Adam tam uykuya dalacağı sırada birdenbire korkuyla uyandı ve doğrulup oturdu. Kurbanının göz pınarlarında birikmiş olan beyaz sıvıyı hatırlamamak için başka bir şeyi düşünmeye çalıştı. Birdenbire sıcak bakışlı, altın benekli kahverengi gözleri görür gibi oldu.

Uykusu iyice açıldı. Midesi bulanıyordu. Bütün gün bu duygularla savaşırmıştı, ama artık bunu yapamayacaktı. İyice kustuktan sonra banyosunun zeminine döşeli soğuk fayansların üzerinde bir saatten fazla bir süre yattı. Kendisini toplamaya çalışıyordu.

Sonra yatağına ve benekli gözlerin hayaline geri döndü.

Long Islandı : 11 Haziran

Jonathan, birdenbire uyanamadı, bir süre rahatsızlıkla savaştıktan sonra kendisine geldi. Düş parçacıkları kendisini uyandıran gerçeklere karışıyordu. Kasığı da gıdıklanıyordu. Jonathan gözlerini yarı aralayarak etrafına bakındı. "Ah, olamaz." diye inledi. "Burada ne işin var, Chrey'e"

Genç kız neşeyle, "günaydın, Jonathan." dedi. "Gıdıklandın mı?"

Jonathan inleyerek yüzükoyun döndü.

Sadece tenis şortu giymiş olan Cherry çarşafın altına süzülerek dudaklarını adamın kulağına dokundurdu. "Dişlerim, dişlerim, dişlerim." diye mırıldandı ve öyle de yaptı.

Yüzü yastığa gömülü olan Jonathan boğuk bir sesle, "git başımdan." dedi. "Beni yalnız bırakmazsan ben de" Uygun bir ceza aklına gelmediği için yine inledi.

Kız neşeyle sordu. "Ne yaparsın? Bana saldırır mısın? Biliyor musun son zamanlarda bu konuyu çok düşünüyorum. Aslın da bu saldırı iyi bir şey değil. Çünkü kadınla erkek insanca bir konuşma yapma fırsatını bulamıyorlar, ama hiç olmazsa insan yalnız olmuyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Bana saldırmak niyetindeysen. ben de buna katlanmak zorundayım."

"Aman. Cherry! Seni pataklamak lazım!"

Kız hemen dirseğinin üzerinde doğrularak ciddi ve endişeli bir tavırla, "bir sadist olduğun için aklıma gelmezdi, Jonathan. " dedi "Ama erkeğinin cinsel özelliklerine karşılık vermek de aşık bir kadının görevi sanırım."

"Sen aşık değilsin. Yalnızca azmışsın. Pekala! Sen kazandın! Hemen kalkacağım. Neden aşağıya inip bana kahve yapmıyorsun?"

"Kahve hemen yanında, benim ateşli aşığı. Kahveyi yukarı çıkmadan yaptım." Karyolanın yanındaki komodinin üstünde bir tepsi duruyordu. Bunda kahve ibriği ve iki fincan vardı. Jonathan doğrulup otururken Cherry de yastıkları düzeltti. "Bir fincana kahve doldurarak bunu adama verdi. Sonra da tekrar yatağa girerek Jonathan'ın yanına oturdu. Adam Cherry'nin seks oyununa bir süre için ara vermiş olduğunu anladı, ama belinden yukarısı hala çıplaktı, kızın. Cildi güneşte bakır gibi yanmıştı. Bu yüzden göğüsleri daha beyaz duruyordu.

Kız kahve fincanının dibine bakarak, ciddi ciddi. "Jonathan," dedi. "Sana bir şey sorabilir miyim? Seni ole geçirebilmem için

en uygun zaman sabahın erken saatleri değil mi? Erkekler genellikle sabahları heyecanlı uyanırlarmış..."

Adam fincanının içine doğru, "bu onların tuvalete gitmeleri gerektiğini gösterir." diye homurdandı.

Cherry bu açıklamayı sessizce dinledi. "Tabiat çok ziyan kar." Sonra yine keyfi yerine geldi. "Ama neyse... Seni er geç gafil avlayacağım. Sonra güüüm!"

"Güm mü?"

Pek de ahenkli bir sözcük değil bu."

"Öyle sanırım."

Kız bir süre düşündü. Sonra da Jonathan'a dönerek, "hoşlanmadığın ben değilim sanırım," dedi. "Yani bakire olmasay dim benimle aşk yapardın değil mi?"

Jonathan parmaklarını başının arkasında birbirine kenetleyerek ayaklarına kadar gerindi. "Tabii. Hemen. Güüm."

Cherry konuşmasını sürdürdü. "Neticede ben bayağı güzelim. Son derecede zenginim. Vücudum de fena sayılmaz." Jonat han'ın kompliman yapmasını bekledi. Sonra da ekledi. "Hey! Vücudumdan söz ediyorduk." Yine durakladı. "Hiç olmazsa göğüslerim güzel. Öyle değil mi?"

Jonathan ona bakmadı. "Tabii. Şahane."

"O halde neden kendini bırakmıyor ve benimle sevişmiyorsun?"

"Çünkü mahsus pek şirin tavırlar takınıyorsun. Bir bakiresin. Daha olgunlaşacağını düşünerek o zoraki şirinliğini hoş görebilirim. Ama bekarti asla! Haydi, artık bluzunu giy."

"Hayır. Giymeyeceğim. Kim bilir belki içinden bir şeyler gelir. Sonra tararam."

"Tararam mı?"

"Bu güm'den daha iyi." Cherry, Jonathan'ın fincanına tekrar kahve doldurdu. Kendi fincanını alarak ilerledi. Parmaklığı dayanarak düşünceli düşünceli aşağıya salona baktı.

Cherry. Jonathan'ın en yakın komşusuydu. Yoldan dört yüz metre aşağıdaki büyük malikanede hizmetkarlarıyla birlikte oturuyordu. Profesörle kız topraklarını birleştiren yapay kumsalın bakım masrafını bölüşüyorlardı. Cherry'nin babası ölümünden kısa bir süre önce malikaneyi satın almıştı. Cherry evi idaresinden çok hoşlanıyordu. Jonathan, yolculuğa çıkarken faturaların ödenmesi ve evin bakım işlerini kızı bırakmak zorunda kalıyordu. Bu yüzden Chrery'de kilisenin anahtarı vardı. Sık sık eve giriyor, profesörün kütüphanesinden yararlanıyor, parti vereceğinde adamın şampanyalarını ödünç alıyordu. Jonathan o partilere hiç katılmıyordu. Tabii Cherry adamın yalnızca öğretmen ve sanat eleştirmeni olduğunu biliyor ve ayrıca geliri olduğunu da sanıyordu. Jonathan onu hiçbir zaman bodrumdaki resim galerisine indirmemişti.

Zamanla bu seks oyununa alışmışlardı. Cherry, Jonathan'ın kendisini her zaman reddetmesini bekliyordu, adam bundan vazgeçseydi her halde kız da ne yapacağını şaşırırdı.

Chrerry, uzun bir sessizlikten sonra Jonathan'a dönmeden. "Long Island'da yirmi dört yaşındaki tek bakirenin ben olduğumu biliyor musun?" diye sordu. "Tabii bazı felçliler ve rahibeler dışında. Ve bütün suç sende. Benimle sevişmelisin. İnsanlığa olan bir borcun bu."

Jonathan yataktan kalktı. "Bakirelerden kaçmak benim için yalnızca ahlakla ilgili bir sorun değil. Bunun diğer bir yönü de var. Bakire olgun erkekleri yorarlar."

"Pekala, Kendi kendini cezalandır bakalım. Kendini bu zevkten mahrum et. Bak aldırıyor muyum!" Cherry. Jonathan'ın peşinden banyoya gitti. Roma banyosuna dolan suyun gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı. "Aslında bu sorun beni endişelendiriyor. Neticede birinin bana doğru yolu göstermesi gerekiyor."

Jonathan gerideki tuvaletten seslendi. "Birinin de çöpleri alması gerekiyor, ama bu işi ben yapacak değilim." Sözlerini güçlendirmek ister gibi sifonu çekti.

"Ne güzel bir benzetme!"

Jonathan banyoya dönerek kendisini ağır ağır sıcak suya bıraktı. "Giyinip bize kahvaltı hazırlasana."

Ben senin sevgilin olmak istiyorum, karın değil." Ama Cherry istemeye istemeye yatak odasına döndü

Jonathan kızın arkasından bağırdı. Aşağıya inmeden önce bluzunu da giy. Aşağıda Bay Monk'la karşılaşabilirsin." Monk, bahçivandı.

Acaba bu utanç verici bekaret konusunda o bana yardım eder mi?"

Jonathan kendi kendisine mırıldandı. "Oua verdiğim parayı düşünürsek buna razı olmaz..."

Kız aşağıya inerken, "her halde yumurtalarını çiy yiyeceksin." diye homurdandı.

Kahvaltıdan sonra Cherry serada dolaşırken Jonathan da sabah gelen mektupları alarak kütüphanesine gitti. Biraz

çalışmak niyetindeydi. CII'nin içinde para bulunan zarfım göremeyince hem şaşırıldı, hem de endişelendi. Aslında bir 'onaylama'dan döndüğünde mavi zarfı gece biri posta kutusuna atardı. Jonathan paranın gelmeyişinin dalgınlık ya da unutkanlıkla ilgisi olmadığından emindi. Dragon bir şeyler planlıyordu, ama Jonathan'ın da beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu yüzden hesaplarını incelemeye başladı. Yeni Pissarro'yu on bin dolara aldıktan ve bahçivana da yazlık ücretini önceden ödedikten sonra geriye fazla parası kalmayacaktı. Bu mevsim lüks bir hayat süremeyecekti. ama yine de idare edebileceğinden emindi. Jonathan'ın tek endişesi Brooklyn'deki resim karaborsacısıydı. Adama parayı o gün vereceğini söylemişti. Jonathan adama telefon ederek ondan resmi bir gün daha tutmasını istemeye karar verdi.

Yakındoğulu satıcı sesli harflerle basa basa. "E. resmi ne zaman alacaksın. Jonathan?" diye sordu.

"Yarın sanırım. Ya da öbür gün."

"Öbür gün olsun. Yarın bizimkileri plaja götüreceğim. Kararlaştırdığımız gibi yirmi bin doları getireceksin değil mi?"

"Kararlaştırdığımız gibi on bin doları getireceğim."

Satıcı üzüntüyle. "Yalnızca on bin miydi?" dedi.

Yalnızca on bindi."

"Jonathan, ben ne yapıyorum? Seninle olan dostluğumun çocuklarımla geleceğini tehlikeye düşürmesine izin veriyorum. Ama anlaşma anlaşmasıdır. Ben bir filozofum. Kayıplarımı nezaketle karşılarım, ama parayı öğleden önce getirmelisin. O 'şeyi' burada fazla tutmak benim için tehlikeli. Ayrıca bir müşterim daha var."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem. Yalnızca çalarım. Bir müşteri daha var. O on iki bin dolar veriyor. Benimle bu gün temasa geçti. Tabloyu elden kaçırmak istemiyorsan çabuk davran. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"İyi. E, ailen nasıl?"

"Ben evli değilim. Her sefer, bana ailemi soruyorsun. Ben de her seferinde sana evli olmadığımı hatırlatıyorum."

"Ben unutkan bir adamım. Tablo için yalnızca on bin dolara anlaşılmış olduğumuzu da unuttum ya, ama aslında bir ailen olmalı. Uğrunda çalışacak çocukların yoksa hayat ne işe yarar? Bana cevap ver.".."

"İki gün sonra görüşürüz."

"O anı iple çekiyorum. Tam zamanında gel, Jonathan. Bir müşteri daha var."

"Evet, bunu söyledin."

Jonathan telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika sıkıntılı bir tavırla masasında oturdu. Pissarro'yu kaybetme korkusundan bütün keyfi kaçmıştı. Dragon'un o karmaşık kafasından neler geçtiğini endişeyle düşünüyordu.

Cherry serdan seslendi. Biraz raket sallamaya var mısın?"

Sıkıntılı sıkıntılı oturmakla Jonathan'ın eline bir şey geçmeyecekti. Bu yüzden kızın önerisini kabul etti. Fırtına gökyüzünü pırl pıru yapmıştı. Güneş ıslıl ıslıldı. Jonathan'la Cherry bir saat tenis oynadılar. Sonra şampanya içerek susuzluklarını giderdiler. Kız, şampanyayı şişeden içerek Jonathan'ı taklit etti. Denizde kısa bir süre yüzerek serinlediler.

Cherry tenis kılığıyla denize girdi. Sudan çıktığı zaman şortu hemen hemen saydamlaşmıştı.

Bu haline bakarak, "bir İtalyan yıldız adayına benziyorum." dedi.

"Ben de öyle." Jonathan sıcak kumların üzerine uzandı.

Bir süre havadan sudan söz ettiler. Cherry avuç avuç kum alarak bunları parmaklarının arasından Jonathan'ın üzerine döktü. Sonra serin bir rüzgar esmeye başladı. Akşam olmadan tekrar yağmur yağacağı anlaşılıyordu. Cherry, Jonathan'a kendisini sıcak yatağına götürmesini önerdi, ama pek ümitli de değildi. Sonra evine gitti.

Jonathan kiliseye dönerken bahçıvanı Bay Monk'u uzaktan gördü. Bir an adamla karşılaşmak için geri dönmeyi düşündü. Sonra yanında çalışan birinden böyle çekindiği için utandı, ve cesaretle yoluna devam etti. Bay Monk, Island'ın en iyi bahçıvanıydı. ama kendisinden yararlanmak isteyen pek yoktu. Adam tam bir paronayaktı. Çimler, çiçekler ve ağaççıkların düşmanları olduklarına ve onu tuzağa düşürmek için karmaşık ve iblisçe yollara başvurduklarına inanıyordu. Otları sadistçe bir sevinçle ve intikam alırcasına yoluyor, çimleri kesiyor ve ağaççıkları bu duyordu. O arada bütün bitkilere küfredip duruyordu. Bahçeler de sanki ona inat olsun diye gelişip güzelleşiyorlardı. Monk bunu önceden planlanmış bir hakaret sayıyor ve nefreti daha da artıyordu.

Jonathan saygıyla yaklaşırken Monk da bir tarhın sınırlarını bir kürekle cezalandırıyor ve kendi kendisine de homurdanıyordu.

Jonathan usulca, "durum nasıl. Bay Monk?" diye sordu.

"Ne? Alı, siz misiniz. Dr. Hemlock? Berbat! Durum işte böyle. Su aşağılık çiçekler sudan başka bir şey istemiyorlar! Su. su. su! Sahi şu komşu hanım ne biçim mayo giymişti öyle? İçi dışı gözüküyordu. Şu küreğe bir bakın. Ortadan büküldü. Son zamanlarda her şeyi böyle yapıyorlar. Beş para etmez bunlar. Bir zamanlar kürekler."

Jonathan, özür diler gibi her şeyin pek güzel olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve evine doğru gitti.

Adanı kendisine güven veren serin ve büyük salona girdiğinde acıkmış olduğunu fark etti. Ceviz, Polonya sucuğu, bir elma ve biraz şampanyadan oluşan bir yemek hazırladı. Sonra bir pipo içerek gevşemeye çalıştı. Telefonun çalmasını beklemiyor, ona aldırımıyormuş gibi davranıyordu. Dragon hazır olduğunda onu arayacaktı nasıl olsa. En iyisi beklemekdi.

Jonathan oyalanmak için galerisine inerek bir süre resimle riylc ilgilendi. Sonra masasının başına geçerek Lautrec'le ilgili makaleyi yazmaya çalıştı ama boşuna. Sık sık aklına Dragon ve tehlikede olan Pissarro geliyordu. Jonathan, bir süreden beri artık CII için çalışmayacağını düşünüyordu. İşinden soğumasıyla vicdanının bir ilişkisi yoktu tabii. O iğrenç casusluk dünyasından birini öldürdüğü zaman hissettiği tek şey öfkeydj. O adamlarla karşılaştığı için kızılıyordu. Belki de bu işten bıkmıştı artık, ya da sinirleri fazla gerilmişti. Dragon. Pope, Mellough gibi insanlarla birlikte çalışmadan istediği gibi yaşayabilseydi. Kilise ve tablolarıyla ilgili masraflarını karşılayabilseydi...

Miles Mellough. Jonathan bu adı hatırladığında çene kasları gerildi. İki yıldan beri kaderin Miles'in icabına bakması için bir

fırsat vermesini bekliyordu. Bu hesabı ödemedен CII dan ayrılması doğru olmayacaktı.

Jonathan, pek az insanın o soğuk ve ciddi tavırlardan oluşan zırhını delmesine izin veriyordu. Bu izin verdiği kimselere de son derecede sadıktı. Ve dostlarının da arkadaşlık ve sada katle ilgili sıkı ilkelerine uymalarını istiyordu, ama hayatı boyunca yalnızca dört kişi Jonathan'a sokulabilmişti. Böylece onun dostluğuna layık olmuş ama aynı zamanda Jonathan'ın öfkesiyle karşılaşmak tehlikesini de göze almışlardı. Üç yıldan beri görmediği koca Ben Bowman bu arkadaşlarından biriydi. Jonathan onunla dağlara tırmanmış ve bira içmişti. Sonra Fransız ajanı Henri Saq'in karnını yarmışlardı, ve Baq'in ölümünden Miles Mellough sorumluydu. Üstelik o Jonathan'la Henri'nin de en samimi arkadaşıydı.

Jonathan'ın dördüncü arkadaşı ise Rum'du. Ve o da bir 'onaylama' işi sırasında Jonathan'a kalleşlik etmişti. Jonathan ancak şansı yardım ettiği ve gece çaresizce yüzerek on iki kilometrelik bir uzaklığı aşabildiği için kurtulmuştu. Tabii Jonathan'ın Kıbrıslı bir Ruma inanan birinin Truvalıların akıbetine uğramayı hak ettiğini bilmesi gerekirdi. Jonathan sabırla fırsat kolladı ve sonunda Rum'la karşılaştı. Rum. Jonathan'ın kendisini kimin ele verdiğini bilmediğini sanıyordu, ya da olayı çoktan unutmuştu. Bu yüzden profesörün armağan ettiği rakıyı hiç çekinmeden aldı. Oysa içkinin içine zehir karıştırılmıştı.

Rum şimdi bir akıl hastanesindeydi. Oradan bir daha da çıkamayacaktı. Bir köşede oturarak öne arkaya sallanıyor ve hep aynı tek notalı sesi çıkarıyordu.

Jonathan. Rum'la hesaplaşmıştı. Şimdi geriye yalnızca Miles MCIIough'un hesabının görülmesi kalıyordu. Jonathan ileride bir gün Miles'la karşılaşacağından emindi.

Telefonun cırlak zili Jonathan'ı daldığı bu marazi çağrışımardan ve düşüncelerden uyandırdı.

"Hemlock? Montreal'den rapor geldi. İyi iş görmüşsün, ahbap."

Clement Pope'un bir satıcınıninkini andıran bayağı sesi Jonathan'ın aksileşmesine yetti. "Param bu sabah posta kutusunda yoktu, Pope."

"Şu işe bak sen!"

Jonathan öfkelenmemek için derin bir nefes aldı. "Dragon' la konuşacağım."

."Benimle konuş. Ben bu işi hallederim."

"Bir uşakla konuşarak zaman kaybedecek değilim. Dragon' la onunla konuşacağımı söyle."

"Oraya geldiğim ve seninle başbaşa konuştuğumuz da..." Pope mahsus Jonathan'ın damarına basıyordu. Adamın kendisiyle birlikte görülmeyi istemeyeceğini biliyordu. Dragon, sokağa çıkamıyordu. Bu yüzden de Pope, AO. Bölümünün resmi çehresi halini almıştı. Pope'la görülmek arabanıza 'CII'yi destekliyorum" yazılı bir etiket yapıştırmaktan farksız olurdu. "Ahbap, paranı istiyorsan bizimle iş birliği yapmalısın. Dragon seninle telefonda konuşmayacak, ama seni görmek istiyor."

"Ne zaman?"

"Hemen, şimdi. İlk trene binmeni istiyor."

"Pekala, ama ona o parayı istediğimi hatırlat."

"Bay Dragon'un bunu bildiğinden eminim, ahbab." Pope, telefonu kapattı.

Jonathan kendi kendisine söz verdi. İleride bir gün bu köpekle bir odada on dakika yalnız kalacağım." Düşündü ve sonra süreyi beş dakikaya indirdi

New York : 11 Haziran

"Bu gün her zamankinden de çekicisiniz Bayan Cerberus."

Kadın basını kaldırmak zahmetine katlanmadı, "ellerini şu muslukta fırçala: O yeşil sabunu kullan."

Bu da yeni çıktı." Jonathan, hastane lavabosuna doğru gitti. Burada evlerde görülen musluklardan değil de operatörlerin dirsekleriyle kullandıkları o kollardan vardı.

Bayon Cerberus derisi kadar kuru bir sesle, o asansör çok pis," dedi. "Bay Dragon bitkin halde. Bir devrenin sonuna geldi." Bu, Dragon'a her altı ayda bir yapıldığı gibi yeniden kan verileceği anlamına geliyordu. Adamın bütün kanı değiştirilecekti.

Jonathan ellerini duvardan fışkıran sıcak havayla kuruttu. "Kan başışında bulunacak mısın?"

"Kan grubumuz uymuyor."

"Sesinde pişmanlık mı var?"

Kadın gururla. "Bay Dragon'un kan grubu çok önder bulunan bir grup," diye açıkladı.

"Ender bulunduğu belli! İçeri girebilir miyim?"

Bayan Cerberus Jonathan'a onun hastalıklarını teşhise çalışıyormuş gibi baktı. "Soğuk aldın mı? Gribin var mı? Mide bozukluğun?"

"Yalnızca kaba etlerim sızlıyor. Bu da biraz önce başladı."

Bayan Cerberus masasındaki bir zile bastı ve başka bir şey söylemeden Jonathan'a ara bölmeye girebileceğini işaret etti.

Bölmede her zaman ki gibi o sönük kırmızı ışık yanmıyordu, ama sıcaklık boğucuuydu. Dragon'un büro kapısı açıldı. "Gir, Hemlock." Dragon'un madeni sesi bitkinceydi ve titriyordu. "Kırmızı ışık olmadığı için özür dilerim. Her zamankinden daha savunmasız durumdayım. Ve o sönük ışık bile bana azap veriyor."

Jonathan el yordamıyla deri koltuğun arkalığını buldu. "Param nerede?"

"İşte benim Hemlock'um. Hemen konuya giriyor. Gerekli nazik sözleri söylemiyor. O kenar mahallelerin izi kalmış."

"O paraya ihtiyacım var."

"Doğru. O para olmazsa evinle ilgili masrafları ödeyemeyeceksin. Çok istediğin o Pissarro'yu da alamayacaksın. Ha, aklıma gelmişken. Tabloya bir müşteri daha çıkmış. Pissarro'yu kaçırsan yazık olur."

"Parayı vermeyecek misiniz?"

"Sana akademik bir soru sormama izin ver. Hemlock. Paranı vermezsem ne yaparsın?"

"Bunları yakarım." Jonathan elini gömleğinin cebine soktu.

"Cebinde ne var?" Dragon'un sesinde endişe yoktu. Adamlarının içeri giren herkesi tepeden tırnağa aradıklarını biliyordu.

"Bir kutu kibrit. Onları teker teker çıktığım zaman ne büyük bir acı duyacağınızın farkında mısınız?"

Dragon, sıkıca parmaklarını hemen gözlerine götürdü, ama renksiz derisinin kendisini pek koruyamayacağını da biliyordu. Zoraki bir cesaretle, "pekala. Hemlock," dedi. "Sana güvenmekte haklı olduğumu kanıtladın. Bundan sonra adamlarım buraya gelenlerin ceplerinde kibrit olup olmadığına da bakacaklar."

"Ücretim?"

"Şurada! Masanın üzerinde. Aslında sana parayı verecektim. Parayı buraya gelip önerimi dinlemen için özellikle gönderdim." Kuru sesiyle üç defa, "Ha," diyerek güldü. "O kibrit oyunun güzeldi." Gülüşü hafif, hırıltılı bir öksürük halini aldı. Ve Dragon bir süre konuşmadı. Sonra "afedersin." dedi. "Aslında hiç de iyi değilim."

Jonathan para dolu şişkin zarfı ceketinin cebine koydu. "İçinizin rahat etmesi için söyleyeceğim. Cebimde kibrit yok. Ben yalnızca evde pipo içerim."

"Doğru ya! Bunu unuttum!" Dragon Jonathan'ı içtenlikle övdü. "Oyunun gerçekten çok güzeldi."

"Fazla saldırganca davrandıysam özür dilerim. Şu ara hastayım. Bu da beni huysuzlaştırıyor."

Jonathan, Dragon'u bu son kelimeyi telaffuz etmesi yüzünden gülümsedi. Dragon'un yabancı olduğu ancak böyle anlarda ortaya çıkıyordu. "Ne oluyor. Dragon?"

"Yapmanı istediğim bir iş var."

"Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum. Paraya ihtiyacım olmadıkça bir görevi kabul etmediğimi biliyorsunuz. Neden diğer 'Onaylayıcı'larımızdan birini kullanmıyorsunuz?"

Dragon'un pembekırmızı gözleri karanlıkların arasında belirdi. "Mümkün olsaydı kullanırdım. İsteksizliğin iç sıkıcı bir şey. ama bu iş için tecrübeli bir dağcı gerekiyor. Bölümümüzde bu yeteneği olan sürüyle adam bulunmadığını da tahmin edebilirsin."

"Ben üç yıldan daha uzun bir süredir dağcılık yapmıyorum."

"Bunu biz de düşündük. Seni eski durumuna getirecek ka dar zamanımız var."

"Neden bir dağcı gerekiyor?"

"Ayrıntıları, ancak görevi kabul edersen açıklayabilirim."

"Öyleyse bunları unutun."

"Seni ikna için bir kozum daha var. Hemlock."

"Ya?"

"Bu işe eski ajanlarımızdan biri de karıştı. Senin eski dostlarından biri." Dragon sözlerinin etkisini artırmak için bir an durdu. "Miles Mellough'den söz ediyorum."

Jonathan kısa bir sessizlikten sonra. "Miles sorunu sizi ilgilendirmez." dedi. "Ben onunla kendimce hesaplaşacağım."

"Çok katı bir insansın. Hemlock. Ezilmek zorunda kaldığın zaman kırılıvermeyeceğini umarım."

"Nasıl eğılmek zorunda kalacağım?"

"Ah. elbet aklıma bir şey gelir." Dragon'un sesi iyice titriyordu artık. Adam kalp ağrısını geçirmek için elini göğsüne bastırdı. "Çıkarken Bayan. Cerburus'u buraya yollarmısın Teşekkür ederim."

Jonathan. Dragon'un bürosunun bulunduğu iş hanının derin olmayan kapı içinde büzüldü. Kaldırtma çarparak bir sis halini alan tombul damlalardan korunmaya çalışıyordu. Boş bir taksi sokaktan ağır ağır çıkarken Jonathan da bağırıp çağırarak yalvaran bir gruba katılmak için fırladı, ama taksi yoluna devam etti. Şoför memnun memnun ıslık çalıyordu. Jonathan kendisini pek de korumayan o kapı içine döndü ve sıkıntıyla dışarıya baktı. Fırtına yüzünden hava karardığı için akşam olduğunu sanan otomatik aygıtlar sokak lambalarının yanmasını neden oldu. Bir taksi daha gözüktü. Jonathan pek umut olmadığını bilmesine rağmen yine de kaldırımın kenarına doğru gitti. Şoförün ilki gibi zengin olmadığını ve biraz para kazanmak isteyeceğini umuyordu. Sonra taksinin içinde bir müşteri olduğunu fark etti. Tam dönerken şoför korna çaldı. Jonathan durakladı. Şaşırmıştı ve yağmurdan da iyice ıslanıyordu. Şoför eliyle onu çağırırdı. Jonathan, "bon mi?" der gibi kendisini işaret etti. Yüzünde aptalca bir ifade belirmişti. Taksinin arka kapısı açıldı ve Jemima seslendi.

"Binecek misin? Yoksa orası hoşuna mı gidiyor?"

Jonathan hemen taksiye atladı. Araba trafiğe karıştı.

Jonathan, "üzerine suların damlamasını istemiyorum." dedi. "Ama çok güzelsin. Nereden çıktın böyle? Çok güzel olduğunu söyledim mi? Kızı gördüğü için çocukça bir sevinç duyuyordu. Artık Jemima'yı sık sık düşünmüş gibi geliyordu ona. ama sonra, "belki de düşünmedim." diye karar verdi. "Neden düşüneyim?"

Kız, "senin handan çıktığını gördüm," diye açıkladı. "Öyle komik bir halin vardı ki sana acıdım."

"Ah, sen çok eski bir oyuna kandın. Yağmurda boğulurken her zaman komik bir tavır takınmaya çalışırım. Belli olmaz, belki oradan geçen bir hostesin acıyacağı tutar."

Şoför, trafiğe aldirmeden dönerek arkaya baktı. "Bu çift tarife sayılır, ahbap."

Jonathan buna bir itirazı olmadığını söyledi."

"Çünkü yağmurda böyle iki müşteri almamız gerekiyor."

Jonathan bu işi halledeceğini söyledi.

"Çifte tarife uygulamazsak kentte herkes ne kadar ahbabı varsa arabaya alır."

Jonathan öne doğru eğilerek dikiz aynasından şoföre gülümsedi. "Neden iş bölümü yapmıyoruz? Sen arabayı sür. biz de konuşalım." Sonra Jemima'ya sordu. "Açlıktan ölmek üzereyken nasıl bu kadar sakin ve güzel olabiliyorsun?"

"Ben aç mıyım?" Kızın altın benekli sıcak kahverengi gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi.

"Tabii. Bunu fark etmemiş olman şaşılacak bir şey."

"Galiba beni yemeğe davet ediyorsun."

"Evet. öyle."

Jemima şakacı bir tavırla adama baktı. "Seni yağmurda taksiye aldım, ama bu aramızda bazı şeyler olacağı anlamına da gelmez. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Aman, Tanrım! Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile. Nelerden söz ediyorsun sen? Yemek yemeğe ne dersin?"

Kız bir an düşündü. Bu yemek davetini beğendiği anlaşıyordu. ama sonra "olmaz," dedi.

"Olmaz demeseydin neler isterdin?"

"Biftek, kırmızı şarap ve küçük bir porsiyon salata."

"Oldu." Jonathan öne doğru eğilerek şofere güneye dönmelerini ve On dördüncü sokakta bir adrese gitmelerini söyledi

"Kesin kararını versene, ahbap."

"Sen dediğimi yap."

Taksi lokantanın önünde durduğunda Jemima Jonathan'ın koluna dokundu. "Seni yağmurda erimekten kurtardım. Sen de bana yemek ikram edeceksin. Hepsi bu kadar, öyle değil mi? Yemekten sonra herkes evine gidecek, ikimiz de kendi evlerimize. Tamam mı?"

Jonathan kızın elini tutarak onun gözlerinin içine baktı. "Jem, insanlara pek az güveniyorsun." Jemima'nın elini sıktı. "Söyle, seni böylesine yaralayan adam kimdi?"

Kız güldü. Şoför ise inip inmeyeceklerini sorup duruyordu. Jemima koşarak lokantaya girerken Jonathan şoföre parasını verdi.

Lokanta sade eşyalarla döşenmiş pahalı bir yerdi. Burası yalnız yemek yemek için açılmıştı. Jonathan hem keyifli olduğu ve hem de Jemima'yı etkilemek istediği için bir şişe Lafite istedi.

Şarap garsonu bu konudaki bilgisinin kusursuz olduğuna inanıyordu. "1959 yılını önerebilir miyim?"

Gözlerini Jemima'dan ayırmayan Jonathan, "biz Fransız değiliz." dedi.

Garson yarı kırgın kaşlarını kaldırdı. "Efendim?"

"Biz Fransız değiliz. Olgunlaşmamış şaraplar bizi ilgilendirmiyor. Bize 1953 getir. O yoksa 1955."

Garson uzaklaşırken Jemima. "Bu Lafite özel bir şey mi?" diye sordu.

""Bilmiyor musun?.

"Hayır."

Jonathan garsona dönmesini işaret etti. "Lafite'i bırak. Bize onun yerine bir HautBrion getir."

Jonathan'ın içkinin fiyatını düşündüğünü sanan garson defterinden Lafite'i uzun uzun sildi ve yerine HautBrion'u yazdı.

Jemima sordu. "Bunu neden yaptın?"

"Hesabı düşündüğümden, Bayan Brown. Lafite ziyan edilemeyecek kadar pahalıdır."

"Nereden biliyorsun? Belki şarap hoşuma giderdi."

"Tabii hoşuna giderdi, ama şarabı takdir edemezdin."

Jemima gözlerini kısarak adamı süzdü. "Biliyor musun, bana hiç de hoş bir insanmışsın gibi gelmiyor."

"Hoşluk fazla önemsenen bir niteliktir. Bir erkek sert davranacak kadar cesur ve zeki olmadığından hoş bir insanmış gibi tavırlar takınır."

"Bu sözlerini başka bir yerde tekrarlayabilir miyim?"

"Nasıl olsa tekrarlayacaksın."

"Hoş bir erkek olmadığını söylerken haklıymışım."

"Başka yollardan bunu telafi etmeye çalışacağım. Ya zekice nükteler yapacağım, ya da şiirler okuyacağım. Hatta seninle çok ilgileniyormuş gibi bir tavır takınacağım. Aslında da ilgileniyorum." Jonathan'ın gözlerinde hınzırca bir pırıltı vardı.

"Benimle alay ediyorsun."

"Bunu itiraf ediyorum. Bunların hepsi göstermelik. Son derecede duygulu ve savunmasız olduğum için çok nazik bir erkek tavırları takınıyor ve kendimi korumaya çalışıyorum."

"Bu daha kötü bir alay..."

Jonathan güldü.

Jemima içini çekerek başını salladı. "Ne kadar gevezesin! Ben konuşma sırasında mantık dizisinde atlamalar yaparak karşımdakinin başını döndürürüm, ama bu senin 'klas'ında bir şey sayılmaz değil mi?"

"Bundan 'klas' diye söz edilebilir mi bilmem. Neticede bu bir oyun. Bir tek takım ve bir tek oyuncu var."

"İşte yine başladın."

"Konuşmayıp da yemeğimizi yesek. "

Salata taze, biftekler büyük ve kusursuzdu. Lokmalarını yutmak için HautBrion içiyor, önemsiz şeylerden söz ediyorlardı. Masaları pencerenin önündeydi. Yağmur kah duruyor, kah yeniden başlıyordu. İkisinin de olaylara alaylı bir açıdan bakma yetenekleri vardı. Kendilerini de. sanat ve siyaset alanındaki büyük isimleride ciddiye almıyorlardı. Jonathan farkında değildi, ama Jem'e sanki o bir erkek arkadaşymış gibi davranıyordu.

Jem bir ara hayretle, "Demek sen üniversite profesörüsün," dedi. "Buna inanamam Jonathan. Benim tiplerle ilgili düşüncelerimi altüst ediyorsun."

"Ya senin hostes olmana ne demeli? Nasıl oldu bu iş?"

"Ah, bilmem ki. Üniversitede her yıl fakülte değiştirdim. Ondan sonra tam bir Rönesans Kadını olarak iş bulmaya çalıştım, ama iş ilanlarında böyle bir şeyden söz edilmiyordu. Dünyayı dolaşmak fena olmayacakmış gibi geldi bana. Şirketin ilk siyah hostesi olma fikri de hoşuma gitti. Halkla İlişkiler Bölümünün üne kavuşturduğu Zenci Hostesim Ben" Bu sözleri alayla söylemişti. "Ya sen? Sen nasıl üniversite profesörü oldun?"

"Ah, ben de üniversiteden mezun olduğumda bir Rönesans erkeği gibi iş bulmaya çalıştım, ama."

"Pekala, pekala, vazgeçtim."

Jonathan konuşmaları sırasında Jemima'nın New York'ta üç gün kalacağını öğrendi. Bu da hoşuna gitti.

Onun hafifçe gülümsediğini fark eden Jemima, "komik olan nedir?" diye sordu.

Jonathan konuşmaları sırasında Jemima'nın New York'ta

"Bu iki kelimenin anlamı aynı mı?"

"Ben yalnızca" Jonathan masanın üzerinden kıza usulca gülümsedi. "sana zekice davranmaya çalışmadığımı Jark ettim. Genellikle zekice sözler söylemeye dikkat ederim. Bunu karşımdaki kadının gözlerini kamaştırmak için yaparım, ama senin gözlerini kamaştırmayı istediğimi sanmıyorum."

Jemima başını salladı ve dışarıda su birikintilerine düşen yağmur damlacıklarının hafif ışık oyunlarını seyre koyuldu. Bir süre sonra da "bu çok güzel." dedi.

Jonathan kızın neyi kastettiğini anladı, "Evet, çok güzel. Ama biraz da sarsıcı."

Tekrar gevezeliğe başladılar. Söz evlerden açıldı. Jonathan heyecanla kilisesini anlatmaya başladı. Yarım saat evini tarif etti. Kilisenin Jemima'nın gözlerinin önünde canlanmasını sağlamaya çalışıyordu. Kız onu dikkatle dinliyor, başının ve gözlerinin hafif hareketleriyle adamı anladığını, duygularını paylaştığını belirtiyordu. Jonathan birdenbire sustu. Durmadan konuştuğunu hatta belki de kabalık ettiğini düşünüyordu.

Jemima, "bir insanın evi konusunda böyle duygular beslemesi çok hoş." dedi. "Tabii güvenli de."

"Güvenli mi?"

"Bir ev sana duyguların açısından baskı yapamaz. Sevgine karşılık vererek bu sorumluluğu omuzlarına yükleyemez. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Jonathan anlıyordu. Kızın duyguları böyle kolaylıkla sezmesi yüzünden hafif bir endişe duydu. Sonra da Jemima'nın evine gelmesinin hoşuna gideceğini düşündü. Oturur, gevezelik ederlerdi. Bunu kıza da söyledi.

Jemima, "bu çok eğlenceli olurdu," dedi. "Ama şimdi gidemeyiz. Bu iyi olmaz. Seni taksiyle alıyorum. Yemek yiyoruz ve sonra da koşa koşa evine gidiyoruz. Teknik açıdan bu 'şipşak' ilişkilere girer ve bence bu bize göre bir şey değil."

Jonathan da bunun onlara göre bir şey olmadığını kabul ediyordu. "Bir anlaşma yapabiliriz. Biriki gün aşk yapmadan bekleyebiliriz sanırım."

"Sen hile yaparsın."

"Her halde."

"Sen yapmazsan, ben yaparım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Lokanta kapanmak üzereydi. Garsonlar nazik nazik birkaç kez konuşmalarını yarıda kesmişti bile. Jonathan, adama gerekenden fazla bahşış verdi. Servisten çok geçirdiği enfes saatler için. Servisin nasıl olduğunun farkında bile değil.

Jemima'nın oteli uzak olmadığından oraya kadar yürüyerek gitmeye karar verdiler, ayrıca yağmurdan sonra sokaklar تنها ve serin olduğu için de yanyana yürümeye başladılar. Bazen konuşuyor, bazen da uzun, ama dostça bir sessizliğe bürünüyorlardı. Jemima. Jonathan'ın koluna girmişti.

Parmaklarını usulca sıkarak adama fark ettiği küçük şeyleri gösteriyordu. Jonathan da onun elini sıkarak karşılık veriyordu.

Kendilerini pek çabuk otelin önünde buldular. Lobide el sıkıştılar. Sonra Jemima, "yarın sabah trenle gelebilir miyim?" diye sordu. "Beni istasyonda karşılırsın. Senin şu kiliseye bir bakarız."

"Bence bu çok iyi olur."

"İyi geceler, Jonathan."

"İyi geceler."

Jonathan yürüyerek istasyona gitti. Kentin her zamankinden daha az çirkin durduğunun farkındaydı. Her halde yağmur yüzündendi bu...

Long Island : 12 Haziran

Jonathan, çıplak ayaklarıyla tavan arasındaki yatak odasında ilerledi. Dikkatini kahve fincanına vermişti, ama kahve yine de tabağa döküldü. Adam trabzana dayanarak sabah güneşinin dar açılı ışınlarının aydınlattığı salonuna zevk ve gururla baktı. Ancak evi etrafını bir zırh gibi sardığı zaman huzur duyuyordu. Adam kah zevkli bir bekleyişle Jemima'ya kah sıkıntılı bir endişeyle Dragon'la yaptığı son konuşmayı düşünüyordu.

Daha sonra galeriye inerek bütün gücünü toplamaya ve Lautrec'le ilgili yazıyı yazmaya çalıştı. Kurşunkalemle birkaç not aldı. Sonra kalemin ucu kırıldı. Jonathan da kararını verdi. Kader böyle istiyordu. Kalemin ucu kırıldıysa suç kendisinde değildi.

Dragon'un mavi zarfı masadaydı. İçindeki yüzlük banknotlar yüzünden zarf iyice şişkin duruyordu. Jonathan bunu alarak

saklamak için güvenli bir yer aradı, ama bulamadı. Zarfı tekrar masaya bıraktı. Jonathan para kazanmak için çok şey yapıyordu, ama aslında pinti de değildi. Para onu çekmiyordu, ama eşyaları, rahatı, mallan konusu başkaydı. Ertesi gün öğleden sonra Pissarro'nun tablosunun kendisinin olacağını bilmek onu sevindiriyordu. Duvarlara bakarak resmi nereye asacağına karar verdi. Sonra gözleri Henri Baq'in doğum günü hediyesi olarak Budapeşte'de onun için çaldığı Cezarina'a takıldı. Gözlerinin önünde Henri canlandı. Arkadaşının Başkalara özgü ve tuhaf çarpık nükte anlayışı. Birbirlerine ölümün eşğine geldiklerini anlatırken katıla katıla gülmeleri. Arles'da zil zurna sarhoş olmaları ve gürültülü trafikte ceketlerini sallayarak boğa güreşçisi gibi davranma arı, Jonathan. Henri'nin Öldüğü günü hatırladı. Arkadaşı basaklarının dışarı çıkmaması için ellerini karnına bastırmıştı. Son nefesinde nükteli bir söz bulup söylemeye çalışmış, ama bunu başaramamıştı.

Jonathan kafasına üşüşen bu hayalleri kovmak için başını salladı, ama bunun bir yararı olmadı. Piyanonun başına geçerek parmaklarını tuşlarda, amaçsız dolaştırdı. Bir timdi onlar. Jonathan, Henri ve Miles Mellough. Miles, 'Araştırma' Jonathan 'Onaylama' ve Henri de CII'nın Fransız karşıtı için çalışıyordu. Görevlerini ustalıklı ve çabucak yapıyorlardı. Her zaman barlarda oturarak sanattan, cinsellikten ya da başka konulardan söz etmek için zaman buluyorlardı...

Sonra Miles, Henri'nin tuzağa düşürülmesini sağlamıştı.

Jonathan Handel'den bir parça çalmaya başladı. Dragon, ona zorla kabul ettirmeye çalıştığı Onaylama işiyle Miles'in ilgisi

olduğunu söylemişti. Jonathan hemen hemen iki yıldan beri Miles'la tekrar karşılaşacağı günü bekliyordu.

"Bunları düşünme... Jemima gelecek..."

Jonathan galeriden çıkarak kapıyı kitledi. Jemima gelinceye kadar ağır ağır geçen dakikalar süresince oyalanmak için bahçeye çıktı. Rüzgar serindi. Bahçe yolunu iki yanındaki çınar ağaçlarının yaprakları güneşte ısıldıyordu. Yukarıda gökyüzü masmaviydi, ama kuzey ufkunda, suyun yukarısında bulutlar vardı. Bundan da o gece fırtına çıkacağı anlaşıyordu. Fırtınalara bayılıyordu Jonathan.

Adam resmi havalı İngiliz bahçesine girdi. Karmaşık labirenti oluşturan şimşir çitler yeni budanmıştı. Labirentin derinliklerinden Monk'un makasının öfkeli şıkırtısı geliyordu.

"Hah, al işte!" Şık şık! "Bu aklını başına getirecek seni geri zekalı ağaççık!" Şık şık! "Pekala, ukala dal! Öyle uzan! Ben de seni keseyim! İşte böyle." Şık!

Jonathan, Bay Monk'la karşılaşmamak için sesin labirentin ne tarafından geldiğini anlamaya çalıştı. Sonra usulca bir yoldan ilerledi. Fazla ses çıkarmamaya çalışıyordu.

"Diğer dallara düşmanlığın mı var?" Monk'un sesi bal kadar tatlıydı. "Ah. demek onlarla beraber olmak hoşuna gitmiyor. Anlıyorum. Sen yalnızlıktan hoşlanıyorsun." Sonra birdenbire kükredi. "Kibir! Senin derdin bu! Ve ben kibiri geçirmesini bilirim." Şık! "İşte!"

Jonathan şimşirlerden oluşan çitin önünde çömeldi. Monk'un sesinin ne taraftan geldiğini kesinlikle bilemediği için hareket etmeye cesareti yoktu. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Jonathan

kendi halini düşündü. Bahçıvanıyla karşılaşmamak için büzülüp kalmıştı. Gülümsedi. Başını salladı ve ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsunuz. Dr. Hemlock?" Monk, adamın hemen arkasındaydı.

"Ah. şey. Merhaba." Jonathan kaşlarını çatarak ayakkabısının burnunu çimlerin arasına batırdı. "Bu şey çimler, Bay Monk. Onları inceliyordum. Bana garip gözüksüler. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Monk durumu fark etmemişti, ama bitkiler hakkında söylenilecek her kötü söze inanmaya hazırды. "Nasıl garip. Bay Hemlock?"

"Şey onlar her zamankinden daha yeşiller. Gerekenden daha yeşil. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım."

Monk gösterilen yeri inceledi. Sonra da otları yakındaki diğer çimlerle kıyasladı. "Öyle mi?" öfkeyle yuvarlaklaşmış gözlerle Jonathan'ın sözünü ettiği çimlere baktı.

Jonathan yoldan kayıtsızca bir tavırla ilerledi ve ilk köşeyi döndü. Eve doğru daha hızla yürürken Monk'un labirentten gelen sesini duydu. "Sizi ahmak otlar! Her zaman bir sorun çıkarırsınız! Ya kuru kahverengine dönersiniz, ya da haddinden fazla yeşil olursunuz. Ama ben icabınıza bakacağım!" Şık!

Jonathan arabasıyla ağaçlıklı yoldan istasyona gitti. Tren Long Island törelerine uygun bir biçimde yine gecikecekti her halde, ama adam Jemima'yı bekletme tehlikesini göze alamamıştı. Arabası eski, güzel bir Avanti'ydi. Bu Jonathan'ın lüks hayatına uyan bir taşıttı. Araba kötü durumdaydı. Çünkü Jonathan otomobili fazla kullanıyor ve onunla ilgilenmiyordu,

ama Avanti' nin hatları ve zarıflığı hoşuna gidiyordu. Araba iyice bozulduğunda onu ön bahçeye yerleştirerek içine çiçekler dikecekti.

Jonathan arabayı peronun hemen yanına park etti. Çamurluk havanın etkisiyle gümüş rengine dönmüş tahta zemine sürünüyordu. Sıcak güneş tahtalardan bir kokunun yükselmesine neden oluyordu. Pazar günü olduğu için peron ve park yeri boştu. Jonathan kanapede arkasına yaslanarak uykulu uykulu beklemeye başladı. Bir treni hiçbir zaman peronda ayakta durarak beklemeyecekti. Çünkü...

...Henri Bac, Gar'ının St. Lazare'ın beton peronunda öldürülmüştü. Jonathan sık sık o büyük, çelik kubbeli, dumanlı, gürültülü garı düşünüyordu, ve gülen o dev palyaçoysu da...

Henri gafil avlanmıştı. Verilen görevi yeni bitirmişti. İlk defa yanında karısı ve çocukları olmadan tatile çıkacaktı. Jonathan onu geçireceğine söz vermişti. Ama L'Erope meydanında trafiğin tıkanması yüzünden gecikmişti.

Garda Henri'yi uzaktan gördü. İki arkadaş kalabalığın başlarının üzerinden birbirlerine el salladılar. Ve galiba aynı anda katil bıçağını Henri'nin karnına sapladı. Buharın hisırtısı ve bagaj arabalarının takırtısı arasında oparlörlerden bir memurun anlaşılmasız sözleri yükseliyordu. Jonathan kalabalığı yarararak arkadaşının yanına eriştiğinde Henri. Kış Sirki'nin dev bir afişine yaslanmıştı.

Jonathan. Qu'astu?" diye sordu.

Henri'nin çekik bakışlı gözleri son derece kederliydi. Bir eliyle ceketinin önünü tutturmuş, diğer yumruğunu karnına bastırmıştı. Aptal aptal gülererek başını salladı "kim yaptı?"

Yüzünde onlarla inanamıyormuş gibi hayret dolu bir ifade vardı. Sonra tebessümü çarpılarak ıstırap dolu bir sırtış halini aldı. Kayarak yere oturdu. Bacaklarını bir çocuk gibi öne doğru uzatmıştı.

Jonathan. Henri'nin boynundaki damarın atıp atmadığına baktı. Doğrulurken gözleri afişteki palyaçonun delice tebessümüne takıldı.

Marie Baq olayı öğrendiği zaman ağlamadı. Jonathan'a gelip olanları kendisine açıkladığına teşekkür etti. Sonra da çocuklarıyla konuşmak için onları başka bir odayı topladı. Çocuklar geri döndüklerinde gözleri kızarıp şişmişti, ama artık hiçbiri de ağlamıyorlardı. Henri'nin aynı adı taşıyan büyük oğlu babasının rolünü üstlenerek Jonathan'a bir içki alıp almayacağını sordu. Adam bu öneriyi kabul etti. Daha sonra da onları akşam yemeği için karşıdaki lokantaya götürdü. Ne olduğunu pek de kavrayamamış olan en küçük çocuk yemekleri büyük bir iştahla yedi, ama diğerleri yemeklere pek ellerini sürmediler. Henri'nin büyük kızı bir ara burnundan tulaif bir ses çıkardı. Kendisini tutamayacağını anlayınca da koşarak kadınlar tuvaletine gitti.

Jonathan o gece Marie'yle oturarak kahve içti. Mutfakta muşamba serili masanın başına geçerek pratik şeylerden ve para işlerinde söz ettiler. Hayallere dalan çocuklar muşambadan yer yer plastik parçaları koparmışlardı. Sonra Jonathan'la Marie uzun bir süre sessiz sedasız oturdular. Şafak zamanına doğru kadın iniltiye benzeyen bir sesle içini çekti. Ayağa kalkarak, "insanın yaşaması gerekiyor. Jonathan." dedi. "çocuklar için. Gel. Gel benimle yat."

İnsanı hiçbir şey sevişmek kadar hayata bağlayamaz. İntihar edecek kimseler pek aşk yapmazlar. Jonathan, iki hafta Bağların evinde oturdu. Ve Marie her gece ondan bir ilaçmış gibi yararlandı. Ve bir akşam sakin sakin, "artık gitmelisin. Jonathan," dedi. "Sana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sana ihtiyacım olmadığı halde bu ilişkiyi sürdürürsek durum değişir."

Jonathan başını salladı.

Henri'nin en küçük oğlu Jonathan'ın gideceğini öğrendiğinde çok üzüldü. Adamdan kendisini Kış Sirk'i'ne götürmesini istemeyi düşünmüştü.

Jonathan, birkaç hafta sonra Henri'yi Miles Mellough'un tuzağa düşürmüş olduğunu öğrendi, ama Miles tam o sırada 011' dan ayrılmış olduğundan adam 'onaylama'yı hangi tarafın emrettiğinden hiçbir zaman kesinlikle emin olamadı.

"Treni çok giiZel karşıladın." Jemima, arabanın diğer yanındaki pencereden içeri bakıyordu.

Jonathan irkildi. "Afedersin. Trenin geldiğini fark etmedim." Bunun pek de iyi bir mazeret olmadığını düşündü. Peron bomboştu.

Jonathan'ın evine doğru giderlerken Jemima elini pencereden çıkararak, çocukların yaptığı gibi aveunu havayla doldurmaya çalıştı. Dik mandarin yakalı beyaz keten elbisesiyle şık ve tazeydi. Kanepeye iyice yerleşmişti. Ya çok rahattı ya da kayıtsız.

Jonathan başını kıza doğru çevirdi ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Arkadakinden başka elbise getirmedin mi?"

Evet, tabii. Geceliğimi durum anlaşılmasın diye kesakağı na koyacağımı sanıyordun değil mi?"

"Başka bir kağıt da olabilirdi. Bu önemli değil." Jonathan fren yaparak bir yan yola saptı. Arabayı çevirdi.

"Bir şey mi unuttun?"

"Hayır. Köye dönüyoruz. Sana giyişi almak için."

"Arkamdaki hoşuna gitmedi mi?"

"Çok güzel o. ama çalışmak için uygun değil."

"Çalışmak mı?"

"Tabii. Burada tatil yapacağını mı sandın?"

Jemima ihtiyatla sordu. "Ne iş yapacağım?"

"Bir tekneyi boyamama yardım etmenin hoşuna gideceğini düşündüm."

"Tuzağa düştüm."

Jonathan düşünceli düşünceli başını salladı.

Köyde pazar günleri açık olan tek dükkanın önünde durdular. Cod Burnu tarzı, uydurma bir şeydi bu. Dükkan hafta sonu kentten gelen turistleri memnun etmek için balık ağları ve cam toplanlarla süslenmişti, ama dükkanın sahibi fazla konuşmayan bir Codlu değildi. Kırk beş kırk altı yaşlarında, biraz tombul, heyecanlı bir adamdı. Arkasında Kral Edward tarzı dar bir takım giymiş ve uçuk gri, enli bir Ascot kravatı takmıştı. Konuşurken alt dudağını sarkıtıyor ve hımhım bir sesle, hecelerin üzerine basıyordu.

Jemima, şort, gömlek ve bez ayakkabı seçmek için dükkanın dibine gitti. Jonathan ise başka şeyler aldı. Dükkan sahibinin ölçü konusundaki tahminlerinden yararlanıyordu. Adam ons hiç de nazik olmayan bir tavırla yardım ediyordu. Sessiz huysuz caydı.

"Ah. on numara sanırım." Dükkan sahibi dudaklarını büzerek gözlerini kaçırdı. "Tabii birkaç çocuk doğurduktan sonra bu ölçüler de değişecek. Bu tipler hep böyledir." Kah bir kaşını, kah diğerini kaldırıyordu.

Jonathan'la Jem arabayla bir süre ilerledikten sonra kız, "İlk defa böyle nedenlere dayalı bir peşin yargıyla karşılıyorum," diye açıkladı.

Jonathan başarıyla dükkan sahibinin taklitini yaptı. Ben bir çok kadınla tanıştım ve onlara hayranlık duydum. En iyi dostlarımdan bazıları kadındır..."

"Ama erkek kardeşinin bir kadınla evlenmesini de istemezsin..."

"Bildiğin gibi bir sokağa bir kadın yerleştiği zaman emlak fiyatları hemen düşer..."

Yolda ağaçlarla güneş, ışık ve gölge oyunları yapıyorlardı.

Jemima paketlerden birini sıktı. "Hey. bu da nedir?"

"Çok üzgünüm, ama adamda kesekağıdı yoktu."

Jemima bir an durakladı. "Anlıyorum..."

Jonathan bahçe yoluna saptı. Kiliseyi gözlerden gizleyen çınar ağaçlarının yanından döndüler. Jonathan otomobilin kapısını açtı ve Jemima önden eve girdi. Salonun ortasında durarak etrafa dikkatle baktı. "Burası bir ev değil. Jonathan. Bir film seti."

Jonathan. Jemima'nın ne durumda olduğunu anlamak için teknenin diğer tarafına geçti. Kızın burnu tahtaya iyice yakındı. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış, bütün dikkatini isine vermişti. Otuz santimtere karelik bir yerle uğraşıp duruyordu. Başka bir tarafı da boyamamıştı.

Jonathan, "uygun noktayı bulmuşsun." dedi. "Ama tekneyi gözden kaçırmışsın."

"Sus. Gidip kendi tarafını boya."

Jemima dudak büktü. "Şişirme iş yapmışsındır."

"Bu işi kıs bastırmadan bitirebilecek misin?"

"Sen benim için endişelenme. Ben kendisini tamamiyle işine veren insanlardanım. Bu işi tamamlayıncaya kadar uğraşacağım. Hiçbir şey dürüstçe çalışmanın sağladığı zevki elimden alamaz."

"Öğle yemeği yiyelim, diyecektim."

"Öyle söylesene." Jemima fırçayı tiner tenekesine atarak ellerini bir paçavraya sildi.

Banyo yapıp giyindikten sonra bir martini içmek için Amerikan barda buluştular.

"Banyon şahane."

"Benim de çok hoşuma gidiyor."

Öğle yemeği için adanın diğer tarafına gittiler. Deniz ürünleri ve şampanya getirttiler. Lokanta hemen hemen boştu. Gölgesi ve serindi. Çocukluklarından. Chicago ve San Francisco tarzı cazdan söz ettiler...

Sıcak kumların üzerine yanyana yattılar. Gökyüzü artık masmavi değildi. Puslanmaya başlamıştı. Kuzeyden amansızca gelen büyük kurşuni bulutların habercisiydi bu. İş elbiselerini giymişler. ama teknenin yanma gitmemişlerdi.

Sonundu Jemima, "bana bu kadar güneş ve kum yeter, efendim," diyerek doğrulup oturdu. "Fırtınaya yakalanmak da hoşuma gitmeyecek. Evi dolaşmak istiyorum. Olur mu ?"

Jonathan uykulu uykulu, "olur." diye mırıldandı.

"Telefon edebilir miyim? Havayollarına nerede olduğumu bildirmem gerekiyor.

Jonathan uykusunun dağılmaması için gözlerini açmadı. Dudaklarını fazla kımıldatmadan, "üç dakikadan fazla konuşma." dedi

Kız onu gevşek dudaklarından hafifçe öptü.

Jonathan. "Pekala." dedi. "Ama dört dakikadan fazla olmasın."

Jonathan eve döndüğünde akşam yaklaşmıştı ve gökyüzü bulutlarla kaplıydı artık. Adam Jemima'yı kütüphanede buldu. Kız. bir dosyadaki Hokosailere bakıyordu. Jonathan Jemima'nın omzunun üzerinden bir süre resimleri inceledi. Sonra da bara gitti "Hava soğuyor, shery ister misin?" Sesi salonda yankılandı.

"İsterim, ama barından hoşlanmadım."

"Ya?"

Kız. mihrabın önündeki parmaklığa kadar geldi. "Bu nanik yapmaya benziyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Bu. 'artık büyüsene.' gibi bir şey mi?"

"Evet. Öyle." Jemima adamın uzattığı şarap dolu kupayı aldı. Parmaklığın üzerine ilişerek içkiyi yudumlamaya başladı. Jonathan onu sanki kendi malıymış gibi zevkle seyrediyordu.

"Ah. aklıma gelmişken." Jemima birdenbire içki içmekten vazgeçti. Bahçede bir deli olduğundan haberin var mı?"

"Öyle mi?"

"Evet. Onunla buraya gelirken karşılaştım. Öfkeyle söylenerek bir mezara çok benzeyen bir çukur kazıyordu."

Jonathan kaşlarını çattı. "Kim olabilir o?"

"Ve kendi kendine de söyleniyordu."

"Öyle mi?"

"Evet. Küfür de ediyordu."

Jonathan başını salladı. "Bu konuyu araştıracağım."

Jonathan biftekleri kızartırken Jemima da salata yaptı. Meyveler soğutulmuştu bile. Yağmur yağması ihtimali olmasına rağmen sofrayı bahçedeki dövme demir masaya kurdular. Jonathan bir şişe kaliteli eski şaraptı." Gece bastırırken masadaki lambalarının titrek ışığında yemek yediler. Jonathan, daha sonra uzun süre Jemima'nın dudaklarına götürdüğü sigarasının bir meteor gibi iz bıraktığını hatırlayacaktı.

Adam uzunca bir sessizlikten sonra, "benimle gel." dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Jemima, adamın peşinde eve girdi. Jonathan mutfaktaki çekmenin dibinden anahtarı alarak kızı dönemeçli taş merdivenlerden indirdi.

Jemima, "biraz korkutucu bir şey bu," dedi. "Zindana mı iniyoruz? Her halde aşağıda kireç dolu bir çukur da var. Hakkında ne biliyorum ki? Belki yere ekmek ufakları atmam doğru olur. Böylece dönüşte yolumu bulurum."

Jonathan ışıkları yakarak yana çekildi. Jemima onun yanından geçti. Duvarlarda adeta ısıldayan tablolar çekmişti onu. "Ah, Tanrım! Ah. Jonathan!"

Jonathan yazı masasının başına geçerek tablodan tabloya giden kızı seyretti. Jemima yalnız başına kahvaltı eden küçük bir çocuğun yaptığı gibi zevk ve hayranlıkla benzer sesler çıkarıyordu.

Sonra oymalı piyano bankına oturarak gözlerini yerdeki Kasan halısına dikti "Çok garip bir adamsın. Jonathan Hemlock."

Jonathan başını salladı.

"tsunların hepsi de yalnızca senin. Bu bir megalomanyağa yakışacak ve... Bunlar..." Elleriyle etrafı işaret etti. Bakışlarıyla da. "Bütün bunları kendine saklıyorsun."

"Ben çok bencil bir adamım. Şampanya ister misin?"

"Hayır." Jemima önüne bakarak kederle başını salladı. "Bütün bunlar senin için çok önemli. Bay Dragon'un söylediğinden daha da önemli."

"Evet önemli ama..."

Birkaç dakika hiç konuşmadılar. Jemima başını kaldırmadı. Jonathan ise kıza geçirdiği şokun etkisiyle bir göz attıktan sonra resimlerle ilgilenmeye başladı. Böylece şaşkınlık ve öfkesinden kurtulmaya çalışıyordu.

Sonunda adam içini çekerek ayağa kalktı. "Eh. seni artık istasyona götürüyüm. Kente giden son tren." Sesi hafifledi.

Kız itaatle Jonathan'ın peşinden taş basamaklardan çıktı. Onlar galerideyken fırtına başlamış, ama ikisi de gürültüyü duymamışlardı. Şimdi yağmur damlalarının camlara çarptığını, rüzgarın uğuldadığını uzaklarda gök gürlediğini işitiyorlardı.

Mutfakta Jemima, "ikram etmek istediğin şampanyayı içecek kadar zamanımız var mı?" diye sordu.

Jonathan kırılganlığını buz gibi bir nezaketle örtmeye çalıştı. "Tabii Kütüphaneye geçelim mi?"

Kızın üzüldüğünü biliyor, ama sevimliliğini sanki bir silah gibi kullanıyordu. Long Island'ın bu köşesinde taşıtların az olduğundan. yağmurun durumu daha da kötüleştirdiğinden söz ediyordu. Deri kaplı büyük koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı. Yağmur vitraylara yanlamasına vuruyor ve duvarlarla yerde

kırmızı, yeşil ve mavi dalgalar belirliyordu. Jemima adamın nazik konuşmasını yarıda kesti.

"Bu konuyu öyle birdenbire açmamam gerekirdi sanırını. Jonathan."

"Ya? Nasıl açmalıydın, Jemima?"

"Böyle devam etmesine izin veremezdim... Yani sen gerçeği bilmeden bu dostluk böyle süremezdi. Sana her şeyi daha uygun biçimde açıklamanın yolunu bulamadım."

"Başıma bir tuğlayla vurabilirdin." Jonathan birdenbire güldü. "Her halde gözlerim kamaşmıştı. Sen gerçekten insanın başını döndürüyorsun. Bu kadar fazla rastlantı olamayacağını bilmeliydim. Montrealden bindiğim uçakta sen vardın. Taksiyle Dragon'un bürosunun önünden geçiverdin. Bu işi nasıl yapacaktın, Jemima? Arzuyla kıvranmamı sağlayacak, Dragon'un istediği onaylamayı yapmadığım takdirde benim olmayacağını mı söyleyecektin? Yoksa sevişmenin verdiği o mutluluk yüzünden pek savunmasız olduğum bir anda kulağıma fısıldayarak beni ikna mı edecektin?"

"Öyle şeyler yapmayacaktım. Bana son işinden aldığın ücreti çalmamı söylediler."

"Kısa bir yol bu gerçekten."

"Zarfin aşağıda, yazı masanın üzerinde durduğunu gördüm. Bay Dragon o paraya çok ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Haklı.. Ama neden sen? Dragon diğer uşaklarından birini niçin yollamadı?"

"Sana çabucak sokulabileceğimi düşündü."

"Anlıyorum. Ne zamandan beri Dragon için çalışıyorsun?"

"Aslında Dragon için çalışmıyorum. CII'denim tabii. Ama Araştırma ve Onaylama Bölümü'nden değilim. Kuşkulanmaman için Bölüm dışından birini seçtiler."

"Çok mantıklıca davranmışlar. Sen ne iş yapıyorsun?"

"Kuryeyim. Hostes rolü bu iş için çok uygun."

Jonathan başını salladı. "Sana böyle bir görev sık sık verildi mi? Birine sokulmak için vücudundan yararlandın mı?"

Jemima kolay bir yalan söyleyecekti ama sonra bundan vazgeçti. Bir iki kez..."

Jonathan bir an sesini çıkarmadı. Sonra da güldü. "Ne şahane bir çiftiz değil mi? Bencil bir katille, yurtsever bir fahişe! Çocuğumuzun nasıl bir şey olacağını görmek için seninle yatmalıyız. Benim bencil fahişelerle bir alıp vermeyeceğim yok. ama vatansever katillerden nefret ederim."

"Jonathan!" Birdenbire öfkelenen Jemima öne doğru eğildi. Dragon'un kabul etmeni istediği bu görevin ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

Adam kıza nazik bir sessizlikle baktı. Hiçbir şeyi kolaylaştırmak niyetinde değildi.

"Bay Dragon'un sana ayrıntıları açıklamadığını biliyorum. İş kabul edeceğinden emin olmadıkça bunu yapamazdı, ama durumun ne kadar kritik olduğunu bilseydin. onunla işbirliği yapardın."

"Hiç sanmıyorum."

"Sana her şeyi açıklayabilirdim, ama bana verilen talimat."

"Anlıyorum."

Jemima kısa bir sessizlikten sonra, "bu görevden vaz geçmek istedim." diye açıkladı.

"Ya! öyle mi?"

"Bu gün, öğleden sonra kumsalda yatarken bunun çok çirkin bir şey olacağını düşündüm. Sonuçta biz..."

Jonathan soğuk bir merakla kaşlarını kaldırdı. "Biz ne?"

Jemima irkilmedi ama gözlerinde acı bir ifade belirip kayboldu. "Her ne hal ise. Senin yanından ayrılp buraya geldim. Dragon'a telefon edecek, ondan bu görevi benden almasını isteyecektim."

"Her halde Dragon buna razı olmadı."

"Benimle konuşamadı. Galiba ona kan veriyorlardı, ya da böyle bir şey. ama adamı onunla konuşmanın olanaksız olduğunu söyledi. Adı neydi onun?"

"Pope." Jonathan şampanyasını bitirerek kadehini kesin bir tavırla masaya koydu. "Bu sözlerine inanmak benim için biraz zor. Bu görevi sana çoktan verdiler. Montreal'dan beri. Yeni görevi kabul etmem gerektiğine de inandığın anlaşılıyor."

"Kabul etmelisin, Jonathan!"

"...ve sen bütün bunlara rağmen güzel bir gün öğleden sonra fikrini değiştiriverdiğine inanmamı bekliyorsun. Bana bir profesyoneli tuzağa düşürmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Ben fikrimi değiştirmedim. Yalnızca bu işi kendim yapmayı istemedim, ve bunun yalnızca güzel bir gün olmadığını çok iyi biliyorsun."

Jonathan Jemima'nın gözlerinin içine baktı. Sonra da başını salladı. "Evet. Güzel bir günden daha fazla bir şeydi bu."

"Benim için her şey bu gün başlamadı. Günlerce senin dosyanı inceledim. O dosya utanılacak kadar tam. Nasıl bir çocukluk geçirmiş olduğunu biliyorum. Cİİnin seni nasıl ele

geçirdiğini de Fransada televizyondaki derslerde seyrettim." Jemima güldü. "O ukalaca ve küstahça tavırlarınla sanat hakkında konferans veriyordun. Ah. daha seninle tanışmadan ilgimi çektin. Yüzde doksana sana aşık oldum. Sonra aşağıdaki galeride beni oraya indirdiğin için çok sevindim. Bu yüzden dilimi tutamadım. Dosyandan senin hiç kimseyi resim galerine sokmadığını öğrenmiştim. Galeride orada mutlu mutlu oturuyordun. Bütün o güzel resimler içinde para olan o mavi zarf... o zaman sana gerçeği açıklamam gerektiğini düşündüm. Hepsi bu kadar."

"Başka söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Hayır."

"Havadan sudan da söz etmek İstemiyor musun?"

"Hayır."

"O halde" Jonathan Jemima'ya yaklaştı. Onu ellerinden tutarak ayağa kaldırdı, "merdivenden yukarıya yarışalım."

Yağmurun pırlıdattığı bir ışın Jemima'nın gözlerine geliyor, en olmayacak anda o altın benekciklerin belirginleşmesine neden oluyordu. Jonathan başını eğerek, alnını kızına dayadı. Gözlerini kapayarak memnurluk ve doyumla boşuk boşuk bir şeyler mırıldandı. Sonra da Jemima'ya daha iyi bakabilmek için biraz geriledi.

"Sana bir şey söyleyeceğim, ama gülmemelisin."

"Söyle."

"Dünyanın en güzel gözleri senin."

Jemima o kadınlara özgü sakın tavırlarla Jonathan'a baktı. "Çok tatlısın. Buna neden güleyim."

"Bunun nedenini ileride sana anlatırım." Jonathan kızı usulca öptü. "Ama belki de anlatmam, ama gülmek konusundaki uyarım hala geçerli."

"Neden?"

"Çünkü güldüğün takdirde beni kaybedersin."

Bu fikir kızı eğlendirdi. Bu yüzden güldü ve böylece adamı da kaybetmiş oldu.

"Seni uyardım. Öyle değil mi? Ama aslında bu da önemli değil. Pek işe yaramadım sanırım."

"Bundan söz etmeyelim."

Bu sefer de Jonathan güldü. "Şimdi sana çok şaşacağın bir şey söyleyeceğim. Aslında en büyük özelliğim dayanıklı olmamdır. Yalan uydurmuyorum. Gerçekten en beğenilen tarafım budur. Şimdi buna gülecek misin?"

"Zamanımız çok. Hiç olmazsa hemen bir sigara yakmadın." Jonathan arkası üstü uzanarak yukarılarındaki karanlığa doğru. "her şey göz önüne alınacak olursa." dedi. "Doğanın kaprisli bir ilişi köpek olduğu da anlaşılır. Beraber olduğum kadınlara pek önem vermezdim. Genellikle fazla bir şey hissetmem zaten. Bu yüzden de kendimi çok iyi kontrol edebilirim, ama seninle olunca... Benim için önemlisin. Bu yüzden de benim için her şey birdenbire hızlandı. Dedim ya. doğa dişi bir köpek."

Jem adama döndü. "Ne oluyor? Sanki her şey sona ermiş gibi konuşuyorsun. Oysa ben iki sevişme arasında olduğumuzu umuyordum."

Jonathan yataktan kalktı. "Haklısın! Perde arası bu. Sen bekle. Ben şimdi o hayat verici şampanyadan getireceğim."

"Dur. dur." Jemima yatakta doğrulup oturdu. Gümüşümsü ışık enfes vücudunu aydınlattı. "Buraya gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Jonathan yatağın ayak ucuna uzanarak yanağını kızın tabanlarına dayadı. "Son derece ciddi bir halin var."

"Gerçekten ciddiyim. Bay Dragon'un istediği şu iş."

"Jem. lütfen."

"Hayır, hayır. Bir saniye sus. Bunun karşı tarafın üzerinde çalıştığı biyolojik bir aygıtla ilgisi var. Pek çirkin bir şey bu. Onlar aygıtı bizden önce geliştirdilerse... Bu çok feci olabilir. Jonathan."

Adam kızın ayaklarına sarıldı. "Jem. bombanın milini kimin çekeceği önemli değil."

"O mili çekecek biz değiliz. Bu önemli."

"Jem gerçek şu mil Dragon gibi adamların elinde. Hatta daha da kötüsü bomba yer altındaki bir kompüterin kısa devre yapması yüzünden patlayabilir."

"Ama Jonathan.."

"O işi kabul etmeyeceğim, Jem. Bana yetecek kadar param olduğunda, 'onaylama' işi kesinlikle yapmam, ve artık bundan söz etmek istemiyorum. Tamam mı?"

Kız sesini çıkarmadı. Sonra da kararını verdi "Pekala."

Jonathan Jemina'nın ayaklarını öperek ayağa kalktı. "Şimdi şampanyaya ne dersin?"

Adam merdivenin sahanlığına eriştiği sırada Jemima seslendiği için durakladı. "Jonathan?"

"Madam?"

"İlk ilişki kurduğun siyah kadın ben miyim?"

Adam geri döndü. "Bu önemli m i ? "

"Tabii önemli. Senin tablo koleksiyonu yaptığını biliyorum. Bu yüzden de."

Jonathan yatağın kenarına ilşti. "Sen dayak istiyorsun."

" Afedersin."

"Hala şampanya istiyor musun?"

Kız kolarını açarak adama parmağıyla yaklaşmasını işaret etti. "Daha sonra..."

Long Island : 13 Haziran

Jonathan gözlerini açtı ve uykusu hemen dağıldı. Sakin ve mutluydu. Yıllardan beri ilk defa uykuyla uyanıklık arasında o bulanık sersemliği hissetmiyordu. Bütün kasları esnekleşinceye kadar uzun uzun gerindi. İçinden bağırarak, gürültü etmek geliyordu. Jemima yatakta değildi, ama yattığı yer hala sıcaktı. Sür düğü esansın hafif kokusu yastığa sinmişti.

Jonathan yataktan kalktı ve kenardaki parmaklığın üzerinden eğildi. Jemima'ya seslendi. Sesi kemerlerde yankılandı.

Jemima mutfağın kapısında belirdi. "Siz mi kükrediniz, efendim?"

"Günaydın."

"Günaydın." Jemima'nın arkasında oraya gelirken giydiği elbise vardı. Gölgelelerin arasında beyaz bir ışık gibiydi. "Sen banyo yapıncaya kadar kahve hazır olur. Gözden kayboldu.

Jonathan, Roma banyosunda suları şıkırdatarak yüksek ama biraz ahenksiz sesle şarkı söyledi. "Bu gün ne yapacağız? Kente mi gideceğiz? Yoksa burada tembel tembel oturacak mıyız? Ama

bu önemli değil." Havluyla kurulanarak bir bornoz giydi. Yıllardan beri bu kadar geç kalkmamıştı. Her halde saat "Tanrım! Pissarro! Adama resmi öğleye alacağıma söz verdim!"

Jonathan yatağın kenarına oturarak karşı tarafın telefonu açmasını sabırsızlıkla bekledi.

"Alo? Evet?" Satıcı yapma bir ilgiyle sormuştu bu soruları.

"Ben Jonathan Hemlock."

"Alı, evet. Neredesin? Niçin telefon ediyorsun?"

"Evimdeyim."

"Anlayamıyorum, Jonathan. Ou biri geçti. Öğleye nasıl burada olabilirsin?"

"Olamam tabii. Dinle. Resmi benim için bir kaç saat daha eilinde tutmanı istiyorum. Ben şimdi yola ıkıyorum."

"Aceleye gerek yok. Resmi tutamam. Sana bir müşterim daha olduğunu söyledim. O şu anda yanımda. Çok acı, ama seni uyardım, buraya zamanında gelmeni söyledim. Anlaşma anlaşmadır."

"Bana bir saat daha ver."

"Bunu yapamam."

"Diğer müşterinin on iki bin dolar teklif ettiğini söyledim. Ben de aynı parayı vereceğim."

"Keşke tabloyu sana satabilsem, dostum, ama bir anlaşma."

"Bir fiyat söyle."

"Çok üzgünüm, Jonathan, ama diğer müşterim önereceğin her fiyatın daha fazlasını vereceğini söylüyor. Fakat madem on beş b;n, diyorsun bunu ona soracağım." Bir mırıltı oldu. Sonra satıcı, "O on altı bin diyor, Jonathan," diye ekledi. "Ben ne yapabilirim?"

"Kim bu müşteri?"

"Jonathan!" Satıcının sesi dehşet doluydu."

"Bunu öğrenmek için bin dolar daha veririm."

"Bunu sana nasıl açıklarım, Jonathan? Ahlak kurallarım beni bağlıyor. Ayrıca o şu anda bu odada, yanımda."

"Anlıyorum. Pekala, sana birini tarif edeceğim. Eğer bu adama uyuyorsa yalnızca, 'evet,' de yeter. Ve bir 'evet' ya da 'hayırma bin dolar vereceğim."

"Adam sarışın, saçları çok kısa kesilmiş. Tık naz. Gözleri ufacık ve birbirine yakın. Suratı toplu ve yassı. Herhalde arkasında spor bir ceket var. Çorapları ve kravatı birer zevksizlik örneği. Evinde olmasına rağmen şapkası da herhalde hala başında..."

"Çok iyi bildin. Jonathan. Sen bin yaşa emil"

Satıcının yanındaki Clement Pope'du. Jonathan. "O adamı tanıyorum." dedi. "Herhalde ona en fazla ne kadar teklif edebileceği söylendi. Patronu ona fazla para vermez. Ona güvenemez. Ben tablo için on sekiz bin veriyorum."

Satıcının sesinde derin bir saygı vardı "Yanında o kadar çok para var mı. Jonathan?"

"Var ya."

Yine uzun ve öfkeli mırıltılar duyuldu. Sonra satıcı. "Jonathan," diye bağırdı. "Sana enfes bir haberim var. Bu müşteri önerinden daha fazla verebileceğini söylüyor, ama yanında o kadar para yokmuş. O parayı ancak birkaç saat sonra getirebilecekmiş. Onun için. aziz dostum, saat birde yanında on dokuz bin dolarla burada olursan, tabloyu sana memnurlukla veririm."

"On dokuz bin dolar mı?"

"Verdiğim bilgi için önerdiğin parayı unuttun mu?"

Jonathan bütün parasını tabloya yatıracaktı. Borçlarım ve Monk'un ücretini ödemek için bir yol bulması gerekecektir, ama hiç olmazsa Pissarro onun olacaktı ya. "Pekala, birde orada olacağım."

"Şahane! Karım sana çay hazırlayacak, Jonathan. Şimdi bana nasıl olduğunu söyle. Ya çocuklar nasıl?"

Jonathan bir hata olmaması için anlaşmanın koşullarını tekrarladı ve telefonu kapattı.

Birkaç dakika çözülcü ilerde bir noktaya dikili öyle oturdu. Dragon ve Pope'a karşı duyduğu nefret yakıcı bir hal almıştı. Sonra burnuna kahve kokusu geldi ve o zaman Jemima'yı hatırladı.

Jemima gitmişti. İçindeki yüz dolarlık banknotlar yüzünden iyice kabarık duran mavi zarf da öyle.

Jonathan hiç olmazsa tabloyu kurtarabilmek için çabucak birkaç yere telefon etti. ama yeni kan verilmiş olan Dragon onunla konuşamayacak kadar bitkindi. Satıcı ise anlayış göstermekle beraber, resmi Pope'a adam parayı getirir getirmez satacağını açıkladı. Jonathan'ın ailesinin sağlığını sormayı da unutmadı.

Jonathan galeride koltuğuna oturarak Pissarro'yu asmayı düşündüğü yere baktı. Masada elini sürmediği sütlü kahve duruyordu. Onun yanına ise Jemima'ın pusulası konulmuştu.

"Jonathan,

Sana dün gece o görevin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştım,

"Hayatım, böyle olmaması için çok şeyimi verirdim.

Dim gündüz ve geco benim için sana anlatamayacağım kadar önemli ama bazı şeyler.

Tahminde bulunmak zorunda kaldım. Kahveni şekerli içtiğini umarım.

Sevgiler (Gerçekten) Jemima."

Kız paradan başka hiçbir şey almamıştı. Jonathan aldığı eşyaları mutfak masasında bulmuştu. Jemima bunları özenle katlamıştı. Hatta kız geceki bulaşıkları bile yıkayıp tabakları kaldırmıştı.

Jonathan, galerideki koltuğunda kımıldamadan oturdu. Saatler geçti. Yukarıda, salonda renkli ışıklar ve gölgeler birbirlerini izlediler ve akşam sessizce geldi.

Jonathan en çok kendi kendisine kızıyor, yakıcı bir öfke duyuyordu. O kadar safdilce davrandığı için utanıyordu. Jemima'nın sıcaklığı, neşesi onu körleştirmişti.

Jonathan dostluğunu kendisine karşı bir silah olarak kullananların hayali listesine. Milas Mellough'un adının altına Jemima'nınkini yazdı.

"Kımıldayan parmak yazıyor," diye düşündü. "Yazdıktan sonra da davranışlarıyla kanıtlıyor."

Galerinin kapısını kapayarak dışarıdan kitledi. Bunu o yaz son kez yapıyordu.

New York : 14 Haziran

"...tenimin getirdiği sıkıntılar, Hemlock?" Dragon'un bitkin sesi titriyordu. Siyah ipek çarşafların altında sıska vücudu duruyordu. Sanki hiç ağırlığı yoktu. İncecik kemikli kafası,

beyaz, nemli saçlarının yayıldığı siyah yastığı çukurlaştıramıyordu. bile" Jonathan adamın bembeyaz elleriyle yarı açılmış olan çarşafı çekiştirmesini seyretti. Dragon'un tıbbi ihtiyaçlarını karşılayan kimselerin etraflarını görebilmeleri için az da olsa ışık gerekliydi. Dragon'un bu ışık yüzünden azap çekmesini önlemek üzere adamın gözlerine kalın, siyah bir maske takmışlardı.

Bayan Cerburus, Dragon'un üzerine eğilmişti. Adamın kalçasına batırmış olduğu iri iğneyi çekerken derisi pul pul olan yüzünde endişeli bir ifade vardı. Dragon yüzünü buruşturdu, ama hemen sonra yerini hafif bir tebessüm aldı.

Jonathan. Dragon'un bürosunun arkasındaki yatak odasına ilk defa giriyordu. Oda küçüktü ve her şey simsiyahtı. Hastane kokusu insanı boğacak gibiydi. Jonathan, karyolanın yanındaki tahta bir iskemlede hiç kımıldamadan oturuyordu.

"Her kan verilışinden sonra beni damardan besliyorlar. Şekerli ve tuzlu serum veriyorlar. Gerçi iyi bir yemek listesi değil..." Dragon, siyah maskeli suratını Jonathan'a doğru çevirdi. "Buz gibi sessiz duruşundan metanetim ve cesurca neşemin seni etkilemediğini anlıyorum."

Jonathan cevap bile vermedi.

Dragon elini bitkince sallayarak Bayan Cerburus'a çıkmasını işaret etti. Kadın kolalı üniformasını hışırdatarak Jonathan'ın önünden geçti.

"Genellikle seninle konuşmalarımız hoşuma gidiyor. Hemlock. Bana olan nefretin bu konuşmalara ayrı bir tat katıyor. "Dragon, sık sık soluyarak kesik kesik konuşuyordu. "Ama bu durumda

sana uygun bir rakip değilim. Bu yüzden hemen konuya gireceğim... Bayan Brown nerede?"

"Ah? İsmi gerçekten Brown mı?"

"Öyle. Nerede o?"

"Bana bunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bayan Brown dün parayı Bay Pope'a teslim etmiş. Ondan sonra da ortadan kaybolmuş. Senden kuşkulandığım için beni bağışla."

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum, ama o kız beni ilgilendiriyor. Nerede olduğunu öğrendiğiniz zaman lütfen bunu bana da bildirin."

"Anlıyorum. Kızın bizden biri olduğunu unutma, Hemlock. Sen bizimkilere zarar verenlerin başlarına neler geldiğini çok iyi biliyorsun."

"Şu işten söz edelim."

"Bayan Brown'in başına bir şey gelmemeli. Hemlock."

"İşten söz edelim."

Pekala." Dragon içini çekerken bütün vücudu sarsıldı. Ama "sportmenliğinin kaybolmuş olması beni üzdü. O Amerikalıların sözü nasıldı? Birkaçını kazanırsın, birkaçını..."

"Herhalde o 'onaylama' işi Montreal'deki ikinci adamla ilgili. Şu sizin ajanla boğuşurken yaralanan katille."

"Ajan Wormwood'la. Evet. Biz seni Montreal'e yolladığımız sırada Araştırma'nın bu ikinci adam konusunda hemen hiç bilgisi yoktu, ama o günden beri bilgi kırıntıcıklarını birleştiriyorlar. Söylentiler, not defterlerinde kalmış izler, muhbirlerin açıklamaları. banda alınmış telefon konuşmaları... suçun belirginleştirilmesini sağlayan bütün o parçacıkları. Tabii

elimizde yine de her zamankinden az bilgi var. ama o adamın 'onaylanması'da şart. Hem de çabucak."

"Neden? Adamlarınız ilk defa başarısızlıkla karşılaşmıyorlar ki. Bu adam niçin bu kadar önemli?"

Dragon düşünürken fosforluya benzeyen alını kırış kırış oldu. "Pekala. Sana her şeyi anlatacağım. Belki o zaman neden sana o kadar sert davrandığımızı da anlarsın ve belki bu adam yüzünden duyduğumuz endişeyi de bizimle paylaşırsın. "Bir an durarak söze nasıl başlayacağını düşündü. "Söyle Hemlock. Sen Haber almada çalıştın. İdeal bir biyolojik silahı nasıl tanımlarsın?"

"Gevezelik mi ediyoruz?"

"Bunun konuyla çok ilgisi var."

Jonathan bu konuyu ezberlemiş gibi konuşmaya başladı. "Hastalığın insanı öldürmesi gerekir, ama çabucak değil. Bu illete yakalananın hastaneye kaldırılması ve bakıma alınması şarttır. Böylece her olayda yalnız kurban değil, bir iki hastabakıcı da etkinlik dışında bırakılmış olur. Hastalığın dokunmayla geçmesi iyi olur. Bulaşıcı olmalı ve saldırı alanında etrafa yayılmalıdır. Böylece paniğe yol açmalıdır. Ve bu kendi güçlerimizi koruyabileceğimiz bir hastalık da olmalıdır."

"Tabii. Kısacası. Hemlock, bazı şiddetli veba türleri çok uygundur. Şimdi, karşı taraf yıllardan beri vebayla ilgili bir biyolojik silah geliştirmeye çalışıyor. Bu bakımdan bir hayli ilerlediler de. İdeal nitelikleri olan bir virüsü ayırmayı başardılar. Hastalığı yayma aracını geliştirdiler. Kendi güçlerine bağışıklık kazandıracak aşılı da hazırladılar."

"O halde onların nasırına basmamalıyız."

Drgorı bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. "Ah. yoksul mahallelerinin etkisi! Bunlar fazla derinlerde gömülü değil sanırım... Neyse ki bizimkiler de boş oturmadılar. Biz de aynı yönde önemli adımlar attık."

"Savunma olarak"

"Bir misilleme silahı bu."

"Tabii. Neticede biz beyaz şapka giyiyoruz."

"Korkarım ne demek istediğini anlayamadım."

"Amerikanca bir tabir bu."

"Anlıyorum. Şimdi iki taraf da bir çıkmaza girdi. Biz adamlarımıza bu virüse karşı bağışıklık kazandıracak ilacı bulamadık. Karşı taraf ise virüsün, roketle atıldığı önemli ısı farklarına ve şoka dayanmasını sağlayacak kültür malzemesini geliştiremedi. Biz onların bağışıklık yöntemi üzerinde çalışıyoruz. Onlar da bizim kültür malzemesini öğrenmeyi çok istiyorlar."

"Değiş tokuş yapın."

"Hastalığının neden olduğu sıkıntıyı dağıtmak için küçük şakalar yapmak zorunda değilsin. Hemlock."

"Bütün bu çok ilgi çekici ayrıntıların benimle ne ilgisi var?"

"CII'ye karşı tarafın ilerlemesini engelleme görevi verildi."

"Bu görev CII'ye mi verildi? Küba Çıkarmasına kalkışan CII'ye? Gaza olayına sebep olan CII'ye? Casus Gemileri kullanan CII'ye? Bizim hükümetin bir otomatik Rus ruleti oynamaktan hoşlandığı anlaşılıyor."

Dragon sert bir sesle, "aslında onların bütün biyolojik savaş programlarını etkili bir biçimde etkisiz kılma konusunda çok önemli adımlar attık. Dr. Hemlock." dedi.

" "Bu harika, nasıl başarıldı?"

Onların kültür formülümüzü ele geçirmelerine izin verilerek." Dragon'un sesinde gurur vardı.

"Jonathan tahmin etti. "Ama bu gerçek "kültürün'ün formülü değildi."

"Değildi."

"Ve onlar bunu anlayamayacak kadar aptallar."

"Bunun aptallıkla ilgisi yok Formül her türlü laboratuvar testinden geçirildiğinde olumlu sonuç alınıyor. Bizimkiler bunu rastlantısal olarak bulunduklarında..."

"Evet. bizimkiler ancak öyle bulmuşlardır."

"... Bizimkiler bu malzemeyi bulduklarında virüsü her koşulda yaşatabileceklerini düşündüler. Uzun uzadıya denendi. Bunu savaş koşullarında denemeye kalkışmasaydık. kusurlu yanını hiçbir zaman fark edemeyecektik."

"Savaş koşullarında mı?"

"Bu seni ilgilendirmez." Dragon'un sesinden o sözleri ağzından kaçırdığı için kendi kendisine kızdığı anlaşılıyordu.

"Bu da o beyaz şapkalarla ilgili."

Dragon hiç kımıldamadı, ama bitkinlikle yığılıp kalmış gibi bir hali vardı. Sanki vücudu için için çökmüştü. Yüzü daha sıskalaşmış. göğsü daralmış gibiydi. Kesik kesik nefes aldı. Nefes verirken de her seferinde yanaklarını şişirerek gevşek dudaklarının arasından ısıklık gibi bir ses çıkardı. Kendisini topladıktan sonra, "İşte böyle, Hemlock," diye ekledi. "Telaşımızı çınılıyorsun sanırım."

"Açıkçası anlamıyorum. Maden bu yarışmada bu kadar ileriyiz..." Jonathan omzunu silkti."

"Son günlerde kötü bir şey oldu. En önemli bilim adamlarımızdan üçü geçen ay öldü."

"Cinayete mi kurban gittiler?"

"Haayır." Dragon'un sıkıldığı belliydi. "Sana etkili bir bağışıklık yöntemi geliştiremediğimizi söyledim. Ve... Hemlock, gülünecek bir şey değil bu!"

"Afedersiniz." Jonathan gözlerinden akan yaşları silerek kendisini toplamaya çalıştı. "Ama adaletin böyle..." Tekrar gülmeye başladı.

"Her şeye gülebiliyorsun." Dragon'un sesi buz gibiydi. "Devam edebilir miyim?"

Jonathan elini sallayarak yine güldü.

"Kültür'ün düşmanın eline geçmesini gerçekten çok zekice sayılabilecek bir yöntemle sağladık. Onu Montreal'deki ajanlarımızdan birine... Wormwood'a yolladık."

"Ve malzemenin gönderildiğini karşı tarafa sızdırdınız."

"Ah", bundan daha incelikle davrandık. Hamlock. Onların malzemeyi ele geçirmelerini engellemek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bir tek şey dışında. Bu işte beceriksiz bir ajanımızı kullanmıştık."

"Yani o eşeyi trafiğe sürdünüz ve arabaların onu çiğnemelerine izin verdiniz."

"Wormwood tehlikeli sayılacak kadar yeteneksiz bir adam dı. Er geç..." Dragon, ajanın ölümünün kaçınılmaz olduğunu bir işaretle belirtti. "Oyunun bu noktasında senin işe karışman gerekiyor. Oyunumuzun başarılı olması için Wormwood'un intikamının alınması gerekiyor. Sanki onu kaybetmek bizi çok sarsmış gibi. Bilginin önemini göz önüne alırsan, karşı tarafın

katili her zamankinden daha şiddetli 'onaylama'mızı beklediğini de anlarsın. Biz de onları hayal kırıklığına uğratmamalıyız. CII, Wormwood'un öldürülmesi olayına karışan iki katilin de öldürülmesinin memleketin savunması bakımından çok önemli olduğuna inanıyor. Ve... bazı nedenlerle... bu ikinci 'onaylama'yı başarabilecek tek insan da sensin. "Dragon sustu. O matematikçi kafasıyla önemli bir noktayı atlayıp atlamadığını kontrol ediyordu. "Artık neden sana olağanüstü baskı yaptığımızı anladın mı?"

"Neden bu 'onaylama'yı başarabilecek tek insan benim?"

"Önce şunu söyle: görevi kabul ediyor musun?"

"Ediyorum."

Dragon, pamuğa benzeyen kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Böyle kolayca mı? Başka bir karşı koymada bulunmadan mı?"

"Bakalım, göreceğiz. Bana hedefi anlatın."

Dragon gücünü toplamak için durdu. "Söze Wormwood'un öldürülmesi olayının ayrıntılarıyla başlamama izin ver. Wormwood'u iki kişi öldürdü Artık aramızda olmayan Gargica Gruger bu olayda etken bir rol oynadı. Herhalde ilk darbe ondan geldi. Wormwood'un yuttuğu çikleti çıkarmak için onun gırtlığını ve midesini çakıyla yaranın da Kruger olduğu hemen hemen kesin. İkinci adamın bu kadar şiddetli bir saldırıya hazırlıklı olmadığı anlaşılıyordu. Olanlar yüzünden midesi bulandı ve yerlere kus ıu. Bunu sana ne biçim bir insanla karşılaşacağını anlaman için söylüyorum. Araştırına, adamın odadaki ve daha sonraki hareketlerinden onun bir profesyonel olmadığı sonucunu çıkardı. Onun bu ise sır para yüzünden karışmış olması olasılığı güçlü. Herhalde bu nedeni anlayışla karşılayabilirsin."

"Hedefin adı ne?"

" Bilmiyoruz."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyoruz."

Jonathan gitgide artan bir kuşkuyla sordu. "Sizde onun tarifi var değil mi?"

"Korkarını pek belirgin olmayan bir tarih Hedef, erkek. Kanada vatandaşı değil, usta bir dağcı. Adamın otelinden ayrılmalından birkaç gün sonra oraya gönderilen bir mektuptan bu sonuçları çıkardık."

"Ah. çok güzel! Kanadalı olmak sansına erişmemiş her dağcıyı öldürmemi mi istiyorsunuz?"

"Pek de değil. Bizim hedef bu yaz Alplere tırmanacak."

"Böylece liste daralıyor ve elimizde üç dört bin dağcı kalmış oluyor."

"Kuşkuluların sayısı daha da az. Hemlock. Hedefin hangi dağa tırmanacağını biliyoruz."

"Ece?"

"Eiger." Dragon bu açıklamasının Jonathan'ı iyice etkilemesi için bekledi.

Jonathan, dağcılık yaptığı günlerin en dehşet verici anılarına doldurduğu bir sessizlikten sonra kadere boyun eğmişe sorduk. "Dağın Kuzey yüzüne değil mi?"

"Öyle." Jonathan'ın sesindeki endişe Dragon'u pek memnun etmişti. Profesörün o korkunç yamaca iki defa tırmanmaya çalıştığını ve her seferinde de ölümden kıl payı kurtulduğunu biliyordu.

"Bu adam Eigerwand'a tırmanmayı düşünüyorsa dağ benim işimi halledecek demektir." Jonathan tanımadığı hedefe karşı hayranlık duyuyordu.

"Ben Panteist değilim. Hemlock. Tanrının bizim tarafımızdan olduğu kesin, ama doğa konusunda o kadar emin değiliz. Neticede sen de o yamaca iki defa tırmanmaya çalıştın ve hala yaşıyorsun." Bunu adama hatırlatmak Dragon'un pek hoşuna gitti. "Tabii iki sefer de de başarılı olamadın."

"İlci sefer de de canımı kurtardım. Eigerwand için bu da bir başarı sayılır." Jonathan konuya döndü. "Kuzey yamacına tırmanmak için şu anda kaç ekip hazırlık yapıyor?"

"İki. Biri bir İtalyan ekibi..."

"Onları unutun. 1957'deki olaydan sonra akli başında hiçbir insan bir İtalyan ekibiyle dağa tırmanmaz."

"Araştırmacılarını da bana öyle söylediler. Diğer ek;p ise altı hafta sonra dağa tırmanacak. Uluslararası Alp Derneği bir iyi niyet 'tırmanışı' yapılmasına karar verdi. Almanya. Avusturya, Fransa ve Birleşik Devletlerden temsilciler buna katılacak."

"Evet. bunu gazetelerde okudum."

"?Amerika'yı Bay Lawrence Scott adında biri temsil edecekti."

Jonathan güldü. "Scotty'i iyi tanırım. Onunla birlikte birkaç dağa tırmandık. Eğer Scotty'nin Montreal olayıyla bir ilişkisi olduğunu sanıyorsanız aklınızı oynatmışsınız demektir."

"Ben aklımı oynatmadım. 'Biz de senin gibi Bay Scott'm suçsuz olduğuna inanıyoruz. Demin onun için 'temsil edecekti' dediğimi hatırlıyorsun değil mi? Ne yazık ki Bay Scott dün bir araba kazası geçirdi. Artık uzun yıllar dağcılık yapamayacak. Belki de bu spordan tamamen vazgeçecek."

Jonathan, Scotty'nin baleyle karışık matematiksel tırmanma tekniğini hatırladı. "Gerçekten çok adisiniz."

"Belki... Amerikan Alp Doruğu Bay Scott'un yerini alman için sana başvuracak. Uluslararası kurul da buna itiraz etmeyecek. Bir dağcı olarak ünün senden önde gidiyor."

"Doruk bana başvuramaz. Yıllardan beri hiçbir dağa tırmanmadım. Eiger'a tırmanacak durumda olmadığımı da biliyorlar."

"Ama sana yine de başvuracaklar. Dışişleri onlara biraz baskı yaptı. Hemlock..." Dragon görüşmeyi sona erdireceğini belirten bir tavırla konuşuyordu arlık, "...hedefin ya Fransız, ya Alman ya da Avusturyalı. Tırmanma başlamadan önce hedefinin hangisi olduğunu anlamak için bir yol da bulduk, ama ajanımız olduğundan kuşkulanmamaları için sanki dağa tırmanacakmış gibi davranacaksın. Tabii 'onaylama'yı dağın yamacında yapman da gerekebilir. Ha, aklıma gelmişken. Eski bir arkadaşın da İsviçre' de yanında olacak. Bay Ben jamin Bowman."

"Koca Ben mi?" Bu durumda bile Koca Ben'le bira İçerek şakalaşma fikri Jonathan'ı sevindirdi. "Ama Ben o yamaca tırma namaz. Eiger için artık çok yaşlı sayılır. Aslında ben de öyleyim ya..."

"Alp Derneği onu tırmanıcı olarak seçmedi. Bay Bowman ekibin tırmanma takımlarıyla, ilgilenecek, grubun oraya götürülmesini sağlayacak. Gerekli işleri yapacak. Bu işin bir adı davar."

"Yeradamı."

"Pekala, 'Yeradamı'. Bay Bowman'ın bizim için çalıştığını bildiğini umuyoruz. Biliyor mu?"

"Ne münasebet!"

"Yazık. Tırmanış başlamadan önce hedefinin kim olduğunu anlayamazsak sana yardımcı çok işe yarar. Belki Bay Bowman'a açılman akılcıca bir şey olur."

Jonathan bu öneriyi kabul etmedi. Koca Ben'in ahlak prensipleri basit, ama güçlüydü. Para için insan öldürmeyi tie aklı almazdı. İnsanın spor uğruna hayatını tehlikeye atması başkaydı. Koca Ben bunu normal karşılardı.

Dragon'un eski bir arkadaşından söz etmesi Jonathan'ın Miles Mellough'yu hatırlamasına neden olmuştu. Dragon'un daha önceki konuşma sırasında ondan söz ettiğini de unutmamıştı. "Mellogh'nun bu işle ne ilgisi var?"

"Bunu soracağınızı tahmin ediyordum. Açıkçası bundan pek emin değiliz. Miles Mellough. Wormwood'un öldürülmesinden iki gün önce Montreal'e gitti ve olaydan bir gün sonra da oradan ayrıldı. İkimiz de Bay Mellough'yu bunun bir rastlantı olduğuna inanamayacak kadar iyi tanıyoruz. Ben Bay Mellough'nım "kültür" 1er konusunda kuryelik yaptığını inanıyorum. Tabii o istenilen bilgiyi yerine teslim edinceye kadar işine karışmadık, ama bu gerçekleşti artık Şimdi Bay Mellough'nım kurban olmasına bir itirazım yok. Şu Rum gibi. Hatta Bay Mellough'yu sana ek bir ücret olarak veriyoruz."

Jonathan düşünüyordu. " Altı hafta Kondisyona girmek için çok sıkı çalışmam gerekecek."

"Bu senin bileceğin bir şey."

Koca Ben'in Arizona'da bir dağcılık okulu var. Orada bir ay kalmak istiyorum."

"Nasıl istersen."

"Masrafları siz ödeyeceksiniz."

"Tabii. Hemlock." Dragon'un sesi çok alaycıydı. Ajanları para konusunda kurnazca davrandıkları zaman hep böyle konuşurdu. Adam Bayan Cerburus'u çağırmak için ağır ağır yukarıdaki zile uzandı. Dragon'a göre artık konuşma sona ermişti. Jonathan ona yardıma çalışmadan Dragon'un zile uzanma çabasını seyretti. "Artık bütiin ayrıntıları biliyorsun, Hemlock. Neden sana ihtiyacımız olduğunu da öğrendin. Sen. yalnızca sen, bu 'onaylama'yı başarabilirsin. Son dağlara tırmanırdın. Ve nedense tanıdığın çok kimsenin bu işe karıştığı da anlaşılıyor. Kaderin ağına takılmışsın."

Bayan Cerburus üniformasını hışırdatarak içeri girdi. Jonathan'ın önünden geçerken o iri kalçasıyla adamın iskemlesine çarptı. Jonathan bu iğrenç çiftin aşk yapıp yapmadıklarını düşündü. Dragon başka kiminle ilişki kurabilirdi? Adamlarla kadınlara baktı ve çocukları olduğunda ressam Hieronymus Bosch'a modellik edebileceğine karar verdi.

Dragon, Jonathan'ın gitmesi için, "gerekli bulduğum şeyleri sana bildireceğim." dedi.

"Ücret sorununa hiç değinmediğimiz farkında değil misiniz?"

"Ah, tabii ya. Bu olayda özellikle cömertçe davranacağız. Sonuçta zor bir görev bu. Küçük irade savaşımız yüzünden duygusal sıkıntıların da oldu. 'Onaylama'nın tamamlanmasından sonra otuz bin dolar alacaksın. Tabii senden çalınan yirmi bin dolar evine gönderildi, bile. Pissarro'ya gelince. Bayan Brown geçen gün telefonda tabloyu sana armağan edeceğime söz vermezsek görevini yerine getirmeyeceğini açık açık söyledi. Biz de söz verdik. Bütün bunlar beklediğinden çok fazla değil mi?"

"Açıkçası önereceğinizi düşündüklerinden daha fazla, ama alacağımdan da daha az."

"Ya?" Dragon'un tansiyonunun çıkmasından korkan Bayan Cerburus, elini endişeyle adamın koluna koydu.

"Evet." Jonathan sakın bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Pissarro'yu bana şimdi vereceksiniz. İş tamamladığım zaman da yüz bin dolar alacağım. Tabii masrafları da ödeyeceksiniz."

"Rezalet bu! Herhalde bunun farkındasın."

"Evet. ama bu paraya emeklilik ikramiyesi gözüyle bakacağım. Bu sizin için yapacağım son iş olacak."

"Karar senin. Biz karşı taraftakiler gibi artık bize sevgisi kalmayan kimselerden yararlanmaya çalışmayız, ama sana hayatının sonuna kadar bakmak niyetinde de değiliz."

"Yüz bin dolar bana ancak dört yıl yeter."

"Ondan sonra?"

"Elbet bir şeyler düşünürüm."

"Bundan hiç kuşku yok, ama sana yüz bin dolar vermemiz olanaksız."

"Hiç de değil. Bana bu 'onaylama'nın ne kadar önemli olduğunu anlatırken sizi sabırla dinledim. İş ancak benim başarabileceğimi, başka kimse olmadığını söylediniz. Onun için de bana istediğimi vermekten başka çareniz yok."

Dragon düşündü. "Bizi Bayan Brown yüzünden cezalandırıyorsun, öyle mi?"

Jonathan öfkeyle kızardı. "O parayı verin."

"Bir süreden beri bizim organizasyondan ayrılmanı bekliyordum. Hemlock. Bu ihtimali daha bu sabah Bay Pope'la konuşuyorduk."

"Bir şey daha! Pope'un sağ kalmasını istiyorsanız karşıma çıkmasını engelleyin."

"Öfkenden sağa sola saldırıyorsun, değil mi?" Dragon bir an düşündü. "Kafandan başka şeyler de geçiyor olmalı, sana ücret konusunda söz verir sonra da buna uymayabilirim, ya da parayı bir yolunu bulup senden geri alırım."

Jonathan soğuk soğuk, "bu bir daha olmayacak." dedi. "Parayı şimdi alacağım. Bankama bir çek göndereceksiniz. Paranın yedi hafta sonra ben bankaya uğradığım ya da siz yeni talimat gönderdiğinizde ödeneceğini bildireceksiniz. 'Onaylama'yı yapamazsam, bu ölmüş olduğumu gösterir. Çek de bozdurulmaz. İş başarırsam parayı alır ve CII'den de ayrılırım. Başaramazsam bankaya şimdiden ölümüm kanıtlandığı takdirde parayı size ödemesi için talimat verebilirsiniz."

Dragon gözündeki kalın maskeye parmaklarını bastırdı. Jonathan'ın planının zayıf bir tarafı olup olmadığını araştırıyordu. Sonra elini siyah çarşafın üzerine indirerek, "Ha, ha. ha!" diye güldü. "Biliyor musun? Hemlock? Bizi fena kıstırdın sanırım." Sesinde hem hayret hem de hayranlık vardı. "Çeki istediğin gibi bankana göndereceğiz. Eve döndüğün zaman tabloyu orada bulacaksın."

"İyi."

"Herhalde seni son defa görmek zevkine erişiyorum. Seni özleyeceğim, Hemlock."

"Bayan Cerburus her zaman yanınızda ya."

Dragon'un cevabı kederliydi. "Doğru."

"Jonathan gitmek için ayağa kalktı, ama Dragon'un son sorusu yüzünden durakladı, "Bayan Brown'in ortadan kaybolmasıyla bir ilişkin olmadığından emin misin?"

"Tabii eminim, ama onun er geç ortaya çıkacağını da biliyorum."

Long Island : O akşam Güneş batarken gökyüzü mor ve kurşuniye büründü. Hafif dalgalı deniz grileşti.

Jonathan kentten döndükten sonra saatlerce kumsal'da oturdu. Kendisini ağırlaşmış gibi hissediyordu, yorgundu. Homurdanarak ayağa kalktı ve pantolonundaki kumları süpürdü. Evine henüz gitmemişti. Tam kapıda kararsızca duraklamış, sonra çevrede dolaşmaya karar vermişti.

Jonathan antrede san kağıda sarılmış ve sicimle bağlanmış büyük, dikdörtgen biçimi bir paket buldu. Herhalde Pissarro vardı bunun içinde, ama Jonathan paketi incelemedi. Hatta buna dokunmak zahmetine bile girmedi. Basamaklardan çıkarak bara gitti. Bir kupaya yarım bardak Laphroig doldurarak başına dikti. Sonra yeniden içki koyarak döndü.

Gözünün ucuyla ateşböceğine benzeyen bir şeyi lark etti. Bir sigaranın ateşinin çizdiği kavisti bu.

"Jem?" Jonathan loş serada oturan ve hayal meyal gözüken kadına doğru hızla gitti. "Burada ne işin var?"

Cherry, "her zamanki gibi işini kolaylaştırmaya çalışıyorum," diye cevap verdi. "O benim mi?" Viskiye işaret etti.

"Hayır. Evine git haydi." Jonathan kızın karşısındaki hasır koltuğa oturdu. Aslında Cherry geldiği için görüldüğü kadar öfkelenmemişti, ama müthiş bir hayal kırıklığına da uğramıştı.

"Bilmiyorum seninle ne yapacağım. Dr. Hemjock." Cherry, kendisine içki almak için ayağa kalktı. "Bana her zaman fazla iltifat ediyorsun." Bara doğru giderken omzunun üzerinden. 'Hayır. Evine git haydi!' gibi tatlı sözlerle neyi elde etmeye çalıştığının da farkındayım. Benimle aşk yapmak istiyorsun. Belki de senden kurtulmanın tek yolu onun da baş eğmek." Susarak adamın cevap vermesini bekledi, ama Jonathan sesini çıkarmadı. Cherry, kırgınlığını gizlemek için konuşmasını sürdürdü. "Evet. evet, an *cak öyle huzura kavuşabilirim. Ah. Freudca bir söz bu değil mi?" Jonathan yine bir şey söylemeyince elinde içkisiyle döndü ve somurtarak koltuğuna çöktü. "Pekala. Marcel Carne'nin filmleri hakkında ne düşünüyorsun? Etleri Teflon'da yapışmadan kızart maum avantajlarının uzay programı masraflarını haklı çıkarıldığını düşünüyorsun? İtalyanlarla Araplar arasında savaş çıktığında kitle savunması taktikleri konusunda fikrin nedir?" Durakladı... Jem de kim?"

"Eve git."

"Bundan da onun bir kadın olduğu anlaşılıyor. Demin bardan buraya ne büyük bir hızla geldiğini düşünürsek onun başka Özellikleri olduğu da anlaşılıyor."

Jonathan babaca bir tavırla, "buraya bak, hayatım," dedi. "Bu akşam şakalaşacak halde değilim."

"Sana bir içki daha getireyim mi?"

" Lütfen."

Ki2 bara giderken, "eve dönmemi gerçekten istemiyorsun," diye mırıldandı. "Kendini kötü hissediyor ve bu konudan söz etmek ihtiyacını duyuyorsun."

"Yanılıyorsun. "

"Kendini kötü hissettiğin konusunda mı?"

"Bundan söz etmek ihtiyacını duyduğum konusunda."

"Jem denilen o yaratık seni fazla etkilemiş. Onu tanımıyorum. ama kendisinden fena halde nefret ediyorum. Al bakalım." Kupayı Jonathan'a uzattı. "Seni iyice içireceğim. Mutsuz aşkın yüzünden aveuma düşeceksin." Bir cadı gibi kahkahalar atmaya çalıştı.

Jonathan öfkелendi ve bu yüzden de utandı. "Allah aşkına. Cherry! Mutsuz bir aşık değilim Ben"

"Yalancı! Yalancı! Yalancı!"

"Haydi, evine git artık."

"Jem yatakta iyi miydi?"

Jonathan'ın sesi buz gibi oldu. "Eve gitmen gerçekten çok iyi olacak."

Cherry sindi. "Afedersin, Jonathan. Budalaca bir sözdü bu, ama hu durumun bir kızın gururunu nasıl etkilediğini de düşünmelisin. ahabap. Seni yüzyıllardan beri elde etmeye çalışıyorum ve sonra bir kız bu işi bir anda başarıyor. Böyle." Birkaç defa parmaklarını şaklatmaya çalıştı, ama bunu beceremedi. "Bunu hiçbir zaman yapamam zaten."

Jonathan istememesine rağmen güldü. "Beni dinle, hayatım. Varın buradan ayrılacağım."

"Ne kadar zaman için?"

"Yazın önemli bir kısmını dışarıda geçireceğim."

"O kız yüzünden mi?"

"Ne münasebet! Biraz dağcılık yapacağım."

"Buna o kızla tanıştıktan hemen sonra karar verdin, değilmi?"

"Onun bu konuyla hiçbir ilişkisi yok."

"Bundan kuşkusuz var... Pekala, ne zaman gideceksin."

"Şafakta sanırım."

"Ah, harika! Önümüzde upuzun bir gece var. Ne dersin, ahabap? Ha? Ha? Ne dersin? Gitmeden önce beni kurtaracak mısın? Unutma, bu biz bakireler için uzun bir yaz olacak!"

"Ben yokken evime göz kulak olur musun?"

"Memnuniyetle. Şimdi buna karşılık yapacaklarından söz edelim."

"İçkini içip git. Uyumam gerekiyor."

Cherry bıkkın bir tavırla başını salladı. "Pekala. O kız seni gerçekten etkilemiş olmalı. Ondan nefret ediyorum."

Jonathan usulca, "ben de öyle." dedi.

"Haydi oradan! Neyse... Artık gitmem doğru olacak sanırım."

Jonathan kızı kapıya geçirerek onu alnından öptü. Döndüğünde görüşürüz."

"Ah. İnsan bir dağcıya ne der? Aktörlere sahneye çıkacakları zaman uğurlu gelmesi için. 'umarım bacağını kırarsın.' denir. Ama bir dağcı için tehlikeli bir söz bu."

"Bir dağcıya da. 'kolaylıkla tırmanacağını umarım.' dersin."

"Kolaylıkla tırmanacağını umarım."

"Teşekkür ederim. İyi geceler."

"Ah. şahane! Bu 'iyi geceler' sözü için çok teşekkür ederim. Bütün gece bu sözlerini düşüneceğim."

Arizona: 15 Haziran

Jonathan, basit havaalanının çim kaplı sınırında, bavullarının arasında durmuş, biraz önce indiği CII'nin jetinin dönerek ilerlemesini seyrediyordu.

Karşıda, saçtan yapılmış iki hangarın arasından yeni, ama sağı solu ezilmiş bir cip fırladı. Sağa doğru sert bir dönüş yaparken homurdanan teknisyenlerin üzerine toprak püskürttü. Sonra da olanca hızıyla Jonathan'a doğru geldi. Ancak en son anda fren gıcırıltıları arasında hafifçe yana kayarak durdu. Çamurluğu Jonathan'ın dizinden ancak birkaç santim ötedeydi.

Koca Ben Bowman, cip'in sarsıntısı geçmeden aşağı atladı. "Jon! Allah kahretsin! Nasılsın?" Bir bavulu Jonathan'ın elinden kaparcasına aldı. İçindekilerin durumuna aldirmeden bunu taşıtın arkasına fırlatıverdi." Sana bir şey söyleyeceğim, eski dostum. Sen buradan ayrılmadan bol bol bira içeceğiz. Hey!" İri kılıklı elleriyle Jonathan'ın kollarını tuttu ve biraz da beceriksiz bir tavırla onu kucakladı. Jonathan'ın kemikleri kırılıyordu neredeyse. Sonra Ben adamı biraz iterek ona şöyle bir baktı. "Seni iyi gördüm. eski dost. Belki biraz antrenmansızsın ama işte o kadar. Ah seni görmek harika! Benim yeri görünceye kadar bekle. Orası..." Havalanmaya hazırlanan CII jetinin çığılğa benzer gürültüsü Koca Ben'in sesini boğdu, ama o buna aldırmayarak kayıtsızca konuşmasını sürdürdü. Jonathan'ın ikinci bavulunu da cip'e attı. Arkadaşıyla adeta güreşerek onu taşıta bindirdi. Kendisi de içeri atladı. Cip kayarak geniş bir dönüş yaptı. Jonathan sol taraftan homurdanarak üzerlerine gelen CII jetini görünce yana tutunarak bağırdı. Koca Ben güldü

ve çabucak sağa döndü. Bir an jetle yan yana. onun kanadının gölgesi altında ilerlediler.

Sen o gürültüde, "olanaksız! diye haykırarak sola saptı. Jetin arkasından öyle yakından geçti ki Jonathan motordan fışkıran sıcak havayı hissetti.

" Ben Allah aşkına! "

"Elimde değil! Bir jeti geçemezsin!" Koca Ben gürültülü kah kabalar atarak gaza bastı. Yollara hiç aldırmadan binaların arasından geçti. Anayolda kaldırıma çıktı Fren gıcırıltıları ve öfkeli kornalar arasında sert bir dönüş yaptı. Ben kızgın şoförlere o bilinen işareti yaptı.

Kentten çıktıktan sonra bir buçuk kilometre kadar ötede bir toprak yola saptılar. Koca Ben, "bu yolun biraz ilerisinde, eski dostum." diye bağırdı. "Hatırlıyor musun?"

"Otuz kilometre kadar ötede değil mi?"

"Evet hemen hemen. Acelem olmadığında o yolu on sekiz dakikada aşıyorum."

Jonathan yandaki çubuğu sıkıca kavradı, mümkün olduğu kayıtsız bir tavırla, "acele etmek için bir neden göremiyorum, Ren." dedi.

"Benim yeri tanı yamayacaksın."

"Orayı görme fırsatını bulacağımı umarım."

"Ne?"

"Hiç. hiç."

Çukurlarla dolu yolda sıçrayarak hızla ilerlerken Ben de yaptığı değişikliklerden bazılarını anlattı. Dağcılık okulunun iyice değişip bir tatil çiftliği halini aldığı anlaşıyordu. Koca Ben konuşurken Jonathan'a bakıyor, yalnızca tekerlekler yandaki

yumuşak toprağa geldiğinde direksiyon kırmak için yola bir göz atıyordu, Jonathan Ben'in yangına yetişecekmiş gibi araba sürdüğünü unutmuştu. Sarılacak çürük kayalardan başka bir şey olmayan dimdik bir dağ yamacında yanında Ben'den başkasının olmasını istemezdi, ama u direksiyona geçtiğinde...

"Ah. ah! Sıkı tutun!"

Birdenbire karşılarına bir dönemeç çıkmıştı. Dönemeyecek kadar hızlı gidiyorlardı. Cip yandaki tümseği aştı. Jonathan'ın tarafındaki tekerlekle yumuşak kuma gömüldü. Sonsuz bir an o tekerleklerin üzerinde dengede durdular. Sonra Ben direksiyonu hızla sağa çevirdi. Diğer tekerlekler kumun üzerine indiler ve taşıt kaymaya başladı Ben gaza basarak kaymayı kontrol altına aldı ve dönerek tekrar yola çıktılar.

"Allah kahretsin! Her seferinde o dönemeci unutuyorum."

Ben, yürürsem daha iyi olacak."

"Pekala, pekala." Koca Ben güldü ve bir süre için de arabayı yavaşlattı, ama sonra yavaş yavaş hız yine arttı. Sonunda Jonathan çubuğu sıkıca kavradı. Düşüncelerini bir nokta üzerinde yoğunlaştırarak cip'i yönetemeyeceğini bildiği için kadere boyun eğdi. Kaslarını gevşeterek hiçbir şey düşünmemeye çalıştı."

Koca Ben güldü.

Jonathan, "ne var?" diye sordu.

"Aconcagua'yı düşünüyordum. O ihtiyar cadıya ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Jonathan'la Koca Ben Alplerde karşılaşmışlardı. Karakter bakımından taban tabana zıt oldukları için iyi bir tim

oluşturamayacakları sanılabiliirdi. Çok istedikleri tırmanışa başlayacaklarında arkadaşları gelmediğinden birlikte yola çıkmak zorunda kalmışlardı. İkisi de bundan hoşlanmamışlardı. Bütün kuşkularına rağmen birlikte tırmanmaya karar vermişlerdi. Birbirlerine dostluğun yerini alan o nezaketle davranmışlardı, ama sonra ağır ağır, istemeye istemeye birbirlerine zıt olan karakterleri sayesinde güçlü bir tim oluşturduklarını anlamışlardı. Jonathan bir dağa bu sanki bir matematik problemi gibi bakıyor, yolları seçiyor, malzeme ve zamanı ölçüye vuruyordu. Koca Ben ise olağanüstü gücü ve yenilmez iradesiyle yamaca boyun eğdiriyordu. Hayali geniş dağcılar onlara 'Kılıç ve Topuz' adını taktılar. Bu. onların başarıları konusunda Dağcılık dergilerine yazılar hazırlayan yazarların hoşuna gitti.

Kamp kurduklarında da kişiliklerindeki farklar yüzünden o dar ve bazen de tehlikeli yerlerde çoğu zaman görülen sürtüşmeler olmuyordu. Koca Ben, Jonathan'dan on yaş büyüktü. Konuşkan. neşeli, gürültücü bir adamdı. Geldikleri çevreler ve değer düşünceleri öyle farklıydı ki hiçbir zaman birbirleriyle yarışmıyorlardı. Hatta bir zaferden sonra otele döndüklerinde bunu değişik biçimlerde, değişik kimselerle kutluyorlardı. O gece de değişik tipte kadınlar seçerek kendilerini ödüllendiriyorlardı.

Jonathan'la Koca Ben tam altı yıl dağcılık mevsimini birlikte geçirdiler ve tepeleri fethettiler: Walker. Dru. Kanoda Rocky dağları. O sırada uluslararası üne de kavuştular. Hatta Jonathan'ın dağcılık dergilerine yazdığı makaleler bunu daha da artırdı.

İşte bu yüzden iki Alman genci Batı yarım küresindeki en yüksek tepe olan Aconcagua'ya tırmanmaya karar verdiklerinde

Jonathan'la öen'e başvurdular. Bu öneri özellikle Koca Ben'in pek hoşuna gitti. Bu tam ona göre bir tırmanıştı. Taktiğe pek gerek yoktu. Yalnızca dayanıklılık ve bol malzeme gerekiyordu.

Jonathan o kadar heyecanlanmadı. Planı Almanlar yaptıkları için kendileri 'saldırı timi'ni oluşturacaklardı. Jonathan'la Ben onları destekleyecek, ancak Almanların başına beklenmedik bir şey gelirse tepeye çıkacaklardı. Doğrusu da buydu, ama Jonathan'a göre bir şey değildi bu. Koca Ben tırmanışın her adımına bayılıyordu. Jonathan ise zafer için tırmanıyordu dağlara. Bu işin fazla masraflı olması da Jonathan'ın keyfini kaçırıyordu. Ayrıca böyle bir tırmanışta onun özel yetenekleri ikinci planda kalacaktı.

Ama Koca Ben Aconcagua'ya tırmanmayı aklına koymuştu bir kere. Parayı, hayatını kazandığı küçük çiftliğini satarak sağladı. Jonathan'la yaptığı uzun telefon konuşması sırasında, "yaşımı düşün," diyerek arkadaşını ikna etti. "Herhalde bu benim son önemli tırmanışım olacak."

Bu bakımdan haklıydı.

Denizden bakıldığında Acuncagua, Valparasio'nun hemen arkasından yükselen düzgün ve tırmanması zor olmayan bir koni gibi gözükür, ama ilk korkunç güçlüklerle oraya erişmeye çalışırken karşılaşsınız. Aconcagua'nın eteği daha alçak dağların arasındadır. Tim de bu yüzden bir hafta çalışıp didindi. Bataklik ormanı ve tozlu uçurumları aştı

Bu dünyada o çürümüş kaya ve buzdan oluşan dev tepeye tırmanmak kadar moral bozucu bir sey daha olamazdı İnsanları mahvederdi o. ama Eigerwand ya da Manga. Parbat gibi soylu bir karşı duruşla değil. Aconcagua insanın sinirlerini ve

vücudunu eritirdi. Sonunda onun sendeleyeyen, inleyen bir manyak halini almasına neden olurdu Dağcılar günlerce sivri kayalara tırmanırlar. ama kendilerini yine de bir şey başarmış gibi hissetmezlerdi. Fırtına ve yıldırımlarda sporcuların uzun sürelerle bir yere takılıp kalmalarına neden olurdu.

Doruğa dokuz yüz metre kala Almanlardan biri tırmanmaktan vazgeçti. Dağcı hastalığı ve iliklerine kadar işleyen soğuk yüzünden bütün cesareti kırılmıştı. "Ne yararı var?" diye sordu. "Bu aslında hiç önemli değil." Hepsi de onun ne demek istediğini biliyorlardı

Ama hiçbir görkemli tepe Koca Ben'i durduramazdı! Tabii Jonathan da arkadaşının tek başına tırmanmasına izin vermezdi. Sonunda Almanların oldukları yerde kalmalarına ve kampı daha iyi bir hale sokmalarına karar verdiler. Yeni 'doruk timi,' sendeleyerek geri döndüğünde onların rahat etmelerini sağlayacaklardı."

Ben'le Jonathan ondan sonraki dört yüz elli metreyi tırmanabilmek için bütün bir gün uğraştılar. Bir ara yuvarlanacak gibi oldukları için de yiyeceklerinin yarısını düşürdüler.

Ertesi gün fırtına yüzünden yerlerinden kımıldayamadılar. Buz baltalarının ucundan kıvılcımlar fıskırıyordu. Yanlarındaki branda bezini uyuşmuş parmaklarıyla sıkıca tutmaya çalışıyorlar di. Onları rüzgara karşı koruyan tek şey bu bezdi. Kumaş havayla doluyor, sarsılıyor ve tabanca sesine benzeyen çatırdılar çıkarıyordu.

Gece olurken fırtına da durdu. Branda bezini gevşetemedikleri parmaklarının arasından tekmeleme tekmeleme

çıkardılar Jonathan artık bıkmıştı. Koca Ben'e ertesi sabah geri dönmelerini söyledi.

Ben dişlerini sıkmıştı. Akan öfkeli gözyaşları uzamaya başlayan sakalına takılarak donuyorlardı. Koca Ben "Allah kahretsin!" diye hıçkırdı. "Allah bu aşağılık dağın belasını versin!" Sonra birdenbire tepesi atı. Buz baltasıyla yamaca vurmaya, kaya parçaları koparmaya başladı. Sonunda yorgunluk ve oksijeni az hava yüzünden soluk soluğa karların arasına yığıldı.

Jonathan, Ben'in kalkmasına yardım ederek onu pek de korunmaya elverişli olmayan eski yerlerine götürdü. Karanlık bastırıldığında oraya iyice yerleşmişlerdi. Rüzgar inleyerek esiyordu, ama neyse ki fırtına çıkmadı. İki arkadaş da böylece biraz dinlenme fırsatı bulabildiler.

Koca Ben karanlıkta, "sorunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi. eski dost?" diye sordu. Yine sakinleşmişti, ama dişleri soğuktan birbirine vuruyordu. "Yaşlanıyorum. Jon. Bu benim son tepem olmalı ve bu ihtiyar cadının beni yenmesine boyun eğersem kahrolayım! Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Jonathan karanlıkta uzanarak arkadaşının elini tuttu.

Ben on beş dakika kadar sonra tekrar konuşmaya başladığında sesi sakin ve ifadesizdi. "Varın şansımızı deneriz. Olur mu?"

Jonathan, "olur." dedi. ama başarıya erişeceklerini hiç sanmıyordu.

Şafak birlikte kötü havayı da getirdi. Jonathan'ın doruğa erişecekleri konusundaki son cılız ümidi de söndü. Şimdi tek düşüncesi sağ salım aşağıya inebilmckti.

Öğleye doğru hava düzelirken iki arkadaş da yarı gömülü oldukları yerden çıktılar. Jonathan aşağıya neden inmeleri gerekliliğini açıklayamadan Ben azimli bir tavırla yukarıya tırmanmaya başladı. Artık Jonathan'ın onu izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Altı saat sonra doruktaydılar. Jonathan o sürede olanları doğru dürüst hatırlayamıyordu bile. Körlemesine, sendeleyerek, kayarak adım adım tırmanmışlardı.

Ve şimdi doruktaydılar. Savrularak yağın karlar yüzünden biraz ilerisini bile göremiyorlardı.

Ben "manzara yok." diye şikayet etti. Sonra plastik dış pantolonunu indirdi. Yünlü kayak pantolonunun önünü açtı. Ve Aconcagua'yu duyduğu kızgınlığı pek eski. ama anlamlı bir biçimde açıkladı.

Tekrar aşağıya inmeye başladılar. Hem hızla hareket etmeyi isliyor hem de çığa sebep olmaktan korkuyorlardı. Jonathan Ben'in beceriksiz adımlar atığını ve ayakta sallandığını fark etti.

"Nen var?"

"Ayaklarımı hissetmiyorum, dostum."

"Onları en son ne zaman hissettin?"

"Birkaç saat önce sanırım."

Jonathan karda fazla derin olmayan bir çukur kazarak Ben'in botlarını çıkardı. Arkadaşının ayak parmakları bembeyaz ve fildişi kadar da sertti. Jonathan bu donmuş ayakları ceketinin içine sokarak çıplak göğsüne dayadı ve on beş dakika böyle tuttu. Bir ayağının uyuşukluğu geçerken Ben de can acısıyla avaz avaz bağırarak küfretti, ama diğer ayağı hala kaskatı ve bembeyazdı. Jonathan ilk yardıma devam etmenin bir yararı

olmayacağını anlamıştı. Üstelik yeni bir fırtına onları bu ağırlık yerde yakalayabilirdi. İnmeye devam ettiler.

Almanlar çok yardımcı oldular. İki arkadaş sendeleyerek kampa geldiklerinde Ben'i Jonathan'dan aldılar. Onu hemen hemen aralarında aşağıya taşıdılar. Zorlukla nefes alan ve kardan varı körleşmiş olan Jonathan onları zorlukla izleyebildi.

Ben Valparasio'daki hastanede yastıklara dayanmış otururken pek sıkıntılıydı. Ayrıca, oraya da hiç yaklaşmıyordu. Jonathan onu özellikle hasta taklidi yapmakla suçladı. Böylece her gece bir hemşireye sokulduğunu söyledi.

"Onlara elimi bile sürmem, dostum. Bir insana haber vermeden ayak parmaklarını götüren insanlar daha başka şeyler de almaya kalkışabilirler."

Ben ameliyatla kesilen ayak parmaklarından son defa böyle söz etti. İki de Koca Ben'in artık önemli bir dağa tırmanamayacağını biliyorlardı.

Dağ, bindikleri geminin gerisinde denizde kaybolurken iki arkadaş ne sevindiler, ne de bir zafer hissi duydular. Doruğa tırmandıkları için gururlanmıyorlardı. Almanlar da bu işi başaramadıkları için utanç hissetmiyorlardı. O fosil yığını böyle bir şeydi işte.

Amerika'ya döndükten sonra Ben birçok doğal engebenin bulunduğu Arizona'nın bir köşesinde küçük okulunu açtı. Dağcılık konusunda antreman yapmak isteyen pek az insan vardı Jonathan da arkadaşının bu işi batmadan nasıl yürütebildiğini düşünüyordu. Tabii o ve yirmi kadar usta dağcı Ben'in okuluna gitmeyi gelenek haline getirmişlerdi, ama bu da bir tür lütuftu.

Ben'e oda yiyecek ve çalışma karşılığı para verebilmek ıcı onunla tekrar tekrar boğuşmak Jonathan'ı çok utandırıyordu. Sonunda oraya gitmekten vazgeçti, bundan kısa bir süre sonra dağcılığı da bir tarafa bıraktı. Çünkü yeni evi ve resim koleksiyonu onu daha çok ilgilendiriyordu.

Ben "evet," diye bağırdı. "O ihtiyar cadının hesabını gür diim değil mi?"

Ya başka tarafların da donsaydı? Bunu hiç düşündün mü?"

Ben güldü. "Alı, ah, ah! Kızılderililer köylerinde bağırlar, kızlar da bol bol gözyaşı dökerlerdi, dostum."

Küçük bir tepeyi aşarak Ben'in vadisine doğru inmeye başladılar. Arkalarında koskocaman bir toz bulutu bırakıyorlardı. Jonathan Ben'in çiftliğine baktığında şaşırdı. Burası gerçekten değişmişti. Mutfak binasının çevresindeki o mütevazı kulübecikler ortadan kalkmıştı. Zümrüt yeşili büyük bir yüzme havuzu ıslıl ıslıl parlıyordu. Bunun uç taralını Kızılderili tarzı uydurma bir bina çevreliyordu. Verandada mayolu insanlar oturuyorlardı. Hiçbirinde de dağcı hali yoktu. Bu çiftlikte Jonathan'ın hatırladığı o sade dağcılık okulu arasında hiçbir ilişki yoktu.

Dik yoldan inerlerken Jonathan, "bütün bunları ne zaman yaptırılın?" diye sordu.

"iki yıl kadar önce. Beğendin mi?"

"Çok etkileyici."

Çakıl döşeli park yerinde hızla ilerlediler ve sonra bir kütüğe çarparak sarsıla sarsıla durdular. Jonathan cip'ten ağır ağır indi. Kemiklerinin eski yerlerini almalarını sağlamaya çalışıyormuş

gibi uzun uzun gerindi. Ayaklarının altındaki hiç kımıldamayan toprak ona zevk veriyordu.

Jonathan, ancak gölgeli ve serin barda oturmuş bira içerlerken arkadaşını inceleyecek zaman bulabildi. Ben'in yüzünden güç ve canlılık fışkırıyordu. Gür gümüş saçlarını kısa kestirmişti. Geniş yüzü güneşten iyice yanmış, derisi meşine dönmüştü. Yanaklarında derin iki çizgi, göz altlarında da kırışıklar vardı.

İlk biralarını bitirdikten sonra Ben, Kızılderili barmene bardaklarını tekrar doldurması için işaret etti. Jonathan, dağcıların Ben'in bira düşkünlüğünden hayranlıkla söz ettiklerini hatırlıyordu.

Profesör etrafına bakınarak. "çok lüks," diye fikrini açıkladı.

"Evet. Galiba bu kışı kolaylıkla çıkarabileceğim."

Bar, o civardaki bulunan taşlardan yapılmış alçak bir duvarla salondan ayrılıyordu. Yapay bir dere kıvrıla büküle masaların arasından akıyordu. Bunlardan her biri kendisine özgü küçük bir adacıktaydı. Hepsini de kemerli taş bir köprü ortadaki yola bağlıyordu. Spor giysili birkaç çift buzlu içkilerini içerek aralarında konuşuyorlardı. Havalandırma sisteminin zevkini çıkıyor, gizli hoparlörlerden yükselen tatsız müziğe de aldırıyorlardı. Salonun dip duvarı camdandı. Buradan havuz ve yüzenler görülüyordu. Havuzun etrafındaki beyaz demir masalarda ya da parlak renkli şezlonglarda ciltleri güneşten yanmış, zengin görünüşlü adamlar oturuyorlar ve borsa haberlerini okuyorlardı. Göbekleri dizlerinin arasından sarkıyordu. Bazılarıysa havuzun yanında amaçsızca, ördek gibi yalpalayarak dolaşıyorlardı.

Genç kadınlar plaj iskemlelerinde umutla oturuyorlardı. Çoğu bir tek dizlerini kaldırmış, bacaklarının içini hafifçe gösteriyordu. Güneş gözlükleri dergilere doğruydu, ama bakışlarıyla etrafı araştırıyorlardı.

Ben Jonathan'ı bir an süzdü. Gözlerinin etrafında kırışıklar belirdi. Koca Ben, "evet." diye başım salladı. "Seni tekrar görmek çok hoş, eski dost. Bu sahte kibar müşterilerden bıktım. "Sen nasılsın? Yine dünyadan uzak mı yaşıyorsun?

"Öyle.."

"Senin şu kilise ne alemde?"

"Yağmurda ıslanmamı engelliyor."

"İyi." Ben bir arı düşündü. "Ne oluyor. Jon? Bana bir feigrat geldi. Bunda seni dağcılığa hazırlamam ve sana antreman yaptırmam bildiriliyordu. Bütün masrafları onlar ödeyeceklerdi. Bu ne anlama geliyor, eski dost? 'Bütün masraflar'a çok şey girer. Bu insanlar senin dostların mı? Onlara özel bir fiyat yapayım mı?"

"Ne münasebeti Onlar dostlarım değiller. Hepsini de iyice kazıkla. Beni en güzel odana yerleştir. Yemeklerini ve içkilerini benim hesabıma geçir."

"Vay vay vay! Ne güzel! Hey, Tanrım! Onların hesabına iyi eğleneceğiz! İla, dağcılık dedim de aklıma geldi. Beni Feiger'e tırmanmayı planlayan bir grup için 'yeradamı' olmaya çağırdılar. Ne dersin buna?"

"Harika!" Jonathan ondan sonra söyleyeceklerinin Ben'de tepki uyandıracağını biliyordu. Bu yüzden kayıtsızca bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Aslında ben de buraya denemek için hazırlanmaya geldim." Arkadaşının tepkisini bekledi.

Ben'in tebessümü söndü. Adam bir an Jonathan'a bakakal dı.
"Şaka ediyorsun."

"Hayır."

"Scotty'ye ne oldu?"

"Bir araba kazası geçirdi."

"Zavallı! Eiger'e tırmanacağı günü heyecanla bekliyordu. Koca Ben, birasından bir yudum içti. "Neden seni seçtiler?"

"Bilmiyorum. Herhalde pek dikkati çekmeyen timin klas bir hal almasını sağlamaya çalıştılar."

"Haydi, haydi, palavrayı bırak, eski dost."

"Beni neden seçtiklerini gerçekten bilmiyorum."

"Ama Eiger'e tırmanacaksın."

"Öyle."

Ufacık bir bikini giymiş bir kız Jouathan'ınkinden bir öte deki iskemleye otururken ıslak mayosu plastiğe sürünerek tu hnf bu ses çıkardı. Kız Jonathan'a selam verir gibi gülümsedi, ama adam buna aldırmadı.

Ben kızın arkasına vurdu. Çek arabanı, Buns." Kız kıkır kıkır gülerek havuzun yanına döndü.

Jonthan sordu. "Sık sık tırmanıyor musun?"

"Alı, bazı küçük tepelere tırmanıyorum. İş olsun diye Aslında o iş çoktan sona erdi. Gördüğün gibi müşterilerimin çoğu buraya tırmanmaya değil, avlanmaya geliyorlar." Barın üzerinden uzanarak bir şişe bira aldı. "Haydi, Jon. Gel, gidip konuşalım."

Salonda ilerlediler. Bir köprüyü aşarak en dipteki masaya gittiler.

Ben, garsona eliyle gitmesini işaret etti. Birasını ağır ağır içerek düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Sonra da eliyle masanın

üstünü siler gibi yaptı. "Sen şimdi... kaç yaşındasın? Otuz beş mi?"

"Otuz yedi."

"Evet." Ben, ne demek istediğini açıklamış bir adam tavrıyla havuza doğru baktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ben, ama o dağa tırmanmam gerekiyor."

"Eiger'e daha önce de tırmanmaya çalıştın. Yanılmıyorsam iki defa."

"Öyle."

"O halde durumu biliyorsun..."

"Evet."

Ben, bıkkın bıkkın içini çekti. Sonra da bir arkadaşa yakışacak bir tavırla konuşmaya başladı. "Pekala. Karar senin. Eiger'e alt" hafta sonra tırmanılacak. Pratik yapmak için daha önce isviçre'ye gitmen gerekecek. Seninle buradaki işim bittiğinde dinlenmek zorunda kalacaksın. Burada kaç hafta çalışmak niyetin desin?"

"Üçdört hafta."

Ben başını salladı. "Neyseki yğılanmamışsın, ama çok çabalayacaksın. eski dost. Bacakların ne alemde?"

"Kasıklarımдан yere kadar uzanıyorlar. Bacaklarım konusunda yalnızca bunu söyleyebilirim."

"Ah... Hiç olmazsa Şu biranın zevkini çıkar. Jon. Bir hafta başka bira içemeyeceksin."

Jonathan birasını ağır ağır bitirdi.

Arizona : 16-27 Haziran

Kapıdaki zilin vızıltısı Jonathan'ın düşüne karıştı. Sonra da adamın o derin uykusundan uyanmasına neden oklu. Jonathan sendeleyerek kapıya gitti. Kapıyı adeta tırmalayarak açtı O sırada tek gözü hala kapalıydı. Başını eğerek kapının yanına dayandı. Kızılderili garson çocuk neşeyle. "Günaydın" dedi. "Bay Bowman. Dr. Hemlock'u uyandır diye tembih etti."

"Saat... kaç?"

"Efendim?"

Saat... kaç?"

"Üç buçuk, efendim."

Jonathan döndü ve kendi kendine homurdanarak yatağa yığıldı. "Olamaz..."

Tam dalacağı sırada telefon çalmaya başladı. Adam alıcıya uzanmadan, "beni rahat bırak..." diye mırıldandı, ama telefon hala amansızca çalışıyordu. Jonathan telefonu yataya çekti. Gözleri kapalı etrafı araştırdı ve sonunda alıcıyı buldu.

"Haydi, kalk bakalım, eski dost."

"Ben.. ohhö..." Jonathan öksürdü. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

"Kahvaltı on dakika sonra."

" "Olmaz."

"Birini buzlu su dolu bir kovayla oraya göndermemi ister misin?"

"Ortadan kalkmasını istediğin birini gönder."

Ben güldü ve telefonu kapattı. Jonathan, yatakta döndü ve ayağa kalktı, görmeden çevrede dolaştı ve şansı yardım ettiğinden banyoyu bulabildi. Soğuk duş aklını başına

toplamasını sağladı. Artık düşme tehlikesinin pek olmadığını düşünüyordu.

Koca Ben Jonathan'ın tabağına iki yumurta daha koydu. "Onları ye, eski dost. Su bifteği de bitir."

Işıltılı çelik eşyalarla dolu mutfakta yalnızdılar. Sesleri hapisane hücrelerindeki gibi yankılanıyordu.

Jonathan yumurtalara baktı ve midesi bulandığında boğaz kasları büzülüverdi. "Ben sana şimdiye kadar hiç yalan söylemedim. Öyle değil mi? Bana inan, Ölmek üzereyim ve ben her zaman yatağımda ölmeyi istedim."

"Arkana yaslan ve o yemeği ye." Koca Ben, arkadaşının kendisine nefretle bakmasına aldırmayarak gevezeliğe başladı. "Gece yansına kadar oturdum ve Eiger tırmanışıyla ilgili ayrıntıları düşündüm. Tim için gerekli olan ağır malzemeyi satın alacak ve İsviçreye götüreceğim. Senin tırmanma araç ve gereçlerini dedi diğerlerinkilerle ısmarlayacağım. Burada ilk birkaç gün bluejean ve yumuşak ayakkabılarla idare edersin. Önce zor şeyler yapacak değiliz. Haydi! İç şu sütü!" Ben birasını bitirerek bir şişe daha açtı. Jonathan kahvaltıda içilen bu biraya dayanamayacaktı artık. Ben ekledi. "Doğ ayakkabıların hala İspanyada mı?

Jonathan, 'evet,,' der gibi başını salladı. Sonra kafasını eğmek çok hoşuna gittiği için öyle kaldı ve uyumaya çalıştı.

"Pekala. Bana onların adlarını ve hesap numaralarını ver. Bunun bir telgraf çekeyim. Haydi zaman geçiyor! Ye şunları!"

Şafaktan önceki o zifiri karanlıkla Cip'le, yapılan iki dakika süren, bir buçuk kilometrelik yolculuk Jonathan'ın uykusunun iyice açılmasını sağladı.

Ben'in çiftliğinin bulunduğu düzlüğün etrafındaki dik yamaçlardan birine hiç dinlenmeden üç saat tırmandılar. Sabah olduğunda onlar hala yukarıya çıkıyorlardı, ama etrafın kırmızıya boyanması Jonathan'a hiç zevk vermedi. Keçiyolu genişliğinde Koca Ben de arkadaşının yanında yürüyerek gevezelik ediyordu. Kesilen parmakları yüzünden belli belirsiz topallıyordu. Yalnızca ağırlığını daha çok öbür ayağına veriyordu. Jonathan fazla konuşmuyordu. Oflaya puflaya derliyor ve baldırlarıyla kalça larındaki sızıları düşünüyordu. Arkasında on sekiz kiloluk antre man çantasını taşıyordu. Ben onun ağırlıksız tırmanmaya alışmasını istemiyordu. Eiger'da eşyaları oldukça ağır olacaktı.

Sekize doğru Ben patikanın yukarisına bakarak elini salladı. Orada biri bir kayanın gölgesinde oturuyordu. Onları beklediği belliydi.

"Eh, ben arlık dönüyorum, eski dost."

"Aman, çok şükür,"

"Hayır, sen dönmeyeceksin. Çalışman gerekiyor. George Harfort seni bekliyor. O yukarı tırmanmana yardım edecek."

Onları bekleyen yaklaşıyordu.

Jonathan itiraz etti. "Ama o kız!"

"Ah. evet. bunu çok kişi fark ediyor." Koca Ben yanlarına gelmiş olan Kızılderili kıza döndü. "George, bu eski dağcılık arkadaşım Jonathan Hemlock. Jon, seni Geo.ge Hotfort'la tanıştırayım. Şimdi dinle George. Bir kaç saat yukarı tırmanın. Sonra onu öğle yemeği için aşağıya indir." Kız başını salladı ve sonra da Jonathan'ı aşağı görüyormuş gibi adama baktı. Tavırları ukalacaydı.

"Görüşürüz, eski dost." Ben dönerek keçi yolundan inmeye başladı.

Jonathan gerçek bir nefretle arkadaşının arkasından baktı. Sonra da George'a döndü. "Onun her söylediğini yapmak zorunda değilsin. İşte beyaz adamdan intikam almak için güzel bir fırsat."

Kızın Doğulularinkine benzeyen, elmacık kemikleri çıkık yüzü ifadesizdi.

Jonathan. "Georgette?" dedi.

Kız başıyla sert bir işaret yaparak yamacı tırmanmaya başladı. Uzun bacaklarıyla rahatça yürüyor, kalçalarını sallıyordu.

"Georgiana'ya ne dersin?" Jonathan soluk soluğa kızın peşinden gitti.

George iyice uzaklaştığında durup Jonathan'ı bekliyordu. Bir kayaya yaslanıyor ve Jonathan'ın çabalarını sakın sakın seyrediyordu. ama adam kızın bez gömleğini dolduran göğüslerini seyredceek kadar yaklaştığında kız da tekrar yürümeye başlıyordu. Dik yokuşlarda bilo topukları yine de yere değiyordu. Çünkü bilekleri Alp rehberlerinininki gibi gayet esnekti. Jonathan ise daha çok ayak parmaklarının uçlarında yürüyor ve her adımda zorlanıyordu.

Yokuş daha da dikleşti. Jonathan'ın bacakları da titremeye başladı. Bu yüzden zaman zaman ayağı kayıyordu. Böyle zamanlarda başını kaldırdığında George'un ona öfkeyle baktığını görüyordu.

Jonathan'ın saçlarından akan terler gözlerine doluyor, odam, nabız atışlarını kulaklarında duyuyordu. Sırt çantasının ağ biçimi

sapları omzunu acıtıyordu. Artık ağzından nefes almaya başlamıştı. Dudakları kabuk tutmuştu.

Jonthan gözüne dolan terleri silerek kızın arkasından hakti. George hemen önündeki dokuz metre yüksekliğindeki dik tepeciğe çıkmıştı. Dorukta durmuş ona bakıyordu.

Jonathan kesin bir tavırla başını sallayarak yola oturdu. "Ah, hayır. Olmaz. Olmaz! Olmaz!

Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra Jonathan dönüp baktı. Kız hala tepede duruyor ve sakın sakın ona bakıyordu. Yerinden kımıldamamıştı. Cildi düzgündü, hiç terlememişti. Jonathan bu yüzden kızdan nefret etti.

"Pekala. George. Sen kazandın." Jonathan her tarafı sızlayarak dimdik tepeye tırmandı. Doruğa eriştiğinde George'a gülümsedi. Onun kendisini övmesini bekliyordu, ama kız bunun yerine adama sokulmadan onun çevresinde dolaştı. Sonra da çiftliğe dönmek için keçi yolundan inmeye başladı.

"Sen vahşinin birisin, George Hotfort. Topraklarını elinden aldığımız için seviniyorum."

Jonathan otele döndükten sonra salonda zengin bir yemek yedi. Duş yapıp giysilerini değiştirmişti. Biraz rahatlamıştı, ama bacakları ve omuzları hala sızım sızım sızılıyordu. Koca Beu karşısında oturuyordu. İştahla yemeğini yiyor ve birasını içiyordu. Jonathan o bira yüzünden arkadaşına özlem duyuyordu. George otelin yakınında tek kelime söylemeden adamdan ayrılmış ve tekrar keçi yolundan çıkmıştı.

Koca Ben ağzını peçetesiylo sildi. "George hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hoş bir kız. Dost canlısı ve insancıl. Ve çok da güzel konuşuyor."

"Evet, ama tepelere iyi tırmanıyor değil mi?" Ben babaca bir gururla konuşmuştu.

Jonathan, "orası öyle." dedi.

"Buraya hala birkaç kişi antreman için geliyor. İlk çalıştırmaları George'a bırakıyorum."

"Tevekkeli müşterilerin azalmamış. Sahi. kızın asıl adı ne?"

"Asıl adı George."

"Nasıl olmuş bu?"

"Ona annesinin adını vermişler."

"Anlıyorum."

Koca Ben arkadaşının yüzünü inceledi. Jonathan'ın suratında Eiger'a tırmanmaktan vazgeçtiğini beirtecek umutsuzca bir ifade arıyordu. "Biraz yoruldun sanırım?"

"Biraz. Bugünkü çalışmayı ölünceye kadar hatırlayacağım, ama yarın sabah çalışmaya hazır olacağım."

"Ne yarın sabahı? Bu sabahki yalnızca çerezdi. Bir saat sonra tekrar tırmanacaksın."

Jonathan itiraza kalkıştı.

"Sus ve eski dostunu dinle." Koca Ben ciddi bir tavırla gözlerini kıstı. "Jon, sen artık çocuk değilsin. Eiger ise dünyanın en tehlikeli dağıdır. Aslında oraya tırmanma fikrinden vazgeçmeni isterdim."

Bunu yapamam."

Neden?"

"Öyle işte."

"Pekala. Aslında kaçırdığını düşünüyorum, ama madem kararlısın o zaman tam formunda olman için elimden geleni yapacağım. Çünkü formunda olmazsan Eiger'in yamacında bir yağ lekesi olarak kalırsın. Bu işi yalnız senin için yapmayacağım. Ben timin 'yeradamı'yım. Gruptakilerin hepsinden de ben sorumluyum. Tırmanışa hazır olmayan inatçı bir ihtiyarın onları aşağıya sürüklemesine de izin veremem." Ben kendisi için pek uzun sayılacak bu konuşmayı birasını içerek noktaladı. "Şimdi sen şu havuzda biraz yüz. Sonra güneşte yatarak etraftaki güzelleri seyret. Vakit gelince seni çağırırım."

Jonathan arkadaşının söylediğini yaptı. Tam havuzun etrafındaki kızları seyretmekten zevk almaya başladığı sırada bir garson yaklaşarak ona dinlenme süresinin sona erdiğini haber verdi.

Yine Koca Ben onu yolun yukarılarına kadar çıkardı, ve sonra Jonathan'ı George'a teslim etti. Kız sabahkinden daha hızlı yamaca tırmanmaya başladı. Jonathan George'la birkaç defa konuşmaya çalıştı. Ama konuşmak söyle dursun kızın yüzündeki ifade biîe değişmedi. George. Jonathan'ı karanlık basarken yine otelin yanında bıraktı. Adam topalayarak dairesine gitti. Duş alarak yatayına çöktü. Müthiş uykusu vardı, ama Ben içeri girerek ona engel oldu.

"Yağma yok. eski dost. Bol bol yemek yemen gerekiyor " Sofrada Jonathan'ın başı sık sık göğsüne düştü, ama adam yine de koskocaman bir biftikle salata yemeği başardı. O gece uyumak için Lautrec'le ilgili yazıyı düşünmesine de gerek kalmadı

Ertesi sabah ftabii gecenin üç buçuğu sabah sayılabilirse) Jonathan'ın sızlayan eklemleri iyice tutulmuştur, ama Koca Ben'le clürt buçukta yine bir keçiyoluna tırmanıyorlardı. Fakat bu seferki yol dalia dikti. Ben yine yarı yolda Jonathan'ı George Hot fort'a teslim etti. Kız yine çevikçe yamaca tırmanırken Jonathan da sızlayan, kaslarına sıcağa, titreyen bacaklarına ve bütün Kızıl derilelere küfretti durdu. Her duruşlarında George alaycı bir tavırla onu süzüyordu.

Jonathan otelde yemek yedi ve havuzda yüzdü. Akşamüzeri yeniden dağa tırmandı.

Ertesi gün de. Ondan sonraki günlerde de.

Ve Jonathan umduğundan daha çabuk o eski ustalığına kavuştu. Ben'in itiraf etmeyi istemeyeceği kadar hızlı oldu bu. Jonathan altıncı gün antremandan zevk almaya başladı. Artık George'la birlikte tırmanabiliyor, geride kalmıyordu. Her gi'in daha dik bir yamaca ve daha yukarılara tırmanıyorlardı. Belirli bir sürede eskisinden daha da fazla yol alıyorlardı. Artık bazen Jonathan önden gidiyor ve George onu izliyordu. Adam yedinci gün bir çakıl yığınının tırmanırken geriye baktığında George'un altında ter tanelerinin belirmiş olduğunu gördü. Bu çok hoşuna gitti! Kız Jonathan'a yetiştiğinde yere çökerek dinlendi. Kesik kesik soluyordu.

Jonathan, "haydi. George." dedi. "Ömrümüzün sonuna kadar burada oturamayız. Yukarı çıkmalıyız. Yukarı. Haydi, poponu kaldır." Kız hiç sesini çıkarmadığı için Jonathan da onunla sanki hiçbir şeyi kolaylıkla anıyamıyormuş gibi konuşmaya alışmıştı Adam başını kaldırarak yukarıdaki çıkıntılı kayaya baktı.

George ilk defa o zaman adama gülümsedi ve yamaçtan inmeye başladı.

George o zamana kadar Jonathan'la otele hiç gelmemiştir, ama bu sefer adam duş yaparken, kızla Ben de uzun uzun konuştular. O akşam garson sofraya gümüş bir şampanya kovanı getirdi. Bunun içindeki buzda altı şişe bira yatıyordu. Ben Jonathan'a antremanın ilk devresinin sona ermiş olduğunu açıkladı. Yumuşak ayakkabıyla yaptığı çalışmalar bitmişti. Jonathan için gerekli her şey hazırlanmıştı. Ertesi gün taş yüzeyler üzerinde çalışacaklardı.

Ben'in odasında altı şişe bir daha içtiler. Adam o sırada birkaç günlük programdan söz etti. Önce zor olmayan yamaçlara tırmanacaklardı. Jonathan da böylece kayalara alışıacaktı.

İki arkadaş planlarını yaptıktan sonra bir saat kadar gevezelik ederek biralarını yudumladılar.

Jonathan bir süreden beri forma girmeye başlayan vücudunun aşk yapma isteği duyduğunun farkındaydı. Bu yüzden Koca Ben'e kayıtsızca bir tavırla. "George'la bir ilişkin var mı?" diye sordu.

"Ne? Ah. hayır." Ben kızardı. "Allahaşkına. Jon! Ben kızdan yirmi beş yaş büyüğüm. Neden sordun?"

"O küçük değil. İsteddiği kimseyle ilişki kurabilir."

"Ama bu konuda da bir zorluk var. George'un benimle pek yakından ilgilendiğini söyleyemem."

"Ah. o senden hoşlanıyor. Bunu senden söz ederken takındığı tavırlardan anlıyorum."

""George senden başka kimseyle konuşuyor mu?"

"Konuşmuyor sanırım." Ben şişeyi basına dikerek bir ikincisini açtı. "Garip bu..."

"Garip olan nedir?"

"George'u istemen. Kız seni iyice sordu. Bu yüzden ondan nefret edeceğimi sanıyordum."

"Bilinçaltının ne karmaşık biçimde çalıştığını kim bilebilir? Belki de kızdan böyle intikam almak istiyorum."

Koca Ben Jonathan'ı süzdü. "Biliyor musun, eski dost, aslında gerçekten çok kötü bir insan olabilirsin. Seninle yanımızda az bir yiyecekla ıssız bir adaya düşmeyi istemezdim."

"Endişelenme. Sen dostumsun."

"Hiç düşmanın var mı?"

"Birkaç tane."

"İçlerinden hala hayatta olanı var mı ac3ba?"

"Biri var." Jonathan düşündü. "Hayır ikisi."

Bir hayli bira içmiş olan Jonathan çabucak uykuya daldı. Ve her zamanki gibi düşünde Jemima'yı gördü. İlk karşılaştıkları gün. Sonra olanlar... Jonathan Jemima'yı yakalamak için uzandı ve eli kızın karnına geldi. Adam birdenbire uyandı. Doğrulup oturmadan George onu kendisine çekti. Güçlü kollarıyla adama sıkıca sarıldı.

Jonathan beşten sonra uyandı. Daha erken kalkmaya alışmış olduğu için kendisini suçlu hissetti önce. ama sonra o gün kayalık yüzeylere tırmanacağını hatırladı. Bu çalışma da etraf aydınlanmadan yapılamazdı. George yanında değildi. Kız geldiği gibi sessizce gitmişti.

Jonathan duşta George'la sık sık aşk yapmamaya karar verdi. Yoksa bu kız insanı on beş gün içerisinde hastanelik edebilirdi.

Yüzme gibi dağcılık teknikleri de hiçbir zaman unutulmaz, ama Jonathan şu birkaç yılın ve yasının ustalık ve cesaretini ne dereceye kadar etkilediğini şimdi öğrenecekti.

Koca Ben, işi garantiye almak için çok sayıda 'piton' kullanmalarında ısrar etti. Bu yüzden kayalık yamaç sanki oraya Al manlar ya da kadın dağcılar tırmanmış gibi bir görünüm kazandı, ama kısa bir süre sonra iki arkadaş AngelaSaksonlar gibi az 'piton' kullanmaya başladılar. Ancak bir sorun hain sürüyordu ve Jonathan'ın kendi kendisine kızmasına neden oluyordu. Adam ustalikle tırmanırken birdenbire kayaya yapışma isteği duyuyordu. Bu normal, ama aynı zamanda öldürücü bir istektir. Bir dağcı yamaca iyice sokulduğu takdirde bir korku başlardı. Adam hayvanca bir korku yüzünden kayaya yapışırdı. O zaman ayağına verdiği güç azalır, üstelik kayada tutunabileceği çatlakları da göremezdi. ve bu gerçek tehlike de o ilk korkuyu daha arttırdı.

Jonathan bir seferinde bu amatörce isteği yendiğini sandığı sırada birdenbire o korkuya yakalanıverdi. Ayakları çikintiden kaydı ve adam ipin ucunda sallanmaya başladı. Neyseki bunun bağlı olduğu 'piton' sağladı.

Ben yukarıdan bağırdı. "Hey! Ne yapıyorsun, Allahın belası?"

"Pitondan sallanıyorum, ukala budala! Sen ne yapıyorsun."

"Ağırlığını ellerimde taşıyor ve ipin ucunda sallanmanı seyreliyorum. Gerçekten pek zarif bir halin var. Biraz ahmakça arna zarif bir halin..."

Jonathan öfkeyle kayayı tekmeledi. İpin ucunda dışarıya doğru yükseldi, sonra geldi, ama kayayı yakalayamadı.

"Allah aşkına dur eski dost! Sakın bir şey yapma! Orada bir dakika dur."

İpin ucunda sallanan Jonathan kendisini pek gülünç buldu.

"Şimdi olayı düşün." Ben bir dakika bekledi. "Sence ne oldu?"
Bunu anladın mı?"

"Evet." Jonathan hem kendisine, hem de Ben'in onu aşağı görürmüşcesine konuşmasına kızıyordu.

"Söyle."

Jonathan ezbere bildiği şeyi şarkı söyler gibi tekrarladı.
"Kayaya fazla yaklaştım."

"Tamam. Şimdi kayaya yaklaş ve aşağıya inelim."

Jonathan derin bir nefes alarak kendisini topladı. Kayaya tekme attı. sallandı ve yüzeye tutundu. Aşağıya inerken de ustalıkla ve hızla hareket etli.

İki arkadaş vadiye indiklerinde bir taş yığınının üzerine oturdular. Jonathan, ipi sararken Ben de bir kayanın gölgesine sakladığı birayı içti. Etrafındaki tepeler onları cüceleştiriyordu. O gün de bunlardan birine tırmanmışlardı. Bu yerden dev bir ağacın gövdesi gibi yükselen kat kat kırmızı taştan oluşmuş bir sütundu.

Ben "yarın Koca Ben'e tırmanmaya ne dersin?" diye sordu. O sütunlardan en yükseğini kastediyordu. Yüzyirmi metre boyundaydı bu. Yüzyıllar boyunca eser rüzgar, dibini daha çok aşındırarak tepesini geniş geniş bırakmıştı. Koca Ben de okulunu açmak için bu vadiyi bu sütun tepeler nedeniyle seçmişti. Bunlardan en yükseğine de hemen kendi adını vermişti.

Jonathan gözlerini kısarak sütuna baktı. Tehlikeli noktalar çoktu bunda. "Buna hazır mıyım dersin?"

"Hazır olmaz olur musun? Aslında bence sorunun bu. Sen çok hızlı çalıştın. Sinirlerin gerildi."

Jonathan, sütunu adım adım inceledi. Ve yirmi dakika süren bu incelemeden sonra arkadaşına, "bu zor bir işe benziyor, Een." dedi. "Özellikle şu tepe."

"Bunun veranda sütunu olduğu söylenemez." Koca Ben ızıya ğa kalktı "Ben de geleceğim."

Jonathan elinde olmadan arkadaşının ayağına baktı. "Tırmanmayı gerçekten istiyor musun?"

"Bu pek zor bir şey sayılmaz. Vaktiyle de tırmandım. Ne dersin, eski dost?"

"Yarın sabah tırmanalım."

"Yaş! Artık bu gün izinlisin, eski dost."

Otele dönerlerken Jonathan keyiflendi. Ertesi günü iple çekiyordu. Eskiden dağcılıktan hoşlanmasının nedeni de buydu. Bütün dikkatini kayalara, taktiğe ve gücüne veriyordu. Dragonları ve Jemimalarıyla dış dünya kafasını karıştıramıyordu.

Güzel yemekler yiyor, mışıl mışıl uyuyor, canla başla çalışıyor, bol bol bira içiyor ve zaman zaman* da George'la buluşuyordu. Bu ilkel yaşantı birkaç hafta sonra dayanılamayacak kadar içini sıkacaktı, ama adam şimdiki halde bundan memnundu.

"Jonathan lobide Cherry "den gelmiş olan neşeli bir kartı okuyordu. Kızın yazısı ünlemler ve parantezlerle doluydu. Kız bir süre kelimenin altını da çizmişti. Kimsenin Jonathan'ın evini yakmadığı anlaşılıyordu. Bay Monk her zamanki gibi öfkeliydi ve küfür edip duruyordu."

Jonathan ayağına bir şeyin sürüldüğünü fark ederek ününe baktı. Tasmaı, taılı, sinirli bir Pomeranya köpeğı etrafı koklu yordu. Jonathan finoya aldırmayarak posta kartını okumasını sürdürdü. ama köpek bu sefer onun bacağına tırmanmaya kalkııtı. Jonathan finoyu yana itti, ama hayvan bunu cilve sanarak yeniden yaklaıtı.

"Dr. Hemlock'u rahatsız etme, Homo. Çok üzgünüm, Jonathan. ama Homo, cinsi sapık olmayanları bir türlü ayırt etmeyi öğrenemedi. Davet bekleyemeyecek kadar da sabırsız.

Kimin konuştuğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. Adam Miles Mellogh'nun pek tatlı bariton sesini tanıımııtı.

Arizona : 27 Haziran

Jonathan Miles'in dantelli manıetinin çevrelediğı elini uzatarak köpeğı yerden alııını seyretti. Bakıııları finoyu izleyerek Miles'in yüzüne kadar çıktı. Eski ajan her zamanki kadar yakıııklıydı. Yüzü güneıten yanmıııtı. Adam uzun siyah kirpiklerinin gölgelediğı iri mavi gözleriyle bakıyordu. Çizglsiz, dümdüz alnına düşen saçları hafif dalgalıydı, Miles'in berberi doğıal bir biçimde yanlara doğıru kıvrılan bu saçlarla çok övünürdü. Köpek, Miles'in yanağına dokundu. Adam buna izin verdi, ama gözleri hala Jonathan'ın yüzüne dikiliydi.

"Nasılsın, Jonathan?" Miles'in gözlerinde hafif, neşeli bir pırıltı vardı, ama adamın bir saldırıya karşı tetikte olduğı da belliydi.

"Miles." Bu bir selam değıil, yalnızca sestir, Jonathan posta karıılaııımııııı. O ıspanya işini yeni bitirmiıııı. Sen. ben ve " Aradan ne kadar zaman geçti?" Miles yere bakarak başını

salladı: "Çok uzun... Düşünüyorum da seninle en son Arles'da karşılaşmıştık. O ispanya işini yeni bitirmiştik. Sn. ben ve Henri."

Jonathan. Henri Baq'in ismini duyunca gözlerini kırıştırdı.

"Hayır, Jonathan." Miles elini adamın koluna koydu. "Bir pot kırdığımı sanma. Seninle Henri hakkında konuşmak istiyo*rum. Bir dakikan var mı?" Jonathan'ın kaslarının gerildiğini fark eden Miles adamın koluna vurdu, sonra da elini çekti.

"?Bir tek olasılık olabilir konuşacağımız. Miles. Tedavisi olanaksız bir hastalığa tutuldun, ama kendini öldürecek cesaretin yok."

Miles gülümsedi. "Çok güzel, ama yanılıyorsun. Jonathan. Bir içki içelim mi?"

"Pekala."

"Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Eski günler gibi olamaz."

Miles, Jonathan'ın önünden kemerli bir köpürüyü aşarak uzaktaki bir masaya gidreken salondaki genç kadınlar bakışlarıyla onu izledi. Miles'in olağanüstü yakışıklılığı, bir dansör gibi yürüyüşü, güç ve zerafet son moda kılığı sıradan bir erkeği gölgede bıraktı. Kızların arasından ağır ağır geçiyor ve tatlı tatlı gülümsüyordu. Kızlara gerçekten acıyordu, çünkü hiçbirinin onu elde edebilmesi olanaksızdı.

İskemlelere oturur oturmaz Miles titreyen köpeğini bıraktı. Hayvan telaşla dönerek daireler çizerken tırnakları taşların üzerinde sesler çıkarıyordu. Sonra en yakındaki masaya koştu. Bikinili üç kız inler gibi sesler çıkaran hayvanı yakaladılar. Bu nedenle rastladıkları bu çok yakışıklı adamla tanışacakları için

seviniyorlardı. Kızlardan biri titreyen ve pençe atan hayvanı kucağına alarak Miles'la Jonathan'ın masasına yaklaştı.

Miles tembel tembel kızın göğüslerine baktı. Kız sinirli sinirli güldü. "İsmi ne?"

"Homo, hayatım."

"Ah. ne şirin! Ona neden bu adı taktınız?"

"Çünkü bu ad kendisine yakışıyor."

Kız Miles'ın ne demek istediğini anlamamıştı. "Pek şirin."

Miles kıza eliyle yanına gelmesini işaret etti. Elini onun kalçasına koyarak, "bana bir iyilik yapar mısın, hayatım?" diye sordu.

Onun bu beklenmedik dokunuşu nedeniyle kız kıkır kıkır güldü. "Tabii. Memnunlukla."

"Homo'yu alıp götür ve onunla bir süre oyna."

Kız, "peki." dedi. Sonra da ekledi. "Teşekkür ederim."

"Aferin sana." Miles kıza gitmesi gerektiğini belirtmek için poposuna vurdu. Kız peşinde arkadaşlarıyla salondan çıktı. Diğer iki kız neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

"Pek şirin şeyler, değil mi. Jonathan? Bazen işe yaramıyor da değiller. Bal, arıları çeker."

Jonathan ekledi. "Erkek arıları da."

Masanın yanında Kızılderili genç bir garson belirdi.

Miles, garsonun gözlerinin içine ısrarla bakarak, "arkada şrm için duble Laphroaig." dedi. "Bana da konyaklı Alexander."

Garson, ortadaki yoldan giderken Miles bakışlarıyla onu izledi. "Yakışıklı bir çocuk." Sonra da dikkatini Jonathan'a verdi. Ellerini birleştirerek başparmaklarını çenesinin altına dayadı. İşaret

parmaklarını da dudaklarına. Parmak uçlarının üzerinden, soğuk bir neşeyle Jonathan'a bakıyordu.

Jonathan, bu acımasız adamın hoş görünüşüne rağmen ne kadar tehlikeli olduğunu düşündü. Bir dakika kadar ikisi de konuşmadılar.

Sonra Miles tatlı bir kahkaha attı. "Ah, Jonathan. Kimse soğuk sessizlik oyununda seni alt edemez. Buna kalkmamalıydım. Lepıroaig değif mi? Hafızam beni yanıltmadı."

"Yanıltmadı."

"Ne kadar naziksin."

Jonathan, Miles'in zamanı gelince konuya gireceğini biliyordu. Adama yardım etmek niyetinde de değildi. İçkiler gelinceye kadar Miles havuzun kenarındaki kadınlarla erkekleri inceledi. Siyah kadife elbisesiyle rahat rahat oturuyordu. Yüksek yakalı ketcu bir gömlek giymiş ve siyah kadife bir papyon takmıştı. Ayağında ince, pahalı İtalyan botları vardı. İşlerinin yolunda olduğu anlaşılıyordu. Mellaugh'nun CIA'den ayrıldıktan sonra San Francisco'ya yerleştiği ve orada türlü şeyler özellikle de uyuşturucu alıp sattığı söyleniyordu.

Miles aslında pek değişmemiştir. Uzun boylu, yakışıklı ve zekiymiş. Homoseksüeldi, ama öyle davranıyordu ki herkes bunu fark ediyordu. Anlayanlarsa bu duruma aldırıyorlardı. Kızlar ona bayılıyorlardı. Miles da onlara Nebraska'daki akrabalarını ziyaret eden Parisli çok şık bir hala gibi neşeli bir hoşgörülle davranıyordu. Jonathan, CIA'de birlikte çalıştıkları sırada Miles'in birçok tehlikeyle karşılaştığını görmüştü, ama adamın kılı bile kıpırdamamış, ne saçları karışmış, ne de manşetleri bu

ruşmuştu. Henri sık sık "buz gibi fiziksel cesaret konusunda kimse Milles'la baş edemez." diyordu.

Jonathan fia, Henri de arkadaşlarının cinsel ilişkileri için bir şey söylemiyorlardı. Hatta bazan Miles'ın etrafını saran kadınlardan yararlandıkları da oluyordu.

Garson içkileri masaya bırakırken Miles ona. "sen çok çekici bir delikanlısın." dedi. "Bu Tanrının sana bir armağanı. Bu yüzden minnet duymalısın. Duyduğunu umarım. Haydi şimdi git ve işlerinle ilgilen."

Garson gülümseyerek uzaklaştı. Miles da içini çekerek. "Onu elde edebilirim herhalde." diye mırıldandı. "Ne dersin?"

"Zamanın varsa..."

Miles gülerek kadehini kaldırdı. "Şerefe." Köpüklü karışımı düşünceli düşünceli yudumladı. "Biliyor muèun, Jonathan, aşka ya da sekse yaklaşımımız birbirine çok benziyor. Güvenli bir davranış seçtiğimiz kimseleri, cinsel bakımdan bizim gibi üstün olmayan insanların tavlama için kullandıkları romantik davranışlardan daha çok etkiliyor. Aslında onlar başlarının döndürüldüğünü iddia ederek suç duygusundan kurtulmayı istiyorlar. Kötülüğe giden yolun nezaketle kayganlaştırılması da hoşlarına gidiyor. Benimle aynı fikirde değil misin?"

"Herhalde şu anda seni koruyan biri var?" "Tabii."

"Nerede o?"

"Arkanda, Barda."

Jonathan dönerek bardakileri süzdü, ve sonunda gorile benzeyen sarışın adamı gördii. Her halde goril yüz on kilo kadar vardı. Yakasına kadar inen uzun saçlarını sarıya boyamıştı. Güneş lambasıyla iyine yanmış ve cildi morumsu bir bronz

dönüşmüştü. ama Jonathan bütün bunlara rağmen gorilin kırk dörtkırk beş yaşlarında olduğunu tahmin etti. Miles'in ne olur ne olmaz diye yarı aşık. yarı muhafız olarak yanında taşıdığı eski güreşçi ya da cankurtaranlardandı o da.

Jonathan içkisine döndü. "Hepsi bu kadar mı?"

"Dewayne çok güçlüdür. Jonathan. Eski bir dünya şampiyonu o."

? Hepsi de öyle değiller miydi?"

"Seni endişelendiriyorsa Dewayne'i gönderebilirim."

"Pek tehlikeli gözüküyor."

"Yanılıyorsun. Ona iyi ücret veriyorum. Bana çok bağlı." Miles bir film yıldızı gibi gülümserken kusursuz dişleri ortaya çıktı. Sonra zemin yoklarmış gibi usulca ekledi. "Seni böyle arayıp bulmam belkide garibine gitti. Onun yerine günün birinde bana sokulmanı ve beni yaşam denilen bu yükten kurtarmanı bekleyebilirdim."

"Bu sözlerinle sorabileceğim bazı soruları da cevapladın."

"Evet. Her seferinde sana benzeyen bir adam gördüğümde midemin buz gibi donmasından bıktım." Miles gülümsedi. "Bunun soğukkanlılığımı ne kötü biçimde etkilediğini bilemezsin."

"Yakında her şey sona erecek."

"Şu ya da bu şekilde. Ve ben pazarlık yapacak durumda olduğu mu sanıyorum."

"Boşver."

"Merak bile etmiyorsun öyle mi?"

"Bir tek şeyi merak ediyorum. Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Alı. eskiden söylediğimiz o sözü her halde hatırlıyorsundur. CIA'nın sırlarıyla sıradan haberler arasında bir tek fark vardır. Sıradan haberleri."

"...daha zor duyarsın. Evet. hatırlıyorum."

Miles yumuşak bakışlı iri gözlerini Jonathan'a dikti. "Aslında Henri'yi ben öldürmedim."

"Ama tuzağı sen hazırladın. Sen onun arkadaşıydın ve öldürülmesine yardım ettin."

"Ama bıçağı ben kullanmadım."

"Her halde sen öldürüldüğünde bıçağı ben kullanmayacağım."

"Tatula verdiği Rum'a dönmektense ölmeyi yeğlerim."

Jonathan usulca, nazik nazik gülümsedi. Savaşa hazırlanırken hep böyle yapardı. "Tatula'yı ben hazırlamadım. Bu işi yapması için birine para verdim."

Miles içini çekerek önüne baktı. Uzun kirpikleri gözlerini gizliyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum." Başını kaldırarak yeni bir yolu denedi. "Henri'nin iki taraflı çalışan bir ajan olduğunu biliyor muydun?"

Jonathan bunu Henri'nin ölümünden birkaç ay sonra anlamıştı. ama önemli değildi. "O senin arkadaşındı. Benim de."

"Allah aşkına, Jonathan! Bu artık yalnızca bir zamanlama sorunuymdu. İki taraf da Henri'nin ortadan kaldırılmasını istiyordu."

"Sen onun arkadaşıydın "

Miles öfkeyle, "kiralık bir katilin durmadan ahlaktan dem vurması bence fazla iddialı bir şey," dedi.

"Henri öldüğü sırada onun yanıdaydım."

Miles'in sesi hemen yumuşadı. "Biliyorum, bu açıdan da gerçekten çok üzgünüm."

"Henri, her zaman, ölümlük zekice bir nükle yapacağını soy leycrek şaka ederdi. Bunu hatırlıyorsun değil mi? Ama son dakikada aklına hiçbir sey gelmedi. Son nefesini verirken kendisini pek gülünç hisseti." Jonathan'ın soğukkanlılığı kaybolmaya başlıyordu.

"Çok üzgünüm. Jonathan."

"Ah. çok güze!! Çok çok üzgünsün! Ve böylece her şey halledilmiş oluyor."

Ben elimden geleni yaptım! Marie ve çocuklar için az da olsa. bir gelir sağladım. Ya sen ne yaptın? Kadınlarla her gece yattın!"

Jonathan elini hızla kaldırdı. Elinin tersi Miles'in yüzüne inerken adam iskemlesinde yana kaydı. Aynı anda sarışın güreşçi bar iskemlesinden atlayarak onlara doğru geldi. Miles, Jonathan'a nefretle baktı. Gözleri yaşarmıştı. Kendisini zorlayarak sakinleşti ve elini kaldırdı. Güreşçi de birdenbire durdu. Miles, Jonathan'a kederle gülümsedi. Ve goriline gitmesini işaret etti. Kurbanını kaçırdığı için öfkelenen güreşçi bir an ateş sağan gözlerle baktı, sonra da bara döndü.

Jonathan o zaman ilk olarak sarışın gorilin icabına bakması gerektiğini anladı.

"Galiba suç bende, Jonathan. Senin damarına basmamalıydım. Her halde yanağım kızarıp çirkinleşti."

Jonathan da Miles'in damarına basmasına izin verdiği ve bu nedenle zamansız harekete geçtiği için kendi kendisine kızıyordu. Laphroaig'i bitirerek garsona işaret etti.

Garson masadan uzaklaşınca kadar Jonathan da. Miles da konuşmadılar. Hatta öfkeleri geçinceye kadar birbirlerine bakmadılar bile. Miles Kızılderili garsonun kızaran yanağını görmemesi için başını çevirmişti.

Sonra Jonathan'a bakarak onu başışladığını belirten bir tavırla gülümsedi, ama gözyaşlarını özellikle silmemişti. Onların yardımını olacağını umuyordu. Sana ilk dostluk işareti olarak bir şeyi açıklayacağım."

Jonathan sesini çıkarmadı.

"Henri'nin öldürülmesi için bana para veren adam Clemens Pope'du. Dragon'un yardımcısı."

"Bunu öğrendiğime sevindim."

"Jonathan, söyle. Henri benim öldürülmemi sağlasaydı..."

"O bir arkadaşına böyle bir şey yapmazdı."

"Ya yapsaydı? Benim peşime takıldığın gibi onun peşine de takılır mıydın?"

"Evet."

Miles başını salladı. "Bunu biliyordum." Bitkince gülümsedi. "Bu yüzden kendimi savunmam zorlaşıyor, ama yine de ölmek niyetinde değilim. Kendimi senin dostluk geleneklerine olan saygına kurban etmeyeceğim. Beni ne öbür dünya, ne de yeniden doğuş ilgilendiriyor. Biri iç sıkıcı, diğeri ise istenmeyecek bir şey. Bu yüzden bu kısacık hayatımı elimden geldiğince koruyacağım. Hatta seni öldürmek pahasına bile olsa. sevgili Jonathan."

"Başka ne seçeneğin var ki?"

"Pazarlık edecek durumda olmasaydım buraya gelmezdim."

KOCA Ben salona girdi. Her zamanki gibi gülümseyerek Jonathan'a doğru geldi. Sonra Miles'ı fark etti. Bu yüzden de bara gitti. İskemleye otururken sarışın güreşçiye küçümseyerek baktı.

"Hiç olmazsa beni dinle, Jonathan."

"Bir arkadaşım içeri girdi de."

"O bu dostluğun bedelinin farkında mı?"

"Zamanımı boşuna harcıyorsun. Miles."

"Belki de hayatını kurtarıyorum. . "

.Jonathan yine usulca gülümsedi.

CIA'den ayrıldıktan sonra San Francisco'da iş hayatına atıldım, Jonathan. Taşımacılık yapıyorum. Bazı malları bir yerden bir yere götürüyor ve dağıtıyorum. Türlü malı. Şaşılacak kadar kazançlı bir iş bu, ama her gölgenin arasında senin hayalini gördüğüm için pek de rahat değilim."

"Çok üzücü."

"Sonra bu ayın başlarında bana bir iş verildi. Bir şeyi Montreal'den başka bir yere götürecektim. O bilgiyi elde edebilmek için bir ajanın öldürülmesi gerekti. Bu cinayete katılmadım, çünkü senin gibi yırtıcı bir yaratık değilim." Miles. Jonathan'ın tepkisini görmek için ona baktı, fakat adam çok sakindi. "Ama cinayeti kimin işlediğini biliyorum. Sen kısa bir süre sonra katillerden birini öldürdün. Şimdi ikincisinin peşindesin. Dragon sana 'onaylama' zamanı gelinceye kadar katilin kimliğini öğreneceğini de söyledi. Belki öğrenecek. Belki de öğrenemeyecek, ama ben onun kim olduğunu biliyorum, Jonathan, ve sen bunu öğreninceye kadar da büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olacaksın."

" Neden?"

"O kimseye senin kim ve ne olduğunu söylediğim an, avel halini alır."

"Ama o adamı bana satmaya hazırsın, öyle mi?"

"Peşimi bırakmaya söz vermen şartıyla. Bu fırsatı kaçıрма."

Jonathan, pencereden dışarıya, havuzun kenarında bağırıp gülere köpekle oynayan kızlara baktı. Sonra da bardaki sarışın güreşçiye bir göz attı. Goril bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Bu önerini düşüneceğim, Miles."

Miles sabırla, bitkin bitkin gülümsedi. "Lütfen benimle bir amatörmüşüm gibi oynama. Sen bunu 'düşünürken' savunmasız ve hareketsiz bekleyemem. Bana 'tereciye tere satmamamı' ilk söyleyen sendin sanırım."

"Sana kararımı beş dakika sonra açıklayacağım. Buna ne dersin?" Jonathan'ın sesi yumuşadı. "Ne olursa olsun, Miles seninle bir zamanlar dosttık. Onun için" Elini uzattı.

Miles şaşırdı, ama memnun da oldu. Jonathan'la kesin bir tavırla el sıkıştılar. Sonra Jonathan, yalnızca Ben'lc sarışın gorilin oturduğu bara gitti. Güreşçi sırtını bara dayamış Jonathan'ı aşağı görüyormuşçasına süzüyordu. Jonathan saygılı bir tavırla. özür diliyormuş gibi gorile yaklaştı.

Şaşkın bir tavırla, hafifçe gülümseyerek, "gördüğün gibi Miles'la barıştık." dedi. "Artık sana bir içki ikram edebilir miyim?"

Güreşçi bir şey söylemeden kulağını kaşıdı. Sonra da Bay Mellough'ya tokat atma cüretini gösteren bu "hiç'ten iyice uzaklaşmak için geriye doğru eğildi."

Jonathan onun bu tavırlarına aldırmadı. "Bu işin böyle hallolmasına çok sevindim. Benim boynuma bir insan senin gibi biriyle boğuşmak istemez."

Güreşçi anlayışlı bir tavırla başını sallayarak göğüs kaslarını şişirdi.

Jonathan ekledi. "İşte. artık durumu biliyorsun." Sanki gidecekmiş gibi döndü ve aynı anda güreşçinin iskemlesini bir tekmede devirdi. Goril kafasını önce barın kenarına, sonra da bunun yanındaki pirinç çubuğa vurdu. Şaşaladı. Canı fena halde yanıyordu, saçları da gözlerini örtmüştü. Bu yüzden doğrulacak zaman bulamadı. Jonathan gorilin yüzüne basarak topuğunu çevirdi. Güreşçinin burnu topuğunun altında kırılarak yassıldı. Çıkan çatırtı Jonathan'ın midesinin bulanmasına neden oldu. ama böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Böyle insanlar can acısını hatırlamalıydılar.

Jonathan, gorilin üzerine eğildi. Adamın saçlarını yakalayarak başını iyice kaldırdı. "Beni dinle, resimde dolaşmam, benigüzhcpsine almanı istemiyorum. Korkutulmak da hoşuma gitmiyor. Simdi iyi dinle. Bir daha bana yaklaşırsan, ölürsün. Dinle! Ben konuşurken de bayılmaya kalkma."

Gorilin gözleri şaşkınlık ve can acısından bulanıklaşmıştı. Bir şey söylemedi.

Jonathan adamın daha da sıkıca tutarak başını salladı. Birkaç tel kökünden çıktı. "Ne dediğimi anladın mı?"

"Evet." Gorilin sesi pek hafifti.

"Aferin sana." Jonathan adamın kafasını usulca yere bıraktı. Ayağa kalkarak Ben'e döndü. Arkadaşı bütün bu sahneyi hiç kımıldamadan seyretmişti. "Onunla ilgilenir misin, Ben?"

"Peki. eski dost. Ama ne olduğunu hiç anlamadım."

"Bundan daha sonra söz ederiz."

Jonathan salonun kapısına giderken Kızılderili iki komi oflaya pufloya baygın devi odasına götürdüler. Jonathan kapıda durarak Miles'a baktı. Müşterilerin arasında yalnızca o, olayı fark etmişti. İki eski arkadaş bir an göz göze geldiler. İkisinin de bakışları aynı derecede soğuktu. Sonra Miles ağır ağır başını salladı. Gözlerini Jonathan'dan kaçırarak kadife ceketinin kolundaki bir toz taneciğini zarif bir tavırla süpürdü. Cevabı almıştı.

Arizona : O akşam Jonathan, sırtını yastığa dayamış, yataкта oturuyordu. Kendisine ikinci bir sigara sardı, kağıdı yalayarak yapıştırdı, ama sonra sigarayı yakmayı unuttu. Gitgide karanlıklaşılan odada gözlerini ilerideki bir noktaya dikmişti. Miles'ı nasıl ortadan kaldıracağını düşünüyordu. Miles'ı 'onaylama' hedefini uyarmadan önce öldürmesi olanaksızdı, İsviçre'de her şey Araştırma'nın ikinci katilin kimliğini çabucak öğrenmesine bağlı olacaktı.

Kapının dışından gelen hafif, madeni şıkırtıyı duyan Jonathan bütün dikkatini oraya verdi. Yataktan usulca kalktı. Kapıya hafif vuruldu. Herhalde dışarıdaki uykuda olduğu takdirde onu uyandırmayı istemiyordu. Jonathan, Miles'ın bu kadar çabuk saldırıya geçeceğini sanmıyordu. Tabancası olmadığı için üzüldü. Yine kapıya vuruldu ve o şıkırtı duyuldu. Jonathan usulca menteşelerin bulunduğu tarafta duvara yapıştı. Kilitte bir anahtar döndü ve kapı aralandı. Bir ışık odayı ikiye böldü. Sonra kapı iyice açıldı ve dışarıda biri bir şeyler fısıldadı. Haliya iki gölge düştü. Bir erkeğin ve kafasının yukarısında dev bir disk

tutan tuhaf bir yaratığın gölgeleri Gölgelele yaklaşırken Jonathan bir tekmede kapıyı kapattı. Sonra olanca gücüyle kanada dayandı. Dışarıda bir şangırtı koptu. Madenler şıkırdıyor, camlar şangırdıyordu. Jonathan hemen ne olduğunu anladı.

Mahcup bir tavrıla kapıyı açarak dışarı baktı. Koca Ben koridorda karşı duvara dayanmıştı Kızılderili bir garson ise yerde sersem sersem oturuyordu. Etrafına kırık tabaklar ve gümüş takımlar saçılmıştı. Beyaz ceketi yemek lekeleri içindeydi.

"Belki bana inanmayacaksınız, eski dost, ama bazı kimseler aç olmadıklarında bunu söylerler."

"Seni başkası sandım."

"Evet. Öyle olduğunu umarım."

"İçeri girsene."

"Bu sefer ne yapacaksınız? Konsolla kafama mı vuracaksınız?" Koca Ben koridorun temizlenmesini ve yeniden yemek getirilmesini istedi. Sonra da Jonathan'ın odasına girdi, ama özellikle eşikten hızla atladı. Başına bir şey gelmesinden korkuyormuş gibi ışıkları çabucak yaktı.

Jonathan ciddi bir tavır takındı. Bunun bir nedeni karanlıkta otururken yaptığı planı uygulamayı istemesiydi. Diğer bir hedefi ise kıldığı potu unutturmayı arzu etmesi.

"Ben, Eiger'e birlikte tırmanacağım o üç dağcı bakında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey bilmiyorum. Birbirimize birkaç mektup yazdık. Hepsi de tırmanışla ilgiliydi."

"O mektupları okuyabilir miyim?"

"Tabii."

İv', Bir şey daha var. Bu bölgenin ayrıntılı bir haritasını bulabilir misin?"

"Tabii. Bende harita var."

" Onu bana verir misin?"

"Tabii."

"Batıda ne var?"

"Hiçbir şey yok.*:

"Yukarıdan da öyle gözüküyor. Nasıl 'hiçbir şey' bu?"

""Orası gerçekten berbat. Jon. Kaya ve kum, hepsi o kadar. Sonsuza kadar öyle. O yerin yanında Ölüm Vadisi bir vahaya benziyor. O tarafa gitmeyi isteyeceğini sanmıyorum, eski dost. Bir insan o çölde iki günde ölür. Yılın bu mevsiminde ısı gölgede altmış beş dereceye yükseliyor. Ve orada gölge bir yer de kolay kolay bulunmaz."

Ben, aşağıya telefon ederek haritayı ve mektupları istedi Altı şise bira getirilmesini de istedi. .Sonra tablayı boşaltmak için banyoya geçmiş olan Jonathan'a seslendi. "Burada neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum' Tabii istemiyorsan bana bir şey söylemek zorunda değilsin."

Jonathan da öyle yapmaya kararlıydı.

"Tabii. Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin. Ne olmuş yani? Salonda birilerini tokatlıyorsun. Barda başka birilerinin kafalarını yarıyorsun. Tabaklarımı kırıyorsun, ama bunların hiçbirinin nedenini bilmem gerekli değil."

Jonathan odaya girdi. "Birkaç tabancan vardır sanırım. Ben"

"01ı, oh, oh..."

"Çiften var mı?"

Bir dakika, eski dost, bir dakika..."

Jonathan Koca Ben'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Zor durumdayım. Yardıma ihtiyacım var." Sesinin tonu bu yardımı bir dosttan beklediğini açıklıyordu.

Sana elimden geldiğince yardım edeceğimi biliyorsun, Jon, ama burada birileri ölecekse neler olduğunu bilmemin yararı dokunur sanırım."

Kapıya vuruldu. Ben kalkıp kapıyı açtı. Bir garson biraları, dosyayı ve haritayı getirmişti. Kapının çevresinde dikkatle bakındıktan sonra içeri girdi. Elindekileri bırakır bırakmaz da hemen çıkıp gitti.

Koca Ben "bira ister misin?" diye sordu. Bir şişeyi açıyordu.

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Çok iyi. Zaten altı şişe var."

"Şu Miles Mellough hakkında ne biliyorsun. Sen?"

"Aşağıda konuştuğun adam hakkında mı? Fazla bir şey bilmiyorum. Üç kağıtçıya benziyor. Bütün bildiğim bu Otele bu sabah geldi. Onu defetmemi ister misin?"

"Ah. hayır. Burada kalmasını istiyorum."

Ben güldü. "Birçok kızın dikkatini çektiği kesin. Adamın etrafını sarıveriyorlar. George'un bile onu dikkatle süzdüğünü gördüm."

"Hayal kırıklığına uğrar."

"Evet, bunu anlamıştım."

"Ya diğeri? Şu iri yarı, sarışın adam?"

"O da Mellough'la aynı zamanda geldi. Odaları yanyana. Kentten doktor çağırdım. Sarışın adamın burnunu tedavi etti, ama onunla anlaşabileceğini pek sanmıyorum, Jon." Ben düşünceli bir tavırla bir bira daha açtı. "Biliyor musun, o dövüş

beni bir hayli endişelendirdi. Saldırın yaşanmaya başlayan bir üniversite profesörüne göre çok ustacaydı."

"Formuma girmemi sağladın ya "

"Evet, evet. Hayır, hepsi bu kadar değil. Sarışın adama sanki böyle şeylere alışkımsın gibi saldırdın. Adam o kadar sarsıldı ki sana karşı koyamadı. Seninle az bir yiyecek. İssiz adada yalnız kalmayı istemeyeceğimi söyledim. Hatırlıyor musun? İşte kasedettiğim böyle şeylerdi. O iri yarı adamın burnunu ezmek gibi. Oysa onu devirerek ne demek istediğini açıklamıştın. Acıma sız bir tarafın olduğunu anladım..."

Ben'e bir iki şey anlatmak gerekiyordu. "Ben o adamlar bir arkadaşımı öldürdüler."

"Ya?" Koca Ben bu açıklamayı düşündü. "Polisin bundan haberi var mı?"

"Polisin yapabileceği hiçbir şey yok."

"Nasıl olur?"

Jonathan başını salladı. Daha fazla bir açıklama yapmak niyetinde değildi.

"Hey, bir dakika! Birdenbire aklıma korkunç bir şey geldi! Bütün bunlar Eiger tırmanışıyla ilgiliymiş gibi bir duyguya kapıldım. Yoksa senin burada olduğunu nereden bilebilirdik?"

"Bu işe karışma. Ben"

"Şimdi beni dinle. O dağla zaten başın derde girecek. Daha fazlasına hiç ihtiyacın yok. Sana bundan söz etmedim ama bunu yapmam daha iyi olacak. İyi çalıştın ve hala usta bir dağcısın, ama seni çok yakından izledim. Jon. Eiger konusunda en fazla yüzde elli şansın var. Tabii birilerini öldürmeye çalışmaman ya da başkalarının seni temizlemeye kalkışmamaları koşuluyla.

Kendine olan güvenini sarsmak istemiyorum, eski dost. ama bütün bunları bilmen gerekiyor."

"Teşekkürler. Ben"

Kapıya vuruldu ve bir garson iki kişilik 'antreman yemeği' getirdi. İki arkadaş yemeklerini sessizce yediler. Jonathan o arada haritayı inceledi. Ben de bira içti

Yemek sona erdiğinde Jonathan da haritayı katlayarak cebine soktu. Ben'e. birlikte dağa tırmanacağı sporcular hakkında sorular sormaya başladı. "Onlarla mektuplaşıırken neler yazdın?"

"Özel bir şey yazmadım. Her zamanki şeylerden süz ettim. Yani otel, yiyecekler, ipler, 'pitonlar,' gazetecilerle nasıl konuşulacağı. Böyle şeyler işte... En çok o Alman mektup yazıyor. Zaten, bu işe önyak olan o. Bir lider gibi davranıyor. Ha. sahi. İsviçre'ye birlikte mi uçacağız?"

"Sanmıyorum. Seninle orada buluşuruz. Dinle, Ben Onlardan biri... Yani hepsinin sağlığı yerinde mi?"

"Seninki kadar."

"İçlerinden biri son zamanlarda bir kaza geçirdi mi? Ya da yaralandı mı?"

"Yaralandı mı? İçlerinden biri... Alman bu ayın başlarında yuvarlandığını yazdı, ama kaza önemli değilmiş."

"Nasıl yuvarlanmış?"

"Bilmiyorum. Galiba bacağını zedelemiş."

"Topallayacak kadar mı?"

"Bunu adamın mektubundan anlamak mümkün değil. Buraya bak. bu saçma sapan soruları bana neden soruyorsun?"

"Boşver... Mektupların bulunduğu dosyayı bana bırakır mısın? Mektupları okumak istiyorum... O adamları daha iyi tanıyabilmek için."

"Sen bilirsin." Koca Ben doymuş bir ayı gibi gerinecek homurdandı. "Yarın sabah sütuna tırmanmayı düşünüyor musun hala?"

"Tabii Neden düşünmeyeyim?"

"Kolunda bir çiftleyle tırmanmak biraz zor olur da."

Jonathan güldü. "Sen hiç endişelenme."

"O halde biraz uyumamız iyi olur. O sütun çadır direği değil."

"Veranda sütunu değil demek istiyorsun sanırım."

"İkisi de değil."

Koca Ben gittikten sonra Jonathan yatağına girerek sırtını yastıklara dayadı ve diğer dağcılarının mektuplarını okumaya başladı. Alman bunlardan birinde alçak bir yerden düştüğünü ve bacağının incindiğini yazıyordu, ama Eiger'a tırmanıncaya kadar bacağı da iyileşecekti.

Mektuplara dalmış olan Jonathan birderbire kapıya usulca tırmalanır gibi vurulduğunu fark etti. George Hotfort içeri girmek istiyordu. Jonathan, Miles'İn karşılaşmasından sonra ihtiyatlı davranmaya karar vermişti. Kapıyı açmadan önce başucundaki lambayı söndürdü. George karanlık odaya çekine çekine girdi. Jonathan kapıyı kitleyerek kızı yatağa götürdü. Georgc'dan sinir gerginliğinden kurtulmak için bir seks aspirini gibi yararlanacaktı.

Bir süre sonra Jonthon uykuya dalarken kız da tek kelime söylemeden çıkıp gitti.

"Arizona ; 28 Haziran"

Jonathan o gün çok başarılı olacağını hissediyordu.

Uyanır uyanmaz Koca Ben sütuna tırmanmak için sabırsızlık duydu. Dağcılıkla ilgilendiği günlerde zaferin kokusunu bir iki kez daha böyle önceden almıştı. Grand Teton'a tırmanarak zaman rekoru kırmadan önce, Dru'ya tırmanmak için yeni bir yol bulduğunda.

Jonathan duştan sonra ne traş oldu. ne de saçlarını taradı. Kayaya meydan okurken ona aldırmadığını göstermek istiyordu.

Koca Ben kapıya vurduğu sıradii Jonathan da botlarının bağcıklarını bağlıyordu.

"Görüyorum hazırsın!" Koca Ben yeni yataktan kalkmıştı. Arkasında pijamasıyla robdöşambırı vardı. Kır saçları karmakarışık ve elinde günün ilk bira şişesini tutuyordu.

"Kendimi formda hissediyorum. Ben Senin o sütun yenilecek."

"Ah, her şey sona ermeden sütun seni biraz yola sokarsa buna hiç şaşmam. Hemen hemen yüz yirmi metre yüksekliğinde ve dimdik."

"Aşçılara öğle yemeğinde burada olacağımızı söyle."

"Hiç sanmıyorum. Üstelik yaşlı bir ihtiyarı da sürüklemek zorunda kalacaksın. Haydi odama gel. ben de giyineyim."

Jonathan. Ben'in peşi sıra koridordan ilerleyerek arkadaşının odasına gitti. Ben'in bira ikramını kabul etmedi. O, tırmanış için gerekli eşyalarını teker teker bulup ağır ağır giyinirken Jonathan da koltukta oturarak şafağı seyretti. Koca Ben eşyalarını kolaylıkla bulamıyordu. Çekmece dolusu eşyayı yere atarak,

kutuları yatağının üzerine boşaltarak homurdanıyor ve küfür ediyordu.

"Seni peşimden sürükleyeceğimi nasıl söylersin. Ben? Senin önden çıkacağını düşünüyordum. Yokı sen biliyorsun. Daha önce de tırmanmışsın."

"Öyle. ama eğlenceyi teketime almaktan hoşlanmam. Allah kahretsin! Çorabın tekini bulamıyorum. Eş olmayan çoraplara hiç gelemem. Böyle şeyler dengemi bozar. Hey! Belki sakat ayağıma daha ince bir çorap giyerek parmaklarımın yokluğunu dengeleyebilirim, ama o zaman da belki topallamanın tersi bir şey olur. Belki yerden üçbeş santim yükselirim. Bu da durumu alt üst eder. Haydi, kımılta biraz. Dağ kazağını bulmama yardım et. Şu eski yeşil süeteri."

"Kazak arkanda ya."

"Ah. evet. öyle ya. Ama... buraya bak... bunun altında gömlek yok."

"Suç bende değil."

"Ama bana fazla bir yardımın da dokunmuyor."

"Odanın ortasına doğru gidersen bu karışıklıkta beni bir daha bulamayacaklarından korkuyorum."

"Ah. George, biri bütün bu eşyaları toplarken seni de bulur "

"Odanı George mi temizliyor?"

"Benim yanımda çalışıyor o. Aldığı parayı hak etmek için seninle fingirdemesi de yeterli değil."

"Pek hoşsun, Ben"

"Öyle mi? Neyse, neyse... Allah kahretsin! Botlarımı bulamıyorum. En iyisi seninkileri giyeyim."

"Ben çıplak ayakla mı tırmanacağım?"

"Kendini pek pek iyi hissettiğine göre bunu fark etmezsin."

Jonathan koltuğunda arkasına yaslandı. "Kendimi gerçekten çok iyi hissediyorum, Ben Uzun süreden beri böyle hissetmemiştim."

Ben'in o her zamanki sert tavırları bir an yumuşadı. "Bu çok iyi. Buna sevindim."

"Dağcılığı çok özölüyor musun. Ben?"

Koca Ben karyolasının kenarına ilişti. "Biri cinsel organını alıp kaçsaydı onu aramaz mıydın? Tabii özölüyorum. Dağcılığa on sekiz yaşında başladım. Parmaklarımı kaybettikten sonra bir süre ne yapacağımı bilemedim ama soma..." Dizlerine vurarak ayağa kalktı. "Sonra burayı açtım. Artık iyi durumdayım, ama yine de..." Gardroba 'gitti. "Ah. işte botlarım buradaymış! Allah kahretmesin!"

"Botları nerede buldun?"

"Ayakkabılarımın durduğu yerde. Herhalde George botları oraya koydu! Allah kahretsin!"

Lokantanın pırıl pırıl hoş mutfağında kahvaltı ederlerken Jonathan Ben'e Miles Mellough'nun ilgi çekecek bir şey yapıp yapmadığını sordu.

"Seni endişelendiriyor mu. Jon' "

"Su anda beni endişelendiren tek şey o tırmanış, ama döndükten sonra Miles'la hesaplaşmam gerekecek."

"Tabii önce o seninle hesaplaşmaya kalkmazsa."

"Dilinin altındaki baklayı çıkar, Ben"

"Yardımcılarımdan biri Mellough'yla arkadaşının odalarında kavga ettiklerini duymuş."

"Yardımcıların zamanlarının çoğunu kulaklarını kapılara dayayarak mı geçiriyorlar?"

"Genellikle öyle bir şey yapmazlar, ama o adamları göz hapsine almamı isteyeceğini düşündüm. Her ne hal ise... O süslü adam diğerine çok kızmış. Kendisini dövmeine izin verdiği için tabii. İri yarı sarışın adam da durumun bir daha ki kez öyle olmayacağını söylemiş. Daha sonra da kentten kiralık bir araba istemişler. Şimdi otelin önünde duruyor."

"Belki çevrede dolaşmak istiyorlar."

"Bizim konuk arabalarımızın nesi var? Hayır, bence onlar alelacele bir yere gidecekler. Tabii kötü bir şey yaptıktan sonra. Birini öldürmek gibi..."

"Birini öldüreceklerini nereden çıkardın?"

Ben, arkadaşını etkilemek için bir an durdu. "Garson bana iri yarı adamın tabancası olduğunu söyledi." Jonathan kahvesini yudumladı ve Ben'in beklediği tepkiyi de göstermedi. Arkadaşı bir bira daha açtı. "Adamın tabanca taşımasına pek aldırıyor gibisin."

"Onun tabancası olduğunu biliyordum, Ben Ceketinin içinde gördüm. İşte bu yüzden burnunu kırdım. Çevreyi iyi görememesi için. Uzaklaşmak için zamana ihtiyacım vardı."

"Ve ben de tutmuş senin kötü bir şeyinin olduğunu düşünüyordum. Oysa sen gerekeni yapmışsın."

"Kendinden utanmalısın."

"Senin hakkında kötü şeyler söyleyen bu dili kesebilirim, eski dost."

"Ben yalnızca ölmemeye çalışıyordum."

"Çifteyi onun için mi istiyorsun?"

"Hayır. Kendimi korumak için değil. O çifte bana saldırı için gerekli. Haydi! Sütun bizi bekliyor."

Jonathan kaya sütununun dibindeki taşları çatırdatarak ilerledi. Sabahın bu erken saatinde kayanın kuzey yüzü hala karanlıktı. Jonathan'ın belindeki ağ kemerden sarkan bir kaya delici, bir çekip, sekiz kilo ağırlığındaki 'pitonlar,' halkalar ve uzatma sürgüleri şıkırdıyorlardı.

Jonathan bir gün önce fark ettiği dikey çatlağın yerini tahmine çalışıyordu. "Şurası olmalı. Sen buradan mı çıktın. Ben?"

Koca Ben kayıtsızca, "Bu da bir yol..." dedi.

İpleri açtılar. Jonathan. "Bana yardım etmek niyetinde değilsin sanırım," diyerek gevşek kangalı arkadaşına uzattı.

"Benim çalışmaya ihtiyacım yok. Ben eğlenmeye geldim."

Jonathan, Ben'in çalışma sırasında taşımada ısrar ettiği hafif çantanın askılarını düzeltti. "Haydi, çikalım bakalım."

İki arkadaş çatlakta yukarıya çabucak, kötü bir şey olmadan tırmandılar. Birlikte uyumlu bir biçimde hareket ediyorlardı. Çatlak sona erdiğinde yavaşlamak zorunda kaldılar, ama daha yukarıda olan Jonathan hala kendisini çok güçlü ve yenilmez hissediyordu.

Ancak bir süre sonra yorulmaya başladı. Çantası ona ağır geliyor, ipin baskısını iyice hissediyordu, ama elleri hala güçlüydü ve kendisini de çok iyi hissediyordu. Özellikle güneşin ısıttığı kayaya dokunmak çok hoşuna gidiyordu, fakat üç saat sonra. Ben dinlenmelerini söylediğinde itiraz etmedi. Tırmanın üçte ikisini tamamlamışlardı.

Ancak on beş dakika sonra kayada topuklarını dayayabilecekleri bir çıkıntı buldular. Jonathan kayaya birkaç 'piton' daha çaktı.

Ondun sonra yanyana ipten sallandılar. Ben, Alp geleneklerine uyarak çantasında taşıdığı ekmekle kelle peyniri çıkardı. Bunları ağır ağır, yemeye başladılar. O arada kayanın aşağısına toplanmış olan küçük bir grup heyecan meraklısına baktılar.

Kendini nasıl hissediyorsun, eski dost?"

"Çok... harika. Ben!"

"Çok iyi tırmanıyorsun. Şimdiye kadar gördüğüm tırmanışlarının en iyisi bu."

"Evet. öyle olduğunu biliyorum." Jonathan, kendi kendisine duyduğu hayranlığı saklamıyordu. "Tabii bu bir rasî3ntı olabilir. Antreman ve rahatlığın bir sonucu, ama şu anda Eigerwand da olsaydım..."

Ben, eski konuya girdi. "Oraya neden tırmanıyorsun. Jon? Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun? Bu nefis bir tırmanma oldu. İş burada kes gitsin."

Jonathan güldü. "Eiger'e gerçekten düşmansın."

"Bana öyle geliyor ki, o sana göre bir dağ değil. Eiger seni daha önce iki kez yendi. Tanrım! Saçma bir şey bu! Aşağıdaki o hötöröf seni vurmak için bekliyor. Ya da sen onu vurmak için. Her ne hal ise. Sonra birlikte tırmanacağın adamlar hakkında bilgi toplamaya çalışman. Ne olduğunu bilmiyorum. Gaîba bilmeyi de istemiyorum, ama kafan biitün bu konularla meşgulken Eiger'e tırmanmaya kalkarsan bana o 'cadı' seni kayalara çarparmış gibi de geliyor. Ve bunun canını biraz yakacağını da herhalde biliyor sundur."

Jonathan bu konudan söz edilmesini istemiyordu. Öne doğru eğildi. "Şu aşağıdakilere bak, Ben Küçücük..."

"Pek ufak duruyorlar değil mi? Birimizden biri aşağıya yuvarlandığında bir hayli eğlenirler. Birkaç saat konuşacakları bir konu bulmuş olurlar." Ben, elini salladı. "Merhaba, köpekler!"

Aşağıdakiler onun ne dediğini duymadılar, ama gülererek el salladılar.

"Bir biraya ne dersin eski dost?"

"Bu çok hoşuma gider. Neden aşağıya bağırıp garson çağırılmıyorsun. Tabii çocuğa bol bahşış vermek de gerekir."

"Biramız var."

"Şaka ediyorsun!"

"Asla! Ben aşk, hayat, nüfus patlaması ve atom bombaları konusunda şaka yapabilirim, ama bira konusunda asla."

Jonathan arkadaşına kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Bu kayanın tepesine bira mı taşıdın? Sen delisin."

"Belki deliyim, ama aptal değilim. Birayı senin çantana koydum."

Jonathan eğilip çantasından içinde altı teneke biranın bulunduğu karton kutuyu çıkardı. "Tanrım! Seni aşağıdaki o meraklıların üzerlerine atacağım!"

"Biramı bitirinceye kadar bekle."

Jonathan, bir kutuyu açarak köpükleri emdi. "Sıcak bu."

"Çok üzgünüm, ama buzu taşımaya yanaşmayacağını düşündüm."

Sessizce biralarını içip peynir ekmeklerini yediler. Jonathan bazen aşağıya bakarken mide kasları büzülüyordu. Bunca yıl dağcılık yapmış, ama bu duygudan hiçbir zaman kurtulamamıştı.

" Ne kadar yüksekteyiz dersin. Ben?"

"Yolun üçte ikisini aştık. Zamanın da yarısı geçti."

Jonathan da aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Birgün önce işin en güç tarafının sütunun mantara benzeyen tepesine tırmanmak olacağına karar vermişlerdi. Jonathan bir an önce oraya erişmeyi istiyordu. "Haydi bakalım."

Ben gerçek bir öfkeyle, "daha biramı bitirmedim." dedi.

"İki tane içtin ya."

"Ben üçüncüden söz ediyordum." Ben teneke kutunun ağzını açarak hemen başına dikti. Biranın birazı ağzının kenarlarından aktı.

Ondan sonraki üç saat çeşitli taktikler uygulayarak tırmandılar. Jonathan için o anda dünyada bu kayayla kendisinden başka hiçbir şey yoktu.

Düşme tehlikesine karşılık tam bir özgürlüğü satın almıştı. Kanatsız bir hayvan için tek uçma yolu da buydu.

Son bir buçuk metre de bir hayli zorluk çektiler. Kaya çürümüştü. ufanıyordu. Jonathan çevreyi iyice incelemesine rağmen piton'ları çakabilecek bir yor bulamadı.

Ben, biraz aşağıdan, "ne oluyor?" diye seslendi.

""Yol bulamadım. Sen tepeye nasıl tırmandın?"

"Ah. cesaret, ustalık, yetenek ve azim sayesinde. Böyle şeyler işte."

"Haydi oradan."

"Hey, eski dost, acele etme. O 'piton' pek sağlam benzemiyor.

"Ben yuvarlanırsam senin biralarda gider."

"Ah. Tanrım!"

Jonathan kayaya sıkıca tutunarak usulca küfretti. Karşılaştıkları sorunu düşünüp duruyordu. Sonra aklına olmayacak bir şey geldi. Aşağıya, "ipi biraz gevşet," diye bağırdı.

"Delice bir şey yapma. Jon. Buraya kadar güzel bir tırmanış oldu."

Jonathan yukarıdaki raf gibi çıkıntının altına ellerini dayadı. Sonra usulca kaydırarak kenarını sıkıca kavradı. Çıkıntının ne kadar sağlam olduğunu anlaması olanaksızdı. Ayaklarının yerden kesildiği an yuvarlanması olasılığı olduğunu da biliyordu, ama artık karar verecek durumda değildi. Ne geri dönebilir ne de durumunu değiştirebilirdi. Gücü kesilmek üzereydi.

Çıkıntıyı sıkıca tuttu. Sonra vücudunu yukarı çekti. Sırt çantasının ağırlığı onu neredeyse aşağı yuvarlıyordu. Jonathan inceliğe de tekniğe de aldırmadan kendisini kayanın üzerine attı. Karın üstü kaydı. Nefes nefese kalmıştı. Ağız iyice açılmıştı, kalbi sanki kulaklarında çarpıyordu. Avuçları derisine saplanmış olan küçücük taş parçaları yüzünden sızlıyordu. Hafif bir rüzgar terden ıslanarak başına yapışan saçlarını havalandırdı. Jonathan kendisine geldikten sonra kalkıp oturdu. Eütün bu çabaların hedefi olan dümdüz kayaya baktı, ama kendisini harika hissediyordu. Jonathan zafer duygularıyla dolu kendi kendisine gülümsedi.

"Hey! Jon?" Ben'in sesi çıkıntının altından geliyordu. "Ken dine duyduğun hayranlık sona erdiğinde yukarı çıkmama herhalde yardım edersin."

Jonathan, kayanın üzerinden ipi sarkıttı ve Ben'in yukarı çıkmasına yardım etti.

On dakika kadar hiç konuşmadılar. Tırmanış nedeniyle çok yorulmuşlardı ve çevredeki manzara da onlarda bir rahatlık uyandırıyordu. Vadinin en yüksek noktasıydılar. Oturdıkları yerden Ben'in çiftliği küçücük gözüküyordu.

Son iki birayı da açtılar.

"Seni kutlarım, eski dost. Buraya da ilk kez sen tırmandın."

"Ne demek istiyorsun?" Jonathan ılık birayı minneti? içti.

"Bu kayaya kimsenin tırmanamayacağını sanıyordum."

"Ama sen buraya çıkmışsın ya."

"Bunu da kim söyledi sana?"

"Sen söyledin."

"Tanınmış yalancılara böyle inanırsan hayatta fazla ilerleyemezsin."

Jonathan bir süre konuşmadı. "Pekala. Anlat bakalım. Ben"

"Bir plan yapmıştım, ama sonuç ters oldu. Oldukça iyi dağcılar bu kaya sütununun tepesine çıkmaya çalıştılar, ama bunu başaramadılar. Şu son mantar biçimli tepe mi onları engelledi. Buraya çıkmanın bir hayli çetin olduğunu sen de kabul edersin sanırım. Aslında akli başında hiç kimse buraya çıkmaya kalkışmadı. Özellikle iplerden birinin ucuna bir dostları bağlıyken."

"Çok üzgünüm, Ben Bunu hiç düşünmedim."

."Düşünecek bir tip değilsin zaten. Her neyse... Senin, benim tırmandığımı sandığın bir yere çıkamadığın takdirde Eiger konusundaki kararını değiştireceğini düşündüm."

"Yani gitmemi bu kadar istemiyorsun, öyle mi?"

"Evet. öyle. Ben o dağdan korkuyorum, eski dost." Ben içini çekerek bira tenekesini ezdi. "Ama dediğim gibi planım altüst

oldu. Buraya tırmandın. Herhalde artık hiçbir kuvvet seni Eiger'e tırmanmaktan alıkoyamaz."

"Bu konuda seçeneğim yok. Ben Her şey o tırmanışa bağlı. Evim. Tablolarım..."

"Ölümler evlerin de. tabloların da zevkini çıkaramazlar."

"Dinle. Belki için rahat eder. Her şey yolunda giderse Eiger'e tırmanmama da gerek kalmaz. İşimi tırmanış başlamadan bitirme olasılığı da var."

Ben başını salladı. "Hiçbir şey anlamıyorum. Bütün bunlar benim için çok karışık."

Jonathan canının yanıp yanmayacağını anlamak için avuçlarını birbirine bastırdı. Yaralardan akan sıvı pıhtılaşmıştı, ama adamın canı acıyıyordu.

İki arkadaş 'piton'ları ileride tırmanacak sporcular için bıraktılar ve kırk dakikada aşağıya indiler.

Çevrelerini hemen meraklılar sardı. Onları kutluyor, sırtlarına vuruyor, içki ikram etmek istiyorlardı. Ben kollarını iki gü zel kızın omuzlarına atarak kalabalığı otele götürdü. Birdenbire gücü kesilmiş olan Jonathan ise ağır ağır grubu izledi. Miles Mellough'nun onları karşılayan grubun biraz açığında durduğunu gördüğünde şaşırılmıştı. Ucuk mavi has ipekten bir takım giymiş olan eski ajan sakın ve soğuktu. İyice taranmış olan Pomeranya köpeği kucağında kımıldanıp iriliyordu. Miles adımlarını Jonatan'ınkilere uydurdu.

"Çok etkileyici bir gösteriydi bu. Biliyor musun, Jonathan. seninle dost olduğumuz o günlerde dağa tırmanmanı bir kez bile göremedim. Çok zarif bir şeymiş bu.

Jonathan cevap vermeden yürümeye devam etti.

"O son kısım özellikle heyecan vericiydi. Tüylerim diken diken oldu. ama sonunda yine de tepeye eriştin. Ne var? Bitkin gibisin."

"Buna güvenme."

"Ah. seni hiçbir zaman önemsemezlik edemem." Miles, sinirli köpeği bir kolundan diğerine geçirdi. Jonathan, hayvanın boynuna adamın mavi ipek elbisesinden bir parçanın bağlanmış olduğunu fark etti. Miles ekledi. "Asıl sen beni önemsememekte ısrar ediyorsun."

"Senin goril nerede?"

"Odasında, Herhalde somurtmuş oturuyor ve bundan sonraki karşılaşmanızı sabırsızlıkla bekliyor."

"İkinci bir karşılaşma olması daha iyi. Bir daha karşıma çıkarsa onu kıymaya çeviririm. Köpek mamasına!"

Miles burnunu Homo'nun tüylerinin arasına sokarak kedi mırıltısı! andıran bir sesle, "sakın alınma, bebeğim" dedi. "Dr. Hemlock senden söz etmiyordu. Mesleğine özgü o adi sözlerinden biriydi bu."

Köpek inledi ve sonra da heyecanla Miles'in burnunu yaladı.

"Önerini yeniden düşündüğünü tımarım, Jonathan." Miles kuru bir sesle tam bir profesyonel gibi konuşuyordu. Köpeğiyle konuşurken ki kedi mırıltısı gibi sestten çok farklıydı.

Jonathan, "acaba kaç kişi Miles'in kadınca görünüşüne kandığı için korkunç bir ölümle karşılaştı?" diye düşündü. Sonra da durarak Miles'a döndü. "Seninle konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

Miles, elbisesinin daha güzel durması için ağırlığını bir ayağına verdi. Diğerinin burnunu da bale dansörü gibi dışarıya

doğru çevirdi. "Jonathan, bir dağcı olarak önsezilerin iyice güçlenmiş.

Şimdi bana, benimle barışmaktansa bilmediğin bir hedefle karşılaşmayı tercih edeceğini söylüyorsun. Pekala izin ver de bedeli arttırayım, ya hedefle temasa geçer ve ona seni haber verirsem, o zaman hedef gölgede kalır, sen aydınlığa çıkmış olursun. Bu hoşuna gider mi? Normal durum tersine dönmüş olur öyle değil mi?"

Jonathan da bu sıkıcı olasılığı düşünmüştü. "Sandığın gibi güçlü değilsin, Miles. Araştırma o adamın peşinde."

Mellough bir kahkaha attı. Sesi Homo'yu şaşırttı. "İşte bu çok güzel, Jonathan! Demek hayatını CII'nın becerikliliğine bağlayacaksın? Berberine kendini ameliyat ettiriyor musun?"

"Hedefle daha önce konuşmadığını nereden bilebilirim?"

"Yani böylece son kozumu ziyan ettiğimi mi sanıyorsun? Aman. Jonathan!" Miles, burnunu şakacı bir tavırla Homo'nun tüylerinin arasına soktu.

Jonathan otele doğru gitti.

Miles arkasından seslendi. "Bana seçme hakkı bırakmıyorsun. Jonathan!" Homo'nun kulağını öptü. "Babacığının fazla seçeneği yok. değil mi. hayatım? Hedefe Dr. Hemlock'u haber vermekten başka çaresi kalmadı." Uzaklaşan ajanın arkasından baktı. "Ya da onu öldürmekten..."

Ben, yemek boyunca fazla konuşmadı. Aksiliği üstündeydi, ama bol bol yemek yiyip bira içti. Jonathan da onunla konuşmaya çalışmadı. Bazen dalıp dalıp gidiyordu.

Sonra, "santraldeki kız bir şey öğrendi mi?" diye sordu.

Ben başını salladı. "İkisi de hiçbir yere telefon etmediler. Öğrenmek istediğin bu muydu? Telgraf da çekmediler."

Jonathan, "iyi." diye mırıldandı. "Ne olursa olsun. Ben onların dışarıyla bağlantı kurmalarına izin verme."

"Burada neler olduğunu öğrenebilmek için cehennemdeki yerimden memnunlukla vazgeçerdim."

Jonathan uzun bir an arkadaşını süzdü. Sonra da, yarın cip'ini ödünç alabilir miyim?" dedi.

"Tabii. Nereye gideceksin?"

Jonathan bu soruyu duymamazlığa geldi. Bana bir iyilik eder misin? Senin çocuklar depoyu doldursunlar. Arkaya da iki teneke benzin ve bir şişe de su koysunlar."

"Bu o Mellough denilen adamla mı ilgili?"

"Evet."

Ben, sıkıntılı bir sessizliğe büründü. "Pekala, Jon. Ne istersen yaparım."

"Teşekkür ederim."

"Başını belaya sokmana yardım ettiğim için teşekkürle gerek yok."

"Dün sözünü ettiğimiz o çiftte... Onu da doldur ve cip'e koy dur."

"Sen nasıl istersen." Ben'in sesi haşindi.

O gece uykusu iyice kaçan Jonathan sıkıntıyla Lautrec'le ilgili yazı üzerinde çalıştı, ama George kapıya tırmalarcasına vurunca bu işi bırakmak için bahane de bulmuş oldu. Kızın arkasında yine mavi bez bir gömlek ve blucin vardı. Göğüsleri, üstlen üç düğmesi açık gömleğin kumaşını iyice geriyordu.

"Bu akşam nasılsın, George?"

Kız yatağın kenarına ilişerek iri siyah gözleriyle Jonathan'a sakın sakın baktı.

Ben'le bugün kaya sütununa tırmanmamızı seyrettin mi?" Jonathan bir an durdu ve sonra kızın yerine cevap verdi, "evet, enfes bir şeydi O!"

George ayakkabılarını çıkardı. Sonra da ayağa kalkarak işi olan bir insan tavırlarıyla blucininin fermuarını açtı.

"Galiba yarın ya da öbür gün gitmem gerekecek. Bir bakıma seni arayacağım, George."

Kız blucini çıkardı.

"Kimse ilişkimizi yapışkanca duygular ya da gereksiz gevezeliklerle berbat ettiğimizi söyleyemez."

George sakın bakışlı gözlerini Jonathan'ın yüzünden ayırma dan gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Aklıma bir şey geldi, George. Neden bu tatsız konuşmayı burada kesip aşk yapmıyoruz..."

Jonathan yüzükoyun yatıyordu. Bütün kasları gevşemişti. Georgo parmaklarını belinden ensesine kadar çıkararak onu gıdıklıyordu. Jonathan'ın uykusu iyice gelmişti. George onu okşamak tan vazgeçti. Adam neredeyse dalıp gidecekti. "Ay!"

Jonathan'ın omzunu sanki arı sokmuştu. George yataktan fırlayarak odanın en karanlık köşesine sindi. Jonathan ışığı yakarak etrafına bakındı. Hala çıplak olan George, köşeye büzülmüştü ve elinde bir enjektör vardı.

"Seni adi köpek!" Jonathan kızın üzerine yürüdü.

Gözlerinde korku ve nefret vardı. George iğneyle adama saldırdı, ama Jonathan elinin tersiyle ona vurdu. Kız karşı köşeye çarptı. Köşeye kıştırılmış bir kaplan gibi oraya büzüldü.

Burnundan ve ağzının kenarından kan akıyordu. Dudakları gerilmiş, alt dişleri ortaya çıkmıştı. Jonathan kızı iyice cezalandırmak için birkaç adım atarak ona yaklaştı, ama sonra kulakları uğuldamaya, midesi bulanmaya başladı. Sendeledi. Kapiya doğru döndü, ama orası da dalgalanıyordu şimdi. Jonathan kapiya hiçbir zaman erişemeyeceğini anladı. Yalpalayarak telefona gitti. Dizleri bükülerek yere çöktü. Karyolanın yanındaki masa devrildiğinde ampul gürültüyle patladı. Oda karanlığa gömüldü. Jonathan'ın kulakları zonklıyor, gözlerinin önünde sanki havai fişekleri patlıyordu.

Yerden, kırık camların arasından ince, sıkıntılı bir ses yükseldi. Resepsiyon." Jonathan etrafı araştırarak alıcıyı bulmaya çalıştı. "Resepsiyon." Sırtının orasına burasına sancılar saplanıyordu. Jonathan o zaman George adlı küçük köpeğin kendisini korku ve öfkeyle tekmelediğini anladı. "Resepsiyon." Ses sabırsızlık doluydu. Jonathan'ın o tekmelerden kurtulması olanaksızdı. Yere. alıcının yanına yattı. Dudaklarını buna yaklaştırarak bir tek kelime söylemeye çalıştı.

Sonunda titrek bir fısıltıyla. "Ben.." diyebildi. Sonra sanki kapkara. ılık bir su çevresini sardı.

Arizona : 29 Haziran

Kapkara suda bir ışık titreşti. Sanki vücudunu kaybetmiş olan Jonathan kilometrelerce uzaklıktan bu ışığa doğru gitti. Onu yakaladı. Işık büyüdü, büyüdü ve sonunda bir pencere halini aldı. Jaluzisinden parlak güneş ışığı sızan bir pencere. Jonathan odasıydı. Başının yukarısında kocaman, et rengi bir küre vardı.

"Nasılsın, eski dost?"

Doğrulup oturmak istedi, ama başına bir ağrı saplandı.

"Kimıldama. Doktor iyileşeceğini söyledi. Birkaç gün tuvalete gittiğinde canın yanabilirmiş. George böbreklerinin üstüne bir hayli tekme atmış."

"Bana içecek bir şey ver."

" Bira ister misin?"

"Ne olursa olsun." Jonathan, gitgide artan baş ağrısına aldır mamaya çalışarak ağır ağır doğrulup oturdu.

Ben, beceriksizce birayı ona içirmeye çalıştı. Jonathan bunun üçte biri üzerine dökülünce şişeyi ondan kaptı. Susuzluğunu giderdikten sonra, "o kız nerede?" diye sordu.

"Onu kitledim. Kapının önüne de yardımcılarımdan ikisini diktim. Kente telefon edip şerifi çağırayım mı?"

"Hayır, hemen değil. Söyle, Ben.."

"Hayır, gitmedi. Şu Mellough denilen adamın otelden ayrılıp ayrılmadığını soracaktın sanırım. Buna kalkışırsa resepsiyondaki memur bana haber verecek."

"Demek öyle söyledi."

"Pekala, Miles'ın çekeceği var. Beni duşa götür."

"Ama doktor..."

Jonathan küfür etti. Ben arkadaşını banyoya taşıdı. Jonathan soğuk bir duş yaptı. Böylece kafasındaki o bulanıklık da geçti.

"Ben, aslında o kadar kötü halde değilim."

Koca Ben duşun gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırdı. "Bu dünyanın en eski nedeni, dostum."

"Aşk mı?"

"Para."

Soğuk suyun yararı olmuştu, ama Jonathan'ın başı tekrar ağrımaya, böbrekleri de sancımaya başlamıştı. "Bana aspirin versene. Kızın yaptığı iğnede ne varmış?"

"Al." Ben perdenin arasından iri elini uzatarak Jonathan'a aspirini verdi. "Doktor onun morfinin yakın bir akrabası olduğunu söyledi. Adını da açıkladı, ama sana öldürücü doz da vermemiş."

"Öyle gözüküyor." Jonathan aspirinleri ağzına attı ve düşün suyunu ağzına doldurarak onları yuttu. "Morfin demek? Tabii ya. Miles uyuşturucu işinde."

"Öyle mi? Ama madem Mellough bu kadar ileri gitti o halde seni neden öldürmedi? George, Mellough'un, 'ona ciddi bir şey olmayacak,' dediğini açıkladı."

"Kızın bu İlgisi insanın içine dokunuyor."

"Belki kız cinayet suçundan İdam edilmeyi istemedi."

"Evet, bak bu akla yakın." Jonathan suyu kapattı. Havluyu alarak kurulanmaya başladı, ama fazla hızlı hareket edemiyordu, çünkü her sert hareket beyninin zonklamasına neden oluyordu. "Bana kalırsa Miles, George beni bayılttıktan sonra odama gelecekti. O ilaçtan bolca verecekti. Böylece herkes fazla dozda morfinden öldüğümü sanacaktı. Tam Miles'a göre bir şey bu. Tehlikesiz ve karmaşık."

"O gerçekten aşağılık bir yaratık. Ona ne yapacaksın?"

"Korkunç bir şey."

Jonathan giyindikten sonra Ben'le, George'u kapattıkları odaya girdi. Adam kızın gözünü çürütmüş ve dudağını da yarmış olduğunu gördüğünde bir an pişmanlık duydu, ama sonra kızın onun morfinle öldürölme planına nasıl katkıda bulunduğunu

hatırladı. Kız Kızılderiliye her zamankinden çok benziyordu. Bir battaniyeye sarınmıştı. Bunun altında Ben, Jonathan'ı kurtarmak için kapıyı kırdığı sıradaki gibi çırlıçılaktı.

Jonathan, "o sana kaç para verdi, George?" diye sordu.

Kız tükürür gibi cevap verdi." Allah belanı versin, aşağılık köpek!" Jonathan böylece ilk defa kızın konuştuğunu duydu.

Jonathan'ın odasına dönerlerken Koca Ben dayanamayarak güldü. "Beni iyi dinlemiş sanırım."

"Bu sözleri senden öğrendiğini sanmıyorum, Ben Neyse... Şimdi yatıp birkaç saat uyuyacağım. Resepsiyondakilere söyle hesabımı çıkarsınlar."

"Hemen gidecek misin?"

"Yakında. Cip hazır mı?"

"Evet."

"Ya gifte?"

"Cip'in içinde, yerde olacak. Herhalde Mellough'nun otelden ayrıldığı bilmesini istemiyorsun."

"Tersine, ama bu konuda bir şey yapmana da gerek yok. O nasıl olsa gittiğimi öğrenir. Miles bilgi edinme konusunda uzmandır."

Jonathan üç saat sonra uyandığında kendisini çok iyi hissetti. Morfinin etkisi kaybolmuş, baş ağrısı da geçmişti, ama böbrekleri hala hafifçe sızlıyordu. Jonathan iyi elbiselerinden birini seçerek dikkatle giyindi. Bavullarını topladı. Aşağıya telefon ederek eşyalarını cip'e taşımalarını istedi.

Jonathan salona girdiğinde sarışın goril barda oturuyordu. Burnuna enli bir flaster yapıştırılmıştı.

"Günaydın. Dewaync." Jonathan gorilin nefretle bakmasına aldırmayarak salonda ilerledi. Doğruca Miles'in oturduğu masaya gitti. Adam altın lameden kusursuz bir elbise giymişti.

"Bana katılır mısın. Jonathan?"

"Sana bir içki borcum var."

"Öyle ve biz senin eski borçların konusunda ne kadar titiz olduğunu biliriz. Pek şıksın. Terzin iyi, ama tabii bir sanatçı da sayılmaz."

"Kendimi İyi hissetmiyorum. Kötü bir gece geçirdim."

"Ya7 Buna üzüldüm."

Onlara ilk gün servis yapan Kızılderili genç garson masaya yaklaştı. Tatlı tatlı Miles'a bakıyordu. Jonathan içki söyiedi. İki adam içkiler gelinceye kadar havuzun çevresindekileri seyrettiler.

"Şerefine, Jonathan."

Jonathan Laphroaig'i başına dikti ve sonra bardağı masaya koydu. "Seni şimdilik unutmaya karar verdim. Miles."

"Öyle mi? Böyle karar veriverdin demek?"

"Burada birkaç hafta daha kalacak ve çalışacağım. Seni düşünürsem kendimi tırmanma işine veremem ve yakında önemli"bir tırmanış yapacağım." Jonathan, Miles'in onun otelden ayrılmaya hazırlandığını öğrendiğinden emindi. Miles'in kaçtığı sanması için böyle çok belirgin bir yalan söylemişti ve adam böyle bir fırsattan yararlanacak bir tipti."

"Sorununu anlıyorum, Jonathan. Gerçekten, ama beni listenden tamamıyla silmiyorsan..." Miles aciz bir kederle omuzlarını kaldırdı.

"Öyle de yapabilirim. Bu gece birlikte yemek yiyip bu konuyu konuşalım."

"Güzel bir fikir bu."

Jonathan Miles'in kendisine hakim olmasına hayranlık duydu. "Akşama görüşürüz." Ayağa kalktı.

"O anı iple çekeceğim." Miles kadehini Jonathan'ı selamlar mış gibi havaya kaldırdı.

Cip, otelin önündeki yükleme yerindeydi. Jonathan taşıta binerken Ben'in düşünceli davranarak çiftenin yanına bir armağan bırakmış olduğunu gördü. Altı biralık bir kutuydu bu. Jonathan biralardan birini açtı. Kucağındaki haritaya bakarken içkiyi yudumladı. Daha önce haritada çöle doğru uzanan bir toprak yol olduğunu görmüştü. Jonathan seçtiği kısmı iyice ezberledi. Sonra haritayı katladı ve dönemeçli yolda ağır ağır ilerledi. Bir virajı alırken arkasına bir göz attı. Miles'in arabası peşine takılmıştı bile. Jonathan gaza bastı.

Kucağında Homo'yla Dewayne'in yanında oturan Miles, Jonathan'ın birdenbire hızlandığını fark etti. "Peşinde olduğumuzu anladı. Haydi onu yakala, Dewayne. İşte gözüme tekrar girmek için bir fırsat." Araba hızlanırken Homo'nun kulağının arkasını sevgiyle kaşdı.

Önce iki araba arasındaki uzaklık azalmadı, ama şoşeye erişmeden önceki yüz metrelik yerde Miles cip'e iyice yaklaştı. Dewayne, koltuğunun altındaki mahfazadan tabancasını çekti.

Miles, "yapma," diye emretti. "Şosede cip'in yanına sokuluruz. O zaman sonuçtan daha emin olabiliriz." Miles, cip'in kente giden yedi kilometrelik düzgün yolda onları geride bırakamayacağını biliyordu.

Jonathan beklenmedik hareket Milcs'ı bir an endişelendirdi. Sonra da Jonathan'ın düzgün şosedeye yarışmanın ümitsiz olduğunu anladığını, cip'in üstünlük kazanmasını sağlayacak bir arka yol aradığına karar verdi. Onu yakalamanın tam zamanı, Dewayne."

Araba lastik iniltileri arasında virajı aldı. Jonathan gaza basmıştı, ama Miles'in arabası ona gitgide yaklaşıyordu. Adam düşmanını dikiz aynasından iyice görebiliyordu artık. Bir dakika sonra hizasına geleceklerdi. Jonathan. Miles'in Dewayne'in rahatça ateş edebilmesi için pencereyi açarak arkasına yaslandığını fark etti.

Arkadaki araba tam çamurluğuna sürünmek üzereyken Jonathan farları yaktı. Stop lambalarının yandığını gören Dewayne, Jonathan'ın fren yaptığını sandı. Bu yüzden olanca gücüyle frene bastı. İnleyen tekerleklerden dumanlar çıkarken cip olanca hızıyla uzaklaştı.

Dewayne tekrar gaza basıncaya kadar Jonathan da elli metre ilerlemiş ve çakıl dökülü yola da erişmişti. Miles usulca küfretti. Bu ışık oyununu ikisine de Henri anlatmıştı.*

Çakılı yolda Miles biraz yaklaşacak gibi olduğunda Jonathan direksiyonu hafifçe sağa sola çevirerek arabaya zikzaklar çizdirdi. Kaldırdığı tozlar Miles'la adamının gerilemelerine neden oldu. Böylece Jonathan düşmanını kendisine fazla yaklaştırmadan çölün ortalarına doğru giden o toprak yola geldi. Delik deşikti bu yol. Bu yüzden Miles'in arabasının altı sık sık yere vuruyordu. Jonathan rahatlıkla gidebiliyordu. Hatta bir bira daha açmayı bile başardı.

"Onu gözden kaçıрма, Dewayne." Miles toprak yolda dönemeçteki işareti görmüştü. Bundan yolun çıkmaz olduğu anlaşılıyordu. Jonathan er geç geri dönmek zorunda kalacaktı. İri kumkayalarının arasından kıvrıla büküle ilerleyen yol iki arabanın geçeceği kadar geniş değildi Miles, Jonathan'' kıştırdığına inanıyordu.

iki araba tam bir saat yarıştı. Jonathan ter içindeydi. Adam birdenbire ilerideki yüksek kayayı fark etti. Yol bunun çevresinde S biçimi bir dönüş yapıyordu. Jonathan'ın tam istediği gibi bir şeydi bu. Ayağını gaz pedalından usul usul kaldırdı. Peşindekilerin kendisine yüz metre kadar yaklaşmalarına izin verdi. İlk dönemeçte frene bastı ve yerden boğucu bir toz bulutu yükseldi. Jonathan çiftmeyi kaptığı gibi arabadan atladı. Kayaya doğru koştu. Kayanın etrafını dolaşarak önlerine çıkmak için birkaç saniyesi olduğunu biliyordu.

Dewayne ilk dönemeci alırken toz bulutu nedeniyle adeta körleşti. Cip birdenbire önünde belirdi. Goril frene bastı. Miles, daha araba durmadan kapıyı açarak kendisini dışarı attı.

Jonathan telaşla kayanın etrafını dolaşırken emniyeti açtı. O beyaz toz bulutu arasında Dewayne'in yüzünü gördü. Sarışın goril pencereyi açmaya çalışıyordu.

Dewayne, pencereyi açmaya çabalarken bir taraftan da çaresizce tabancasını çekti.

Jonathan çiftenin namlusunu yarı açık camdan içeri sokarak tetiği çekti.

Çiftenin namluları Dewayne'in sol şakağına dayanmıştı.

Patlama korkunç oldu.

Ama Dewayne gürültüyü hiçbir zaman duymadı.

Sarışın goril başına balyozla vurulmuş bir boğa gibi burnundan tuhaf bir ses çıkardı. Kanapcde kayarak diğer taraftaki açık kapıdan dışarı sarktı. Sinirleri onun öldüğünü fark edinceye kadar bütiin vücudu sarsıldı durdu.

Jonathan arabaya yaklaştı ve gorilin dışarı sarkmış olan elindeki otomatiği aldı. Kandan yapışkanlaşan parmaklarını Dewayne'in arabadan biraz ötede bulduğu ceketinin parçasına sildi.

Miles, yatışmak özere olan tozların arasında duruyordu. Manşetlerini düzeltiyor, altın lame elbisesini süpürüyordu. Pomeran ya köpeği bacaklarının etrafında koşuşup duruyordu. "Jonathan, yani! Bu elbiseye üç yüz dolar verdim. Daha da önemlisi tam beş prova yapıldı."

"Arabama bin."

Miles köpeğini aldı, Jonathan'ın önünden ilerleyerek cip'e bindi. Son olaylar yüzünden bir dansör gibi yürüyemiyordu artık.

Batıya, çölün içerilerine doğru ilerlediler. Jonathan Miles'in saldırıya kalkmasını önlemek için tabancayı sol elinde tutuyordu.

Tam bir buçuk saat sıcaktan titreşen havada, çölde yollarına devam ettiler. Jonathan, Miles'in tabancayı almaya hazırlandığının farkındaydı. Bu kucağındaki ellerinin parmaklarının bükülme sinden ve omuz kaslarının hafifçe büzülmesinden anlaşıyordu. Miles atıldığı sırada Jonathan fren yaptı. Miles yüzünü direksiyona çarptı. Jonathan el frenini çekti ve yere atladı. Miles'ı yakasından tutarak dışarı çekti. Onu yere bırakarak tekrar cip'e atladı. Miles ayağa kalktığında Jonathan da taşıtı çevirmişti bile, Miles'ın burnundan akan kanlar tozlara karışıyordu. Adam arabanın yolunun üzerinde duruyordu.

"Beni burada bırakamazsın!" Miles. Jonathan'ın planını anlamış ve dehşete kapılmıştı. Beynine sıkılacak bir kursun bile onu bu kadar korkutamazdı.

Jonathan, Miles'in yanından geçmeye çalıştı, ama adam motor kapağına atladı. Bunun üzerine yatarak yüzünü ön cama dayadı.

Avaz avaz, "Allah aşkına, Jonathan!" diye haykırdı. "Beni vur!"

Jonathan gaza bastı, sonra da fren yaptı. Miles yere yuvarlandı. Jonathan adamın yanından geçerek hızla uzaklaştı.

Daha sonra dikiz aynasından geriye baktığında Miles ayağa kalkmıştı. O her zamanki sakin tavırlarıyla duruyordu. Köpeğini kucağına almış arabanın arkasından bakıyordu.

Jonathan, Miles'ı son gördüğü anı hiç unutmadı. Adamın altın lame elbisesi güneşte pırıldıyordu. Miles köpeğini yere bırakarak cebinden bir tarak çıkardı. Saçlarını tarayarak yanlarını düzeltti.

Kleine Scheidegg : 5 Temmuz

Jonathan. Kleine Scheidegg Oteli'nin verandasında yuvarlak, maden masanın başında oturuyor ve Vaudois içiyordu. Meyilli yayladan Eiger'in kasvetli kuzey yamacına bakıyordu. Bu yüzeyi güneş günde bir kez çok az bir zaman için aydınlatıyordu. Karanlık, iç bükey yamaç kinle Jonathan'ın tepesine dikilmiş gibiydi. Sanki bir dev bu yüzeyi kürekle oyuvermişti.

Hafif bir rüzgar eserken Jonathan farkına varmadan titredi. Daha önce iki kez bu yamaca tırmanmaya çalışmıştı, ve iki seferinde de kuzeyden esen o korkunç fırtınalar yüzünden yenilmişti. Bu öfkeli kar fırtınaları o kadar sık görülüyordu ki

aksi suratlı Bernli rehberler bunlardan ."Eiger Havası." diye söz ediyorlardı. Jonathan 'Beyaz Örümcek' denilen buzlu alandan inmek için tam dokuz saat uğraşmış ve bir daha bu dağa tırmanmamaya da karar vermişti.

Ama... Aslında bu dağı yenmek gerçekten zevkli olurdu.

Jonathan güneş gözlüğünü düzelterek o korkunç ve üstün Eiger'e baktı. Jonathan bu dağdan korkuyordu, ama aynı zamanda elleri Eiger'in soğuk kayalarına dokunmak için sabırsızlanıyordu. Bu vahşiye yeniden tırmanma fikri onu heyecanlandırıyordu. "Ne yazık ki 'onaylama' yapılacak hedefi tırmanıştan önce bildirecekler... Ama belki o işi hallettikten sonra..."

Uzun bacaklı, dağda yanmış bir sarışın masaların arasından geçti. Kalçasıyla Jonathan'a usulca çarparak adamın şarabının biraz dökülmesine neden oldu.

"Afedersiniz..." Kadın bu kaza nedeniyle dostluk etmeye hazırdı.

Jonathan sert bir tavırla başını salladı. Kadın da Jonathan'ın hemen önündeki parayla çalışan teleskopa gitti. Oysa altı teleskop daha vardı. Kadın teleskopun üzerine eğildi. Jonathan o zaman kadının ayağındaki o şortla yanmış olduğunu fark etti. İngiliz aksanıyla konuşmuştu. Ata binmeyi meraklı o tiplere benziyordu.

Jonathan'ın bakışları tekrar Eiger'a kaydı.

Eiger. Uygun bir isimdi bu. İlk Hristiyanlar bu yaylaya geldiklerinde dizideki daha yüksek iki dağa güzel isimler vermişlerdi : Jungfrau Bakire, Monch Keşiş ama bu kötü tepenin adı Eiger'di. Yani "İnsan Yiyen Dev."

Yirminci yüzyıla kadar Eiger'in bütün yamaçlarına tırmanılmıştı. Biri dışında. Kuzey yamacı Eigerwand'di bu. Yani İnsan Yiyen Dev'in Duvarı. Tecrübeli dağcılar onu tırmanılması olanaksız yamaçlar" listesine almışlardı. Çok kişi denemişti tepeye tırmanmayı. Bin dokuz yüz otuzlardan Nazilerin dağ ve bulut merak" yüzünden genç Alman çocukları grup grup buraya gelmişlerdi. Eiger'i yenmek istiyorlardı, Hitler de bunu ilk başaracak sporcuya altın bir madalya verecekti. Ve sarı saçlı romantik çocuklar bu yüzden ölüp gitmişlerdi. Tepeye de kimse erişememişti.

Jonathan Eiger'e bakıyor ve kurbanlarının sayısını hatırlamaya çalışıyordu.

Teleskopla bakan İngiliz kadın, "bir şey mi var?" diye sordu.

Jonathan onu unutmuştu.

"Neden bana öyle bakıyorsunuz?" Kadın Jonathan'ın cevabı tahmin ederek gülümsedi,

"Ben size değil, daha ileriye bakıyordum,"

"Ah, hayal kırıklığına uğradım. Size katılabilir miyim?" Kadın adamın sessizliğini bir davet olarak yorumladı." O da dağa öyle bakıyordunuz ki ilgimi çektiniz. Eiger'e tırmanmayı düşünmediğinizi umarım."

"Ah, hayır, bunu bir daha yapmayacağım."

"Yani daha önce bu dağa tırmandınız mı?"

"Bunu denedim."

"Yamaç korkunç mu?"

"Çok korkunç."

"Benim dağcılar hakkında bir kuramım var. Ha, adım Randie. Randie Nickers."

"Jonathan Hemlock. Kuramınız nedir, Randie?"

"Şey... Şarap içebilir miyim? Zararı yok, sizin kadehinizi kullanabilirim. Tabi bir sakıncası yoksa, kuramına gelince : bence erkekler bazı hayal kırıklıkları yüzünden dağlara tırmanıyorlar. Böylece bazı duygularını da baskı altında tutuyorlar."

"Cinsel duygularını tabii."

Randie başını sallayarak şaraptan bir yudum aldı. "Her halde. Bu şarap yarı köpüklü değil mi?"

Jonathan ayaklarını boş bir iskemleye dayayarak yüzünü güneşe doğru kaldırdı. "Şarapta İsviçreli kızların kahkahaları gizli. Yanakları kızarmış, ama köy delikanlıların gösterdikleri ilgiden de memnunar. Ancak bu neşe Oberland köylüsünün haşinliğini de gizlemiyor."

Randie bir süre sesini çıkarmadı. "Bana takılıyorsunuz sanırım."

"Tabi takılıyorum, Randie. Herkes genellikle böyle yapmıyor mu?"

"Erkekler değil. Onlar benimle her zaman aşk yapmak için konuşuyorlar."

"Başarılı oluyorlar mı? Bu yöntemle!"

"Aslında son zamanlarda çok başarılı oluyorlar. İsviçreye bir türlü tatil yapmak için geldim.. Sonra eve dönerek ve düzgün bir evlilik hayatı süreceğim."

"Ve daha zaman varken vücudunuzla çevrenizdekileri mutlu etmeye çalışıyorsunuz."

"Evet. öyle bir şey. Tabii Rodney'i sevmiyor değilim. Aslında çok iyi bir insan o, ama yine de Rodney işte."

"Ve zengin."

"Ah. öyle sanırım." Randie bir an kaşlarını çattı. "Öyle olduğunu sanırım. Ah. tabii zengin. Beni fena halde korkuttunuz, ama bence onun en hoş tarafı ismi."

"Smith. Rodney Smith."

"Onun en hoş tarafı bu. öyle mi?"

"Smith öyle güzel bir isim değil. Hatta çok görülen bir isim ama böylece kendi ismimden kurtulacağım. Hayatım boyunca ismim yüzünden çok çektim."

"Randie Nickers hiç de fena bir isim değil."

"Amerikalı olduğunuz için size öyle geliyor. Konuşmanızdan Amerikalı olduğunuzu anladım, ama İngiliz külot kelimesinin argosu 'knickers'dır. Ve baştaki harfi de söylenmez. Kızların okulda ismim nedeniyle bana neler söylediklerini tahmin edebilirsiniz."

"Anlıyorum." Jonathan kadehini alarak kendisi için şarap doldurdu. Kendi kendisine bu kaçıkları neden çektiğini soruyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?" Rande, konuşmadığını. yalnızca düşündüğünü unutmuştu.

"Pek değil."

"Ben yabancıların hemen kendilerini en çok ilgilendiren konuları açtıklarını düşünürüm, ve şimdi oturmuş külotlardan söz ediyoruz. Bu hakkımızda çok şeyi açıklıyor, değil mi?"

Jonathan, "siz ata biniyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Amcam adına gösterilere katılıyorum. Bunu nasıl anladınız?"

"Kesin olarak bilmiyordum, ama öyle olduğunu umuyordum. Güçlü hayvanlara binmekten hoşlanan kadınlar konusunda da kuramınız var mı?"

Randie kaşlarını çattı. "Bunu düşünmedim, ama haklısınız sanırım. Bu dağa tırmanmak gibi bir şey değil mi? İnsanların ortak yanları olması çok hoş bir şey." Gözlerini kısarak Jonathan'a baktı. "Ben sizi bir yerden tanımıyor muyum? İsminiz hiç yabancı gelmiyor." Düşündü. "Jonathan Hemlock... Hahl Siz bir yazar değil misiniz?"

"Öyle sayılır."

"Tamam, şimdi hatırladım! Siz sanat konularında filan kitaplar yazıyorsunuz. Slade'de sizi çok övüyorlar."

"Evet, orası iyi bir okuldur... Ne yapmamız istersiniz. Randie? Köyde dolaşalım mı? Yoksa hemen yatağa nu koşalım?"

"Köyde dolaşmak hoş olur. Hatta romantik de sayılabilir. Sevişeceğimiz için seviniyorum. Aşk yapmak konusunda da bir kuramım var. İnsanlar bu nedenle birbirleriyle ahabap olabilirler. Bir erkekle seviştikten sonra bir de bakarsınız el ele tutuşmuşunuz. ve birbirinizi küçük isimlerinizle çağırıyorsunuz. Ben insanların birbirlerini küçük isimleriyle çağırma tercih ederim. Belki de bunun nedeni soyadım. Size 'knicket'in İngiltere'de ne anlama geldiğini söyledim mi?"

" Evet."

"O halde isimlere karşı olan tavırlarımda anlıyorsunuz. Benim tavırlar konusunda bir kuramım vardır..."

Jonathan, Randie'nin ertesi sabah Londra'ya döneceğini öğrendiği zaman hiç üzülmeydi.

Kleine Scheidegg : 27 Temmuz

O sabah iki kez giyinmek zorunda kaldılar. Bu yüzden az kalsın treni kaçıracaklardı. Tren hareket ettiğinde Randie kompart manın penceresini açarak. "Jonathan," diye bağırdı. "Gözlerin gerçekten çok güzel." Sonra evine dönen kayakçının yanına otu "arak ona kuramlarını anlatamaya başladı.

Jonathan usulca gülümsedi ve köyle oteli birbirine bağlayan taş döşeli dik yoldan çıkmaya başladı. Yerel bir rehbeyle Eiger'ın batı yamacına tırmanacaktı. Tabii bu Kuzey yüzeyiyle boy ölçüşemezdi, ama yine de saygı uyandıracak kadar can almıştı.

Jonathan'ın amacı yalnızca dağa alışmak ve antreman yapmak değildi. Adam otelden de mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Her zaman olduğu gibi alınan bütün Önlemlere rağmen otel yönetimi Eigerwand'a tırmanma planları yapıldığını sezmişti. Çevreye usulca telgraflar gönderilmişti. En güzel daireler zengin 'Eiger Kuşları' için boş tutuluyordu. Hepsi de yakında otele üşüşeceklerdi. Jonathan da bütün dağcılar gibi bu heyecan açığı jet sosyetesine üyelerine kızıyor, onlardan nefret ediyordu. Sinirleri nasırlaşmış bu adamlar başkalarının yaşamlarını tehlikeye atmalarını seyrederek heyecanlanmaya çalışıyorlardı. Jonathan Koca Ben'le grubun diğer üyeleri henüz gelmedikleri için memnundu, çünkü onların gelişiyle akrabalar da otele doluşacaklardı.

Jonathan yokuşun ortasında bir bardak Vaudois içmek için bir kahveye girdi. Hafif dağ güneşinin yanaklarını okşaması hoşuna gidiyordu.

"Barlarda karşılaştığın kızlara içki ikram eder misin?"

Jemima arkadan, kahvenin karanlığı içinden yaklaştı. Sesi Jonathan'ı bir kurşun gibi sarstı. Adam dönmedi. Kendisine hakim olarak uzandı ve kızın oturması için bir iskemleyi çekti. Jemima iskemleye oturarak bir süre sessizce adama baktı. Bakışlarında keder vardı.

Garson, masaya yaklaştı. İsteklerini sordu .Onları getirdikten sonra uzaklaştı. Jemima bardağını masadaki küçük bir su birikintisinde öne arkaya kaydırmaya başladı. Jonathan'ın soğuk ve sakın ifadeli gözlerine değil, içkisine bakmayı tercih ediyordu. "Bir konuşma hazırlamıştım. Güzel bir şeydi bu. Sen sözümü kesmeden ya da uzaklaşmadan çabucak tekrarlayacaktım."

"Nasıl bir şeydi bu konuşma?"

Jemima Jonathan'ı baktı, sonra da gözlerini ondan kaçırdı. "Unuttum."

"Haydi, haydi. Söyle bakalım. Bildiğin gibi ben kolaylıkla kanarım."

Jemima başını sallayarak hafifçe gülümsedi. "Teslim oluyorum. Seninle böyle başa çıkamam. Burada oturup sakın ve olgun insanlara yakışacak sözler söyleyemem." Ben Başını kaldırdı. İnsan duygularının yanında sözlerin ne kadar yoksul kaldığını düşünüyordu. "Çok üzgünüm. Gerçekten."

"Bunu neden yaptım?" Jonathan yumuşayacak değildi.

"Adil olmaya çalış, Jonathan. Bunu. görevi kabul etmen gerektiğine inandığım için yaptım. Hala da inanıyorum."

"Görevi kabul ettim. Jemima! Her şey harika!"

"Sus! Karşı taraf bizden önce önemli bir biyolojik silahlar geliştirdiğinde neler olur. bir düşün."

"Ah. evet! Bu çok önemli!"

Kız önüne baktı. "Bunun önemli olduğuna inanmadığını biliyorum. Bundan o gece de söz ettik. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyor muyum? Kalleşçe dövüşmesini iyi biliyorsun.

Jemima şarabını yudumladı. "Bana hiç olmazsa tablonu kaybetmeyeceğini söylediler. Söz verdiler."

"Sözlerini tuttular. Artık vicdan azabı çekmene gerek yok."

"Evet." Kız içini çekti. "Ama hala bir sorun var."

"Neymiş o?"

Jemima kayıtsızca, "seni seviyorum." dedi.

Bir sessizlik oldu. Sonra Jonathan bıyık altından gülerek başını salladı. "Hata ettim. Sen kalleşçe dövüşmesini çok iyi biliyorsun."

Sessizlik yoğunlaştı. Jemima da böyle konuşmaktan vazgeçmesi gerektiğini anladı. Yoksa Jonathan kalkıp gidecekti. "Dün hiç de tipin olmayan biriyle gezdiğini gördüm. Sarışın bir İngiliz... İyi miydi o?"

"Yeteri kadar."

"Benden."

"Hayır."

"Buna sevindim."

Jonathan kızın açık sözlülüğü nedeniyle dayanamayarak güldü. "Burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Bay Dragon'un bürosunda senin dosyanı incelediğimi unuttun mu? Bu görev de dosyada vardı."

"Anlıyorum." Jonathan, "demek Dragon bu işi alacağımdan çok emindi," diye düşündü. "Bu nedenle bu görevi de dosyama koydular." Ne yapacağının önceden kestirilmesine çok kızardı.

"Seni bu gece görecek miyim, Jonathan?" Kız cesaretle konuşmuştu. Yaralanmaya razıydı.

"Bu gün dağa tırmanacağım. Geceyi orada geçireceğiz."

"Sonra?."

"Lütfen git artık. Seni cezalandırmak niyetinde değilim. Senden nefret etmeyi de, seni sevmeyi de istemiyorum. Yalnızca gitmeni istiyorum."

Kız kucağındaki eldivenlerini katladı. Kararını vermişti. "O dağdan indiğinde burada olacağını."

Jonathan ayağa kalkarak masaya para bıraktı. "Lütfen yapma bunu."

Jemima'nın gözleri birdenbire doldu. "Bunu neden yapıyorsun. Jonathan? Bunun tek taraflı bir şey olmadığını biliyorum. Senin de beni sevdiğinden eminim."

"Bu dertten de kurtulurum." Jonathan kahveden çıkarak çevik adımlarla otele gitti.

İsviçreli rehber meslektaşlarının yaptığı gibi homurdandı, şafağın ilk ışıklarıyla yola çıkmaları gerektiğini söyleyerek yakındı. 'Şimdi bu yüzden geceyi dağda geçireceğiz.' Jonathan adama kondisyon için geceyi dağda geçirmeyi zaten istediğini söyledi. Rehber önce Jonathan'ın ne demek istediğini anlayamıyormuş gibi bir tavır takındı. Sonra bu işten vazgeçtiğini açıkladı. ama Jonathan iki misli ücret önerince hem onun ne dediğini kavrayıverdi, hem de geceyi dağda geçirme fikrinin harika olduğuna karar verdi.

Jonathan İsviçrelilerin paragöz aksisi. dindar, bağımsız iyi organizasyoncu, insanlar olduklarını düşünüyordu. Bern Oberlandh bu adamlar dağcılıkta ustaydı. Bir dağın yamacında

kalakalmış bir sporcuyla kurtarmak için her türlü tehlikeyi de göze ahlardı, ama sonra kurtardıkları adama, o ölmüşse yakınlarına ayrıntılı bir fatura göndermeyi de unutmazlardı.

Tırmanış yorucu oldu, ama bir tehlikeyle de karşılaşmadılar. Başka zaman olsaydı Jonathan rehberin durmadan soğuktan şikayet etmesine de sinirlenirdi, ama şimdi bu nedenle Jemima'yı düşünmekten kurtulmuş oluyordu.

Jonathan'a ertesi gün otelde rehberin faturasını verdiler. Çift ücrete rağmen ödenmesi gereken başka şeyler olduğu da anlaşılıyordu. Bunların arasında kulanmadıkları ilaçlar, kendi yemeğini getirmiş olan Jonathan'ın elini sürmediği yiyecekler vardı. Bir de "Bir çift botun dörtte biri"nin bedeli. Jonathan bu sonuncuyu görünce tepesi attı. Rehberi odasına çağırarak onu sorguya çekti.

Rehber sabırlı bir tavır takındı. "Botlar eskiyor. Bunu inkar edemezsiniz sanırım. Gençlikle Matterhorn için bir çift botun yarı parasını isterim. Eiger aslında Matterhorn'dan daha yüksek, ama ben sizden botların parasının dörtte birini istiyorum. Bunu siz iyi bir arkadaş olduğunuz için yaptım."

"İp eskidiği için benden para istememene şaştım."

Rehber kaşlarını kaldırdı. "Ah?" Faturayı alarak dikkatle inceledi. "Çok haklısınız, efendim. Bunu atlamışım." Cebinden bir kurşun kalem çıkararak ucunu ıslattı. Unuttuğu ipi de yazarak, toplamı düzeltti. "Size başka nasıl yardım edebilirim?"

Jonathan kapıyı işaret etti. Rehber sert bir tavırla eğilerek onu selamladı ve odadan çıktı.

Jonathan'ın duyduğu o gerilim ve heyecanı, İsviçre'de bulunmanın neden olduğu iç sıkıntısı artırıyordu. Adam o enfes

Alp lerin bu ruhsuz ülkede olmasını doğanın kötü kaprislerinden biri sayıyordu.

Jontahan, odasında sıkıntıyla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Koca Ben ertesi gün gelecekti. Jonathan ise o günü, otele gelmeyen başlayan Eiger kuşları arasında geçirmek istemiyordu.

Telefon çalmaya başladı. Jonathan alıcıyı kaldırarak, öfkeyle, "Ne var?" diye homurdandı.

Jemima sordu. "Arayanın ben olduğumu nasıl anladın?"

"Bu gece ne yapmayı düşünüyorsun?"

Kız duraklamadan cevapladı. "Seninle sevişmeyi."

"Önce senin kahvede yemek yiyelim mi?"

"Çok iyi olur. Bu artık barıştığımız anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Jemima'nın böyle sanması Jonathan'ı şaşırtmıştı.

"Ya..." Kız bir an bir şey söylemedi. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

"On beş."

Kahvenin verandasının çevresi loştu. Dağlarda akşam çabuk olurdu. Jonathan'la Jemima son konyaklarını sessizce yudumladılar. Kız, Long Island'da beraber geçirdikleri saatlerden söz etmemeye çalışıyordu. Jonathan ise düşüncelere dalmıştı. Eiger' den aşağıya doğru esen soğuk rüzgarın farkında değildi.

Jonathan?"

Ha?"

Beni affettin mi?"

Adam ağır ağır başını salladı. "Sorun bu değil. Sana bir daha güvenemeyeceğim."

"Ve bunu isteyecek misin?"

Tabii."

"O halde, 'bu değerli bir ilişki olabilirdi,' diyorsun."

"Evet, olabilirdi. Bundan eminim."

"Artık ümit yok mu? Hiç ümit yok mu?"

Jonathan cevap vermedi.

"Sen duyguları çarpılmış bir adamsın. Bir şeyin farkında mısın acaba? Beni hala öpmedin."

Jonathan bu hatasını düzeltti. Birbirlerinden ağır ağır uzaklaşırlarken Jemima içini çekti. "Doğrusu dudakların kendilerine özgü bir hafızaları olduğunu bilmiyordum."

Son sarı ışıkların çevrelerindeki sivri tepelerin ardında kaybolmasını seyrettiler.

"Jonathan? Senin evindeki o olay..."

"Ondan söz etmek istemiyorum."

"Aslında seni yaralayan paranı çalmam değildi sanırım. Birlikte... o kadar iyiydik ki. Yani... bütün gün. Bir şeyi öğrenmek ister misin?"

"Söyle."

Jemima kendi kendisiyle alay etti. Paranı çaldıktan sonra"yanına dönüp seninle tekrar sevişmemek için kendimi zor tuttum. Bunu yapsaydım, herhalde durumu anladığında o kadar kızmazdın"

"Evet. Gerçekten."

Ha. sahi o deli nasıl?"

"Bay Monk mu? Bilmem. Evden epey zamandan beri uzağım."

"Ya?" Jemima bunun kendisi için iyi olmayacağını sezdi.

"Öyle." Jonathan ayağa kalktı. "Herhalde odanda bir yatağın var."

"Var ama çok dar."

"^Bir çaresini buluruz."

Jemima o gece eski günlerden söz etmemeye özen gösterdi.

Kleine Scheidegg : 8 Temmuz

Jonathan otelin salonunda geç vakit yemek yedi. Dolu masalardan uzakta bir yere oturmaya özellikle dikkat etti. Kendi kendisine kızılıyordu. Jemima konusunda uygun biçimde davranamamıştı. Erken kalkınış ve kırlarda gezmişlerdi. Yine kahvede oturmuş. gevezelik etmişlerdi. Sonra el sıkışmışlar ve Jonathan da otele dönmüştü. Her şey Jonathan'a bir başkaymış gibi geliyordu. İlişkilerinin hala duygusal yanları vardı. Jemima köydeydi ve bekliyordu. Jonathanda kızla ilişkisini tamamıyla kesmediği için kendi kendisine öfkeleniyordu. Artık kıza ihaneti yüzünden cezalandırmayacağını biliyordu, ama Jemima'yı hiçbir zaman bağışlayamayacağını da farkındaydı. Jonathan o zamana kadar kimseyi bağışladığını hatırlamıyordu.

Müşterilerden birkaçı yemek için giyinmişlerdi. Erken gelen 'Eiger kuşlarıydılar bunlar. Jonathan, verandadaki teleskoplardan yarısının çevresine ipler gerilmiş olduğunu gördü. Bunları yalnızca otelin uygun gördüğü müşteriler kullanacak ve çok da para vereceklerdi.

İştahı olmayan Jonathan tabağındaki yemeği sağa sola itip duruyordu. Kafasında birçok düşünce birbirlerini kovalıyordu. Jemima, 'onaylama' işi. Mellougu'nun hedefi uyarmış olması olasılığı. Aşağı gördüğü 'Eiger kuşları'. Jonathan iki defa smokinli

adamların kendisini yanlarındaki genç, güzel, ama kafasız kızlara işaret ettiklerini gördü. Orta yaşlı çirkin bir kadın da ona peçetesini salladı.

Jonathan, o tanıdık sesin Lobide yankılandığını duyunca rahatladı.

"Allah kahretsin! Böylesini de hiç duymadım! Otelde bana yer nasıl olmazmış?"

Jonathan kahvesiyle konyağını bırakarak salondan lobiye çıktı. İsviçreli, ufak tefek, terbiyeli Otel Müdürü, Koca Ben'i yatıştırmaya çalışıyordu.

"Bay. Bowman..."

"Bay eşşek! Şu deftere tekrar bak ve bana ayrılan odayı bul!"

Jonathan, Ben'in iri elini sıktı. "Ne oldu?"

"Bu solucan, rezervasyonları karıştırmış. Benim telgrafımı bulamıyor. Haline bakıyorum da, yanında altı rehberle tuvaletin yolunu bile bulamaz o!"

Jonathan ne olduğunu hemen anladı. "'Eiger kuşları' buraya üşüşmeye başladılar." diye açıkladı.

"Ah. anlıyorum..."

"Dostumuz boş odalar bulmaya ve onları pahalı para ödeyen başkalarına vermeye çalışıyor." Jonathan bu sözleri dinleyen müdüre döndü.

"Öyle değil mi?"

"Bu bayın arkadaşınız olduğunu bilmiyordum. Dr. Hemlock."

"Tırmanışı o yönetecek."

Müdür pek saf bir tavırla, "ya, öyle mi?" diye sordu. "Biri bizim dağa mı tırmanacak?"

"Yeter."

"Belki Bay Bowman köyde bir yer bulabilir. Oradaki kahvelerde..."

"O burada kalacak."

"Korkarım bu olanaksız. Doktor." Müdür dudaklarını büzdü.

"Pekala." Jonathan cüzdanını çıkardı. "Hesabımı hazırlayın."

"Ama siz giderseniz..."

"Kimse dağa tırmanmaz. Böyle diyecektiniz değil mi? Tabii ya. Ve gelen müşteriler de fena halde öfkelenirler."

Müdür kararsızlık içinde kıvranıyordu.

Jonathan, "biliyor musunuz aklıma ne geldi?" dedi. "Katiplerinizden birinin iç odada bir deste telgrafi sıraya dizdiğini gördüm. Bay Bowman'ın telgrafi da onların arasında olmalı. Neden gidip onlara bakmıyorsunuz?"

Müdür durumu kurtarmak için hemen bu fırsattan yararlandı. Başıyla hafifçe selam vererek uzaklaştı.

Ben, rakip bir otel bulunduğunu hatırlayarak lobide saklaya madiği bir tiksintiyle etrafına bakındı. Diğerleriyle tanıştın mı?"

"Daha gelmediler."

"Sahi mi? O halde yarın burada olurlar. Açıkçası biraz dinlenmek hoşuma gidecek. Birkaç günden beri ayağım beni rahatsız ediyor. Sen yanımdayken fazla zorladım."

"George Hotfort nasıl?"

"Sesi çıkmıyor."

"Kendisini polise vermediğim için minnet duyuyor mu?"

"Herhalde. Bunu açıklayacak bir tip değil o."

Müdür geri döndü. Hem şaşırmış ve hem de pek sevinmiş gibi bir tavır takınmıştı. Ben'in telgrafını bulmuş ve her şey düzelmişti.

Üniformalı komiler Benin bavullarını alırken Jonathan arkadaşına, "hemen odadan mı çıkacaksın?" diye sordu."

Hayır. Beni bara götürüp bira ikram edebilirsin."

İki arkadaş gece geç saatlere konuştular. Daha çok Eeiger wand'la ilgili teknik sorunlardan söz ettiler. Koca Ben iki defa Mellough konusunu açtı. Jonathan da her seferinde, "bundan daha sonra söz ederiz," dedi. "Belki de dağa tırmandıktan sonra." İsviçreye geleli beri Eiger'a tırmanabileceğine gitgide daha fazla inanmaya başlamıştı. Bazen asıl görevini bile unutuyordu, ama bu adam için tehlikeli bir lükstü. Bu yüzden odasına çıkmadan önce Ben'den tekrar gruptakilerden gelen mektupları istedi. Dağcılar ertesi sabah otelde olacaklardı.

Jonathan, yatakta oturuyordu. Mektupları battaniyenin üzerinde üç desteye ayırmıştı. Her dağcının mektuplarını ayrı koymuştu. Lephroaig'ini yudumlayarak adamların nasıl insanlar olduklarını tahmin etmeye çalıştı.

Jean-Paul Bidet. Kırk iki yaşında, zengin bir üretici. Babasının bıraktığı dükkanı çalışıp çabalayarak geliştirmiş. Aeresol kutuları yapıyor. Geç evlenmiş. Alplerde balayım geçirirken dağcılığın zevkli bir spor olduğunu keşfetmiş. Avrupa dışında başka bir yerde dağcılık yapmamış, ama Alplerdeki zaferleri etkileyici. Önemli tırmanışlarını, yanında ünlü ve pahalı rehberlerle yapmış. Bu nedenle onu tepeleri 'satın almakla' suçlayabilirler.

Bidet'nin bir iş adamına özgü İngilizceyle yazdığı mektuplardan onun dost canlısı, enerjik ve biraz kaba saba bir insan olduğu anlaşılıyordu. Jonathan adamın o en zalim dağa tırmandığını seyretmesi için karısını da birlikte getirmek niyetinde olmasına şaşı.

Karl Freytag. Yirmi altı yaşında. Freytag sanayi kompleksinin tek varisi. Ailesi ticari kimyasal maddeler, özellikle böcek ve yabani ot zehirleri üretiyor. Karl. dağcılığa üniversite tatilleri sırasında başlamış. Daha yirmisine basmadan Almanya'da bir dağcılık örgütü kurmuş ve bunun başına geçmiş. Üç ayda bir saygı göicu bir dağcılık dergisi yayınlıyor. Derginin yazı işleri müdürü de yine Karl."

Karl, mektuplarını ciddi ve kusursuz bir İngilizceyle yazmıştı. Bunlardan Kar! Freytag'ın Bay Bowman'la ve tırmanışı düzenleyen Komite'yle işbirliği yapmaya hazır olduğu anlaşılıyordu, ama tırmanışı ilk o düşünmüştü. Dağa çıkarken de gruba o liderlik etmeliydi.

Anderl Meyer. Yirmi beş yaşında. Viyana'da tıp eğitimini tamamlamak için parası yetişmemiş. Babasının yanına dönmüş. Onunla birlikte marangozluk yapıyor. Dağcılık mevsiminde memleketi olan Tiroller Alplerinde kafiilelere rehberlik ediyor. Yani gruptaki tek profesyonel o sayılır. Meyer, Tıp fakültesinden ayrılmak zorunda kalır kalmaz dağcılık onda bir saplantı halini almış. Para biriktirmekten, yalvarmaya kadar her yola başvurarak son üç yıl en önemli tırmanışlara katılmış. Alpler, Yeni Zelanda, Himalayalar, Güney Amerika ve en son da Atlas Dağları'nda tırmanışlar yaptığı biliniyor. Her makalede Meyer'in ustalık ve gücü övölüyor. ama bazıları onun grupla iyi çalışmadığını söylüyor. Timdeki kendisi kadar yetenekli olmayan dağcılarının ilerlemesini engellediklerini düşünüyor ve onlara kızıyormuş. Geri dönmek onun için dünyanın en utanılacak şeyi. Bu yüzden yamaçta fiziksel ve psikolojik açıdan

daha az gelişmiş insanlar için intihar sayılabilecek şeyler yapıyor. Tabii eski günlerde John'u da aynı şeylerle suçlardı.

Jonathan, Meyer'in mektuplarından genç adamın kişiliği konusunda belirgin bir fikir edinememişti. İngilizcesi bozuktuktu. Bazı kelimelerin İngilizcesine lugattan baktığı da anlaşılıyordu. Bu yüzden gülünç yanlışlıklar da yapmıştı, ama bu laf karmaşasında yine de belli olan bir şey vardı, gizli bir çekingenlik.

Jonathan mektup destelerine bakarak viskisini içti. Bidet. Freytag, Meyer. Ve hedef kimse. Mellough onu uyardı bile."

Kleine Scheidegg : 9 Temmuz

Jonathan sabah geç kalktı. Giyinip traş olduğu sırada güneş de iyice yükselmişti. Jonathan lobide gençlerden oluşan bir grubun yanından geçti. Serin hava yüzlerinin gerilmesine, gözlerinin parlaklaşmasına neden olmuştu. Tepelerde dolaşmışlardı. Kalın kazaklarından etrafa hala serinlik yayılıyordu.

Otel müdürü bir sır veriyormuşcasına Jonathan'ın yanına geldi. "Geldiler, Doktor Bey," dedi. "Sizi bekliyorlar."

Jonathan başını sallayarak yemek salonunun kapısına doğru gitti. Salona bakar bakmaz da onları gördü. Yerden tavana kadar yükselen ve dağa bakan pencerenin önünde oturuyorlardı. Masalarını parlak güneş aydınlatıyordu. Kalabalık olmayan loş salonda renkli kazakları hemen dikkati çekiyordu. Ben'in tecrübesi ve yaşı nedeniyle toplantıyı yönettiği anlaşılıyordu.

Jonathan yaklaşırken erkekler ayağa kalktılar. Ben sporcuları tanıştırdı. "Jonathan Hemlock, iste bu Jean-Paul Bidet."

Jonathan elini uzattı. "Mösyö Bidet."

"Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Mösyö Hemlock." Bidet, köylülerinkine benzeyen çekik gözleriyle Jonathan'ı açık açık inceledi.

Bu Karl Freytag."

Freytag'ın elini şiddetle sıkması Jonathan'ı çok eğlendirdi. O da Almanı taklit etti. "Herr Freytag?"

"Herr Doktor?" Alman sert bir tavırla selam vererek yerine oturdu.

"Bu da Anderl Meyer."

Jonathan. Moyer'in alaycı mavi gözlerine profesyonelce bir takdirle bakarak gülümsedi. Almanca, Senin hakkında bazı şeyler okudum. Anderl," dedi.

Anderl Meyer o yumuşak Avusturya aksanıyla, "Ben de senin hakkında." dedi.

Jonathan, "yani ikimiz de birbirimiz hakkında bazı şeyler okumuşuz," diye mırıldandı.

"Bu hanımda Madam Bidet." Bu sıkıcı toplumsal görevini tamamladığı için rahatlayan Ben yerine oturdu.

Jonathan kadının uzattığı elini sıkarken görüntüsü onun güneş gözlüğünün siyah camlarına vurdu. "Madam Bidet?"

Kadın başını hafifçe eğdi. Bu bir selam. Madam Bidet olduğu için omuz silkme ve Jonathan'a duyulan takdir anlamına geliyordu. Tam bir Parisliye yakışacak bir hareketti.

Jonathan garsona tekrar taze kahve getirmesini söyledi.

Koca Ben, "burada havadan sudan söz ediyor ve dağa bakıyorduk." diye açıkladı.

Madam Bidet, "Jean-Paul'un bir yıldan beri sözünü ettiği dağın bu denli güzel olduğunu bilmiyordum," dedi. Siyah gözlüğünü çıkararak sakın sakın Jonathan'a baktı.

Bidet atıldı. "Bence güzel değil. Belki görkemli, ama güzel değil."

Freytag kesin bir tavırla açıklama getirdi. "Güzel olan savaş ve zafer olasılığı."

Anderl dağı süzerek omzunu silkti. Onun bir dağın güzel ya da çirkin olduğunu hiç düşünmediği belliydi. Genç adam dağları zor ya da kolay diye ayırıyordu.

Jonathan'ın kahvesi geldiğinde Karl Freytag, "Kahvaltınız yalnızca bu mu, Herr Doktor?" diye sordu.

"Evet."

Freytag onu takdir eder gibi. "besin, kondüsyon konusunda önemli bir rol oynar," dedi.

"Bunu hatırlayacağım."

"Meyer de sizin gibi. Olmayacak şeyler yiyor."

"Öyle mi?... Tanıştığınızı bilmiyordum."

Alman, "Ah. evet," diye cevap verdi. "Bu tırmanışı organize ettikten kısa bir süre sonra Meyer'le temasa geçtim. Onun ritmime alışabilmesi için birkaç kısa tırmanış da yaptık."

"Herhalde siz de onun ritmine alıştınız."

Bidet, bu konuşmanın soğukluğuna tepki göstererek dostça bir tavır takındı. "Birbirimizi küçük isimlerimizle çağırsak daha iyi olmaz mı?"

Jonathan, "korkarım karınızın küçük adını bilmiyorum," dedi.

Kadın gülümsedi. "Anna."

Karl Freytag resmi bir tavırla Ben'e döndü. "Hava raporları nasıl?"

"Pek de iyi değil. Bugün hava açık. Belki yarın da öyle olacak, ama bir cephe sistemi bize doğru geliyor. Bu da kötüleşece ğini gösteriyor."

Karl, "o halde tamam," dedi.

Jonathan kahvesini yudumlarken, "tamam olan nedir?" diye sordu.

"Dağa hemen çıkmalıyız."

"Kahvemi içecek zamanım var mı?"

"Yani dağa mümkün olduğunca çabuk tırmanmalıyız."

Koca Ben Karl'a hayretle baktı. "Üç gün sonra fırtına çıkması olasılığına rağmen mi?"

Karl kendisini savunurcasına öfkeyle, "dağa iki günde tırmananlar olmuş," diye hatırlattı.

"Ya bu işi iki günde başaramazsanız? Ya kötü havada yamaçta bir yere takılıp kalırsanız?"

Jean-Paul söze karıştı. "Benjamin haklı. Çocukça tehlikelere atılmamalıyız."

Bu 'çocukça' sözü Karl'ı sinirlendirdi. "İnsan tehlikeyi göze almadıkça dağa tırmanamaz ki. Belki de gençler böyle tehlikeleri daha kolaylıkla karşılıyorlar."

Jonathan bir dağa baktı, bir Koca Ben'e. Arkadaşı dudaklarını bükerek gözlerini yumdu. Başını sıkıntıyla salladı.

Anderl bu tartışmaya karışmadı. Dikkatini verandadaki genç ve güzel kızlardan oluşan bir gruba vermişti. Jonathan, Avusturyalıya iki günde tırmanma zorunluluğu konusunda fikrini sordu. Anderl alt dudağını sarkıtarak omzunu silkti. İyi ya da

kötü havada tırmanmaları onun için birdi. İkisi de ilginç olurdu. "Ama bu gün ya da yarın tırmanmayacaksak. başka şeylerle ilgilenmek hoşuma gider."

Jonathan. Anderl'den hoşlanmıştı.

Karl. "ikiye iki." dedi. "İki kişi dağa çıkmak istiyor, iki kişi de istemiyor. İşte demokratça yöntemin neden olduğu zorluk. Şimdi nasıl uzlaşacağız?" Almanlara özgü bir tavırla nükte yapmaya çalışıyordu.

Jonathan düzeltti. "Aleyhte oy veren üç kişi. Ben'in de oy hakkı var."

"Ama o bizimle tırmanmayacak ki."

"O bizim 'yeradamımız'. Biz tırmanmaya başlayınca kadar bütün kontrol onda olacak. Bu oydan da önemli."

"Ya? Buna karar verildi mi?"

Anderl gözlerini verandadaki kızlardan ayırmadan, "bu her zaman böyledir," dedi. Sesi otoriterdi. "Şimdi son sözü yeradamı söyler. Tırmanma başlayınca da lider."

Karl tartışmayı kaybedeceğini anlayınca konuyu kısa kesti. "Pekala. Şimdi başka bir konuya geelim. Lider kim olacak?" Etrafına bakındı. Gerekirse itirazlara karşılık verecek ve liderliğini savunacaktı.

Jonathan fincanına tekrar kahve doldurdu sonra da ibriği işaret etti. Karl. bu kahve önerisini başını sertçe sallayarak red etti. Jean-Paul eliyle fincanını kapattı. Anna parmaklarını oynattı. Anderl ise Jonathan'ın ikramını fark etmedi bile. Bira bardağının dibinde hala içki olan Ben ise yüzünü buruşturdu.

Jonathan usulca, "senin liderlik etmene karar verildiğini sanıyordum. Karl." dedi.

"Gerçekten de öyleydi, ama bu karar timin Amerikalı temsilcisi talihsiz bir kaza geçirmeden önce verilmişti. Şimdi onun yerini uluslararası üne sahip başka bir dağcı aldı. Hiç olmazsa birkaç yıl öncesine kadar böyleydi."

Jonathan dayanamayarak güldü.

Karl konuşmasını sürdürdü. "Kesin karar vermeliyiz. Lider konusunda herkesin aynı fikirde olması gerekir."

Jean-Paul, "önemli bir noktaya değindin," dedi. "Jonathan dağa daha önce iki defa tırmanmış."

Bu Fransızlara özgü mantığa Almanca bir kesinlikle cevap verildi. "İzinle bir düzeltme yapacağım. Bizim doktor dağa iki defa tırmanmaya çalıştı, ama bunu başaramadı. Seni kırmak istemiyorum. Doktor, ama şunu da söylemek zorundayım. İki defa başarısızlığa uğraman sana liderlik etme hakkını vermez."

"Kırıldığım yok. Liderlik ötmek senin için bu kadar önemli mi?"

"Grubumuz için önemli. Aylarca uğraşarak yeni bir yol planladım. Bu klasik tırmanma yolundan çok farklı. Bunu size açıkladığım zaman hepiniz de planın iyi yapılmış ve akla yakın olduğunu kabul edeceksiniz. Dağa yeni bir yoldan tırmanmamız rekorlar kitabına girmemizi de sağlar."

"Ve bu da senin için önemli. Öyle mi?"

Karl hayretle Jonathan'a baktı. "Tabii."

Anderl iskemlesini biraz iterek masadan uzaklaşmıştı. Şimdi bu güç kavgasını güneşten yanmış, ince yüzünde alaylı bir ifadeyle dinliyordu.

Anna, iç sıkıntısından kurtulmak için bakışlarını Jonathan' dan KarPa kaydırıldı. İki de grubun doğal liderleriydiler. Jonathan kadının bir seçim yaptığını sezdi.

Jean-Paul araya girdi. "Şöyle yapalım mı? Öğleden sonra senin planladığın yolu inceleriz. Karl. Bu yöntemi beğenirsek lider sen olursun, ama tırmanıncaya kadar kararları Benjamin verecek."

Karl bu öneriyi kabul etti. Yeni yolun onları ikna edeceğinden emindi. Ben sıkıntıyla Almanya bakarak, "evet," der gibi başını salladı. Jonathan da öneriyi kabul etti. Anderl'in ise böyle şeylere zaten aldırdığı yoktu.

"Tamam!" Jean-Paul pek tatsız bulduğu bu tartışmanın sona erdiğini belirtmek için ellerini birbirine vurdu. "Şimdi kahvelerimizi iç ve birbirimizi daha iyi tanımaya çalışırız."

Jonathan, "ah." dedi. "Ben Karl'la zaten tanıştığınızı sanıyordum."

Jean-Paul gülümseyerek sordu. "Nasıl?"

"İş alanında sanırım. Sizin şirket aerosol kutuları yapıyor. Onunki ise böcek zehiri. Onun için..." Jonathan omzunu silktilti.

Böcek ilacından söz edildiğini duyan Karl'ın kaşları çatıldı.

Jean-Paul, "ah, anlıyorum," dedi. "Evet. Aslında Karl'la ilk kez burada karşılaştık. Çalışma alanlarımızın birbirine yakın olması yalnızca bir rastlantı."

Anna pencereden dışarı bakarak kendi kendisine konuşur gibi mırıldandı. "Ben Avrupadaki bütün sıvı üreticilerinin evimi ze uğradıklarını sanıyordum."

Jean-Paul gülerek Jonathan'a göz kırptı. "İş arkadaşlarımdan bazılarını iç sıkıcı buluyor."

Ondan sonra havadan sudan söz etmeye başladılar. Ben, on beş dakika kadar konuşmaları dinledi. Sonra ayağa kalkarak izin istedi. Araç ve gereçlere bakacağını söyledi. Anderl ona yardıma karar verdi. İkiisi uzaklaştılar.

Jonathan, Ben'in arkasından baktı. Arkadaşı topallığını telafi etmek için her zaman yaptığı gibi sırcarcasına yürüyordu. Jonathan'ın aklına bir şey geldi.

Almana dönerek kayıtsızca, "geçen ay yaralandığımı duydum." dedi.

"F.vet. Yuvarlandım, ama önemli değildi."

"Galiba bacağından yaralanmışsın."

"Evet. Bacağımı kayaya çarptım, ama emin ol bu dağa tırmanmamı hiçbir bakımdan engleyemeyecek."

İyi..

Karl'la Jean-Paul tırmandıkları dağlardan söz etmeye başladılar. Jonathan da elinde kahve fincanı arkasına yaslanarak onları inceledi. Timdekilerin hiçbiri de onun kim olduğunu, oraya asıl neden geldiğini biliyorlarmış gibi davranmıyordu.

Anna ise düşüncelere dalmıştı. Uzun kirpikleri zeka dolu gözlerini örtüyordu. Jonathan kadını süzdü. Tam bir Parisliydi o. Hem alımlı, hem cilveli.

Jonathan'ın kendisini incelediğini fark eden Anna daldığı düşüncelerden uyandı. Adamın bakışlarına açık açık karşılık vererek güldü. Usulca, "ilgi çekici bir karışım bu." dedi.

"Ne?"

"Sanat eleştirmeni, bilim adamı ve dağcı. Daha başka özellikleriniz olduğundan da eminim."

"Peki, bütün bunlardan ne gibi bir sonuç çıkartıyorsunuz?"

"Hiç..."

Jonathan başını sallayarak Jean-Paul'a döndü. Adamın, karısının dünyasıyla ilişkisi olmadığı belliydi. Yani zengindi o. Serveti de yeni elbiseleri gibi ona pek uyuyordu. Önemli bir tırmanış için yaşı geçmiş sayılırdı, ama güçlü vücudu yağlanmamıştı. Bir gözünün kapağı zavallı bir palyaçonun ki gibi yarı inik burnu uzun ve eğri, ağzı da çarpıktı, ama zeki ve neşeli bir adamdı.

Jonathan Fransızı takdir etti. Tartışmadan hoşlanmaması, mantıklı bir biçimde araya girmesi dağcılar arasında çok görülen dinamik ve saldırgan tipleri güzelce yatıştırabileceğinin kanıtıydı. Ne yazık ki 'boynuzlunun biri'ydi Jean-Paul. Anna'nın durumu bunu gösteriyordu.

Jonathan şimdi Karl Freytag'ı inceliyordu. Alman, Jean-Paul' un bir mevsim önce Dru'ya tırmanırken izlediği yolun dikkatsizce seçilmiş olduğunu kanıtlamakla meşguldü. Jean-Paul gülerek, "orasını bilmem, o yoldan tepeye çıktım ve indim." dediğinde Karl da omzunu silkti. Bu konuyu bu kadar hafife alan bir adamla tartışmayı sürdürmek istemiyordu.

Karl'ın yüzü geniş, hatları düzgündü, ama ifadesi fazla değişmediği için insana ilginç gelmiyordu. Yakışıklıydı, ama çekici değildi. Sarışın daha doğrusu renksiz saçlarının telleri çok ince ve cansızdı. Saçlarını zeki ve saldırgan bir insan olduğunu açıklayan geniş alnından geriye doğru hafifçe kabartarak taramıştı. Gruptaki erkeklerin hepsinden boyluydu. Vücudunu çok iyi çalıştırmıştı. Dimdik oturuyor, ama bu oturuşu gülünç durmuyordu.

Jean-Paul Jonathan'la Anna'ya döndü. "E? İkiniz hiç konuşmuyorsunuz?"

Jonathan, "Sessizliklerimizi kıyaslıyoruz," diye cevap verdi. "Sonra onunkinin benimkinden daha ilginç olduğu anlaşıldı."

Jean-Paul karısına gururla baktı. "O olağanüstü bir kadındır."

"Buna inanırım." "Bu şanssız evliliği yapmadan önce balerindi." Jean-Paul, kendisini korumak için kimsenin bu evliliğin bir soyluyla sıradan bir insanın birleşmesi olduğunu düşünmesine izin vermeden bu gerçeği açıklayıveriyordu. Sonuçta o yalnızca bir fabrikatördü. Üstelik fabrikalarında gülünç bir şey de üretiliyordu.

Anna usulca güldü. "Jean-Paul, sanat hayatımın doruk noktasına eriştiğim sırada beni sahneden kapıverdiğini düşünmekten hoşlanır. Aslında yaşını ve hayranlarımın azalması beni aynı noktaya sürüklüyordu."

Jean-Paul. "saçma!" diye bağırdı. "Kimse yaşını tahmin edemez. Anna kaç yaşında dersin. Jonathan?"

Jonathan ikisi adına da utandı.

"Kocam açık sözlülükten hoşlanır. Doktor Hemlock. O nezaket ve inceliğin bir tür sinsilik olduğunu düşünür."

"Haydi, Jonathan. Sence Anna kaç yaşında?"

Jonathan aciz bir tavırla ellerini açtı. "Şey..."

Masada önemli bir şey konuşulmayacağını anlayan Karl ayağa kalkarak izin istedi. Jean-Paul iskemlesini masaya daha da yaklaştırdı.

Dalgın dalgın Eiger'a bakarak, "gerçekten harika." diye mırıldandı. "Tırmanacağım son dağ olmaya da layık."

"Son dağ mı?"

"Artık genç değilim. Jonathan. Düşün! Kırk iki yaşımdayım. Dağa tırmananların en yaşlısı ben olacağım. O iki genç müthiş yetenekliler. Sen ve ben bir hayli uğraşacağız. Afedersin ama sen... sen..."

"Otuz yedi yaşımdayım."

"Ah! Tam karımın yaşındasın!"

Anna gözlerini yumdu sonra da yorgun yorgun açtı.

Jonathan konuyu değiştirmeye çalıştı. "Dağcılıkla ilgileniyor musunuz, Anna?"

"Pek ilgilenmiyorum."

"Ama döndüğüm zaman benimle gurur duyacak. Öyle değil mi. hayatım?"

"Çok gururlanacağım."

Jean-Paul gerindi sonra da kollarını karısının omuzlarına doladı. "Kendimi şimdiye kadar hiç böyle iyi hissetmedim. Bu yaşa göre çok formumdayım. Şu son altı ay her gece karmaşık bir beden eğitimi programı uyguladım. Bir tek gün bile tembellik etmedim. Geç vakitlere kadar didindim. Yatmaya gittiğim de zavallı karım çoktan uyumuş oluyordu." Gülerek Anna'yı okşadı.

Kadın kocasına baktı. Sonra da bakışları yağmur damlalarının hafifçe çarptığı pencereye kaydı.

Jean-Paul alışkanlıkla hava kapadığı için küfretti. Aslında Bern Alpleri hakkında deneyimliydi. Bu yağmurun değil, daha önceki güneşli havanın olağanüstü bir şey olduğunu biliyordu. Kayıtsızca, "bu dağın yukarılarına tekrar kar yağacağı anlamına geliyor," diye açıkladı.

Jonathan başını salladı. "Evet. öyle." Kahve fincanını doldurdu. Sonra izin isteyerek verandaya çıktı. Saçağın altında durarak yağmurun taze kokusunun zevkini çıkardı.

"Soğukkanlı insanlar," diye düşünüyordu. "Hiç olmazsa içlerinden biri. 'Onaylama'nın hedefi olabilecek kimselerle tanıştım ve kurbanım bir hareketi ya da bakışıyla hiçbir biçimde bana en ufak bir ipucu bile vermedi. Araştırma hedefin kimliğini açıklayıncaya kadar başım dertte."

Jonathan Ben'in odasına çıkarken koridorda AnderPin yanından geçti. Birbirlerine başlarıyla selam verdiler. Jonathan bu karmakarışık siyah saçlı, kısa boylu, güçlü kuvvetli gençten hemen hoşlanmıştı. Anderl'in uzun, güçlü parmakları kayadaki en ufak bir çukuru bularak ona yapışmak için yaratılmıştı sanki. 'Onaylama'nın hedefi Anderl olursa Jonathan üzülecekti.

Adam Ben'in oda kapısına vurdu. Arkadaşı içeriden. "defol!" diye kükredi.

Jonathan kapıyı aralayarak içeriye başını uzattı.

"Ah sen miydin, eski dost? Gir, gir. Kapıyı da arkandan kilitle."

Jonathan, ikinci karyolanın üzerindeki ip kangalım kaldırarak oraya uzandı. "Neden bu öfke?"

Koca Ben dört sırt çantasına dağa tırmanmak için gereken şeyleri yerleştiriyordu. "Ah. senin o gazetecilerden biri olduğunu sandım." Bir çantanın kayışını sıkıca bağlarken kendi kendine bir şeyler homurdandı. "Beş dakikada bir gelip kapıma vuruyorlar. Haber filmleri çeken bir grup bile gelmiş. Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır, ama buna şaşmadım. 'Eiger Kuşları' buraya toplandılar artık. Otel doldu. Geri kalanlar Alpiglon ve Grindelwald'a kadar yayıldılar."

"Aşağılık hortlaklar!"

"Ama en zenginleri burada, bu oteldeler."

Ben bir çantayı daha bağladı. "Kim örneğin?"

Jonathan bir Yunan tücearıyla yeni evlendiği Amerika sosyetesinden karısından söz etti. Otel onların kullanmaları için verandadaki teleskoplardan birinin yanına bir çadır kurmuştu. Çadırın içine ipekler asılmış, bir elektrik sobasıyla küçük bir buzdolabı da konulmuştu. Teleskop da onlara ayrılmıştı. Tabii önce bu iyice dezenfekte de edilmişti. Adamla karısını daha önemsiz 'Eiger Kuşları'ndan ayrı tutmak için her önlem alınmıştı, ama Yunanlının müsrifliği ve bayağı şakaları basının hemen dikkatini çekmişti.

Jonathan odanın bir köşesinde güçlü, piring bir teleskopun durduğunu gördü. "Onu sen mi getirdin?"

"Tabii. Yamacı seyretmek için cebimde bozuk parayla bekleyeceğimi sanmıyorsun ya?"

"Korkarım gazetecilerle dost olmak zorundasın."

"Nedenmiş o?"

"Biz yamaca tırmanmaya başladıktan sonra onlara bilgi vermen iyi olur. Yalnızca temel bilgiler açıklarsın: ne kadar yüksekteyiz, hava, izleyeceğimiz yol. Böyle şeyler işte."

"Ben gazetecilere hiçbir açıklama yapılmaması gerektiğine inanırım. Canları cehenneme!"

"Hayır. Bence onlarla biraz işbirliği yapmalısın. Aksi takdirde kendilerinden bir şeyler uydurup yazarlar."

Ben, sonuncu sırt çantasının da kayışlarını bağladı. Tuvalet masasındaki biralardan birini alarak açtı. "Öff! Ayağını popoya vurma yarışmasına girmiş tek bacaklı bir adam kadar yoruludum! Ama artık her şey hazır. Grup bir dakika içinde yola çıkabilir. Yüksek basınç merkezinin yaklaştığını haber verdiler. O iğrenç dağ havanın ancak ikiüç gün açık kalmasına izin verir." Yatağının üstündeki buz 'piton'larını bir kenara atarak uzandı.

Jonathan ona diğer dağcılar hakkındaki fikrini sordu. Ben, yüzünü buruşturdu. "Bilmem ki. Pek karmaşık bir grup bu. O Alman delikanlı fazla küstah."

"Ama bana iyi bir dağcıymış gibi geliyor."

"Olabilir, ama açık havada gecelediğiniz de neşeli tavırlar takınacağını da hiç sanmıyorum. Ukalanın teki. O kundaktayken bizim en önemli dağlara tırmandığımızı düşünemiyor, ama o Avusturyalı çocuk..."

"Anderl..."

"Evet. Anderl. İşte ona dağcı derim. Görünüşü uygun. Senin eski halini hatırlatıyor." Ben bir dirseğinin üzerinde doğrularak anlamlı anlamlı ekledi. "On üç yıl önceki halini."

"Pekala, pekala."

"Hey, eski (Jost. Şu zavallı sakat arkadaşına bir bira daha at bakayım."

Jonathan homurdanarak Koca Ben'in bu isteğini yerine getirdi ve ilk kez o zaman arkadaşının Amerikan birası içtiğini fark etti. İsviçrede müsriflik sayılırdı bu, ama Ben de bütün Amerikan bira meraklıları gibi daha yoğun olan Alman tipinden hoşlanmıyordu. Jonathan pencereye yaslanarak yağmuru seyretmeye başladı.

Anderl yanında bir kızla otele dönüyordu. Avusturyalı genç kolunu kızın beline atmış, ceketiyle de onun başını örtmüştü.

"Jean-Paul hakkında ne düşünüyorsun, Ben?"

"Durumu pek de iyi değil. Sen bu tür oyunlar için yaş sınırının birazcık içerisinde. Jean-Paul ise dışında."

Jonathan aynı fikirde değildi. "Bana o bir hayli dayanıklı ve güçlüymüş gibi geldi. O da sınırın içinde."

"Sen öyle düşünüyorsan öyledir, eski dost." Ben doğruldu. Ayaklarını karyolanın yanından sarkıtarak oturdu. Sesinin tonu birdenbire değişti. Sonunda konuya giren bir adam hali vardı onda. "Benim çiftlikteyken belki de Eiger'a tırmanmayacağını söyledin. Durum hala öyle mi?"

Jonathan pencerenin kenarına ilişti. "Bilmiyorum. Burada yapmam gereken bir iş var. Tırmanış ikinci planda kalıyor aslında."

"İkinci planda kalıyor, ama ciddi bir sorun yine de."

"Doğru."

"Yapacağın nasıl bir iş?"

Jonathan. Ben'in gülmenin sebep olduğu çizgilerle dolu yüzüne baktı. Durumu arkadaşına açıklaması olanaksızdı. Laf olsun diye, "herhalde havaya küfredip duruyorlar," dedi.

Ben ısrar etti. "Nasıl bir iş? Bunun o Mellough denilen adamla bir ilgisi var mı?"

"Dolaylı bir biçimde yalnızca. Unut bunu, Ben"

"Unutmak biraz zor. Sen ayrıldıktan sonra benim çiftlikte kıyamet koptu. Hükümetin adamları otele doluştular. Pek sert konuşuyorlardı. Çölü araştırmaya kalkıştılar. Yollarını kaybettiler. Devriye grupları kurdular. Helikopterlerle dolaştılar."

Jonathan CII'nın bu tür operasyonlarını düşünerek bıyık altından güldü. "Buna gizli görev deniliyor. Ben"

"Öyle mi deniliyor? Orada ne oldu, Jon? Çiftelyi geri getirdiğin de onunla ateş edilmiş olduğunu anladım. Mellough'la erkek arkadaşını da bir daha gören olmadı."

"O olaydan söz etmek istemiyorum. Ben yapmam gereken şeyi yapacağım. Ben Bunu yapmadığım takdirde evimi de, yıllar boyunca topladığım eserleri de kaybederim."

"Ya? Demek evini kaybedeceksin? Ama yine öğretmenlik edebilirsin. Öğretmenlik hoşuna gidiyor değil mi?"

Jonathan Ben'e baktı. O zamana kadar öğretmenlikten hoşlanıp hoşlanmadığını pek düşünmemiştir. "Hayır, sanmıyorum. Kafamı ve zevkimi takdir eden zeki insanlarla olmak hoşuma gidiyor, ama yalnızca ders vermek. Hayır. Benim için yalnızca bir iş bu."

Ben bir süre sesini çıkarmadı. Birasını bitirerek kesin bir tavırla, "o tırmanıştan vazgeç," dedi. "Diğerlerine senin hasta olduğunu söyleriz. Ya da basurun olduğunu."

"Zayıf namuslu bir adam olduğumu mu? Olmaz. Ben Unut bunu. Jonathan buğulanan camı silerek sisler içindeki dağa baktı. "İşin en tuhaf yanı nedir biliyor musun. Ben?"

"Sensin."

"Hayır. İşin garip yanı aslında o dağa tırmanmayı gerçek ten istemem. Bunu çok istiyorum. Bu duygumu anlıyor musun?"

Ben bir süre bir naylon ip kangalıyla oynadı. "Tabii anlıyorum,"

Grup öğle yemeğinde daha çok havadan söz etti. Yağmur şiddetlenmişti. Zaman zaman bir rüzgar camları sarsıyordu.

Hepsi de Üçüncü Buz Alanına ve daha yukarıya Beyaz Örümceğe yeniden kar yağacağını biliyorlardı.

Ben Jonathan'ın iki gün önce çalışmak için batı yamacına tırmandığında Kuzey Yüzünü de incelediğini biliyordu.

"Bir şeyler görebildin mi?>

"Evet. Hava açıldı."

Karl. "E?" diye sordu.

"Eiger'a göre yüzey hiç de fena değildi. Kar eskiden kalmaydı. oldukça sertleşmişti. Bütün Kuzey her zamankinden daha kuruydu." Jonathan, Kuzey Duvarının son otuz yılda açıklanamayacak bir biçimde kurumasından söz ediyordu. "İyi bir şey var Hinterstoisser geçidinde hemen hemen hiç buz kalmamış."

Karl, "bunun bizimle bir ilgisi yok." diye açıkladı. "Çizdiğim yol Hinterstoisser'den geçmiyor."

Bu sözler derin bir sessizliğe neden oldu. Kakao fincanını dudaklarına götürmüş olan Jonathan bir an durakladı, ama sonra kendisini toplayarak kakaoyu içti. Bir şey de söylemedi. Karl'ın kendisini sarstığını düşünerek sevinmesini istemiyordu. Dağ yolunda ölen genç bir Almanın o zamana kadar ismini verdiği Geçil, dağa başarıyla tırmanmanın anahtarıydı, bu geçidi önemsemeyen hiçbir tim tepeye erişmemişti. Buna kalkışan gruplardan sadece bir teki geri dönmeyi başarabilmişti.

Karl sıkıntılı sessizliği bozdu. "Çizdiğim yolun ayrıntılarını yemekten sonra açıklayacağım."

Jonathan, düşüncelerini gizleyen uysalca bir tebessümle fincanını üzerinden Karl'a baktı bir an. Sonra da dikkatini yaylaya ve onun gerisinden yükselen dağa verdi.

Grup, yaylaya bakan bir masa ayırtmıştı. Dağcılarının hepsi de salona arkalarını dönmüş oturuyor, artık otele dolmuş olan 'Eiger Kuşları'nı görmemeye çalışıyorlardı.

Her yemekte garsonlar daha zengin ya da saldırgan Eiger Kuşları'ndan pusulalar getiriyordu. Dağcılar ya akşam yemeği ne ya da eğlenceye çağırıyorlardı. Grup üyeleri bu davetleri kabul ettikleri takdirde 'Eiger Kuşları'da diğer müşterilerin gözünde önem kazanacaklardı. Bu pusulaları her zaman Ben'e veriyorlardı. O da kağıtları bunları gönderen, gülümseyip peçete sallayan adamların gözlerinin içine baka baka hiç okumadan yırtıyordu.

Otelde 'Eiger Kuşları'nın dışında film yıldızları, gazeteciler ve genç dağcılar da vardı. Timdekiler yalnızca bu genç meraklılarla konuşuyorlardı. Bu meraklılar dağcılık dergilerinde Jonathan ve Auderl'le ilgili yazılar okumuşlardı. Çekine çekine yaklaşıp onların ellerini sıkıyorlardı. Bu da Karl'ın hiç hoşuna gitmiyordu.

Anderl yemek boyunca yüksek sesle konuşan, tüccara benzer bir adamla gelmiş olan iki genç kızla bakışarak eğlendi. Tüccar bu durumdan hiç hoşlanmadığını hissettirdi. Bu da Anderl'i daha eğlendirdi.

Ben gözlerinde babaca bir pırıltıyla Anderl'e takıldı. "Dikkatli ol, oğlum. O dağa tırmanmak için gücüne ihtiyacın olacak."

Anderl gözlerini kızlardan ayırmadan cevap verdi. "Ben dağlara yalnızca ellerim ve ayaklarımla tırmanırım."

Jonathan kakaosunu bitirerek kalktı. Diğerlerine daha son ra onlarla Ben'in odasında buluşacağına söz verdi. Karl'ın çizdiği yolu inceleyeceklerdi. Anna da kalktı. Dağcılarının planlarını dinleyerek sıkılmak niyetinde değildi. Jonathan'la birlikte lobiye

gittiler. Adam kendisine gelmiş olan mektupları aldı. Zarflardan birinde ne pul vardı ne de damga. Jonathan önce bunu açarak içinden çıkan pusulaya bir göz attı. Zengin Yunanlıyla Amerikalı karısı onu başbaşa akşam yemeği yemeğe davet ediyorlardı. Kadın ayrıca son zamanlarda birçok tablo aldıklarını yazmıştı. Jonathan'ın onları değerlendirmesi kendisini çok sevindirecekti.

Jonathan, resepsiyona giderek alalecele bir cevap yazdı. Tablolar: incelemek onun için bir eğlence değil, profesyonelce bir işti. Yemeğe gelmesi de olanaksızdı. Çünkü tırmanış için hazırlanması gerekiyordu. Jonathan, pusulanın sonuna, "zaten şeytan tırnağı yüzünden bitkin haldeyim," diye ekledi.

Anna asansörde Jonathan'a alaylı bir tavırla baktı. "Herhalde o cevap size zevk verdi?"

"Yazdıklarımı omzumun üzerinde mi okudunuz?"

"Tabii. Biliyor musunuz, kocama çok benziyorsunuz."

"O da bu insanların davetini ret mi ederdi?"

"Hiçbir zaman! O hayalindeki Jean-Paul'u düşünür ve daveti kabul ederdi."

"O halde kocanıza nasıl benziyorum."

"Sizin de seçeneğiniz yoktu. Hayalinizdeki Dr. Hemlock yüzünden daveti reddetmek zorunda kaldınız." Anna, dairelerinin kapısının önünde durdu. "Biraz gelmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Anna omzunu silkti. "Siz bilirsiniz. Bugün reddetmek için elinize bol fırsat geçiyor."

"Eğer yanılmıyorsam aslında seçtiğiniz ben değilim."

Kadın kaşlarını kaldırdı, ama sesini çıkarmadı.

Jonathan ekledi. "Seçtiğiniz Karl sanırım."

Bu sizin üzerinize vazife değil."

"Kocanız ve de Karl'la dağa tırmanacağım. İhtiyatlı olun."

"Değerlendirmelerinize karşılık genellikle para aldığınızı sanıyordum." Anna daireye girerek kapıyı kapattı.

Jonathan pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. 3ir sigara içmiş ve iyice gevşemişti. Kucağında birkaç zarf vardı. Üzerlerindeki damgalardan peşi sıra oradan oraya gönderilmiş oldukları anlaşılıyordu. Jonathan sıkıntıyla zarfları açtı. Bölüm Başkanı ona aylığının artırılacağını bildiriyordu. Diğer bir mektupta onu bir Komiteye seçtiklerini açıklıyorlardı. Dergi Lautrec' le ilgili yazıyı hemen göndermesini istiyordu.

Son zarf Bern'deki Amerikan Elçiliği'nden gönderilmişti. Bunun içinde Dragon'un yolladığı şifreli mesajın bir fotokopisi vardı. "Mesaj şöyle başlıyor: Hemlock... Araştırma hedefini tanımlamayı başaramadı... Ayrıntıları Clement Pope açıklayacak... Yarın plan senin için berraklaşacak... Basın ve Yayının yapacağın tırmanışa duyduğu ilginin azaltılması için bir şey yapılabilir mi?... Bayan Brown'un nerede olduğunu hala bilmiyoruz...

Jonathan, tamam bütün mektupları kağıt sepetine attı.

"Jemi konusunda kesin bir şeyler yapmalıyım."

"Her şey üstüste geldi..."

Jonathan bir sigara sardı. "Dragon, hedefi tanımlama işini neden Pope'a verdi? Pope, ikinci sınıf filmlerdeki özel detektifler gibi davranıyor. Araştırmada hiçbir zaman fazla başarı gösteremedi. Sonra Dragon onu AO Bölümünün ikinci güçlü adamı durumuna getirdi."

Pope'un böyle birdenbire işe karışması Jonathan'ı rahatsız etmişti, ama CII'de gizliliğin yerini alan o kontrol, çifte kontrol, kuşku ve işgüzarlığın oluşturduğu karmaşık yumağı çözmek olanaksızdı. Jonathan da bu yüzden o ara bu sorunu düşünmeye karar verdi.

Sigara gevşemesini sağlarken koltuğunda arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. Diğer dağcılarla tanışalıdan beri ilk kez böyle yalnız kalıyordu. Bu fırsattan yararlanarak hepsinin de nasıl tepki gösterdiklerini hatırlamaya çalıştı. Gruptakiler ne korkmuş, ne de kuşkulanmışlardı. Bu da iyiye işaretti. Miles Mellough'nun çöldeki olaydan önce hedefle temasa geçememiş olduğu anlaşılıyordu.

Jonathan telefonun cırlak ziliyle daldığı düşüncelerden uyandı.

Nereden telefon ettiğimi bil bakalım."

"Bilemem, Jem." Jonathan, sesinin ne kadar yorgun çıktığını fark ederek şaşırdı.

"Bern'den. Buna ne dersin?"

"Bern'de ne işin var?" Adam hem rahatlamış, hem de tuhaf bir biçimde üzülmüştü.

"Aslında Bern'de değilim. Sorun da bu ya. Kahvedeyim. Otelinden çıkarak güzel bir yürüyüş yaparsan on beş dakika sonra burada olursun. İstiyorsan bunu bir davet sayabilirsin."

Jonathan kızın bir açıklama yapacağını düşünerek bekledi.

"Sana telefon ediyorum ya. Bunu Bern yoluyla yapıyorum. Ne tuhaf değil mi?"

"Pek de değil." Jonathan'ın İsviçre telefonları konusunda bilgisi vardı. "Onlar iki nokta arasındaki en kısa yolun bir küp olduğunu düşünüyorlar."

"Ben bunu çok garip buldum."

Jonathan, Jemima'nın kendisine telefon etmek için gerçekte bir nedeni olmadığını sezdi. Kızın sesinde aciz bir utanç varmış gibiydi. "Seni yarın görmeye çalışırım. Jem."

"Peki. ama bu gece beni görmek için önüne geçilemeyecek bir istek duyarsan ben de programımı değiştirmeye çalışırım..." Jemima böyle konuşmaktan vazgeçerek sustu. Sonra usulca ekledi. "Seni seviyorum, Jonathan." Bu açıklamayı izleyen sessizlik sanki yalvarış doluydu, ama adam bir şey söylemeyince Jemima da gülmeye çalıştı. "Seni zorlamak istemiyorum..."

"Biliyorum."

Jemima yapma bir neşeyle cevap verdi. Pekala. Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz." Jonathan, telefonu kızın kapatmasını bekledi. Jemima bunu yapmayınca sanki konuşmanın sonunu yumuşatmaya çalışıyormuş gibi bir tavırla alıcıyı yerine bıraktı."

İki saat sonra beş adam Ben'in odasındaki masanın çevresinde oturuyorlardı. Eigerwand'ın büyük fotoğraflarının üzerine eğilmişlerdi. Karl, parlak yüzeye çizdiği beyaz bir çizgiyi parmağıyla gösterdi.

Jonathan bir bakışta Alman'ın klasik yolla Sedlmayer Mehsinger tırmanışının bir karmasını yapmış olduğunu anladı. Karl, dağa adeta düz bir çizgi üzerinden tırmanmamasını istiyordu. Tepeden düşecek bir kaya parçası hemen hemen bu yolu izlerdi.

Karl bir noktayı işaret etti. "Tırmanmaya buradan başlayacağız. Doğruca Eigerwand istasyonuna çıkacağız. Yamaç çok dik, ama oraya yine de tırmanılabilir."

Ben itiraz etti. "İlk iki yüz metre tamamen savunmasız olacaksınız."

Bu doğrudu. Dağcılar, her sabah aşağıya yuvarlanan kaya ve buz parçalarından korunmaları olanaksızdı. Güneş sabahları bu parçaları dağa yapıştırmış olan buz tabakasını eritiyordu.

Karl, "bunu biliyorum." diye cevap verdi. "Ben bütün tehlikeleri tarttım. İlk tırmanışı sabahın erken saatlerinde yanmamız şart."

Jean-Paul ısrarla, "Devam et." dedi. Dağa dimdik bir yoldan tırmanacak timde olmak hoşuna gitmişti.

"Her şey yolunda gittiği takdirde ilk kampımızı burada kuracağız." Karl, Eigervland İstasyonunun hemen yukarısındaki karlı bir noktaya dokundu.

Jungfrau demiryolu tüneli açıldığı sırada uzun bir galeri de yapılmıştı. Havalandırma ve ana tüneldeki toprakların atılması için açılmıştı bu. Turistler buraya uğramaktan çok hoşlanıyorlardı. Korunmalı kenara kadar gidiyor ve aşağıdaki nefes kesici uçuruma bakıyorlardı.

Hatta ilk gün Ölüm Kampı'na kadar çıkabiliriz." Karl parmağıyla bir buz ve kaya karışımını gösterdi. "Ondan sonra klasik yolu izleriz." Freytag diğerlerinin itirazlarını bekledi.

Anderl büyütülmüş fotoğrafın üzerine eğilerek birkaç dakika dikkatle Eigerwand'm altındaki dar ve eğri çizgiye baktı. Sonra da ağır ağır başını salladı. "Olabilir, ama buzdan kaçınmamız gerekir. Mümkün olduğu kadar kayadan tırmanmalıyız. Bu bir

oluk. Karl. Bütün gün suların içinden hızla aktığından eminim. Bir çığ için de çok uygun, doğal bir yatak Çığ homurdanarak yaklaşıırken orada trafik polisi gibi durmayı istemem."

Herkes bu sözlerle kahkahalarla güldü. Sonra gülüşmeler kesildi. Jonathan dönerek pencerenin dışında uzanan sisli yaylaya baktı.

Ben, ağır ağır konuşmaya başladı. "Şimdiye kadar o kısma hiç kimse tırmanmadı. Yüzeyin nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok. Ya kaya çok sertse? Ya o oluğa girmek zorunda kalırsanız?"

"Ben intihar etmek istemiyorum. Bay Bowman. Kayalar 'piton' kabul etmezlerse o zaman geri döner ve Sedlmayer Mehrsin ger yolunu izleriz."

Ben "Sedlmayer'le Mehringer'i 'Ölüm Kampı'na götüren yol o." diye hatırlattı.

"Onların ölümüne kötü hava yol açtı. Bay Bowman. Bu yol değil!"

"Hava konusunda Tanrıya bir anlaşma mı yaptın. Karl?"

Jean-Paul araya girdi. "Lütfen, lütfen. Karl, Benjamin seçtiğin yolu incelerken sana saldırmıyor. Ben kendi hesabıma, yolu ilginç buluyorum." Pencerede duran Jonathan'a döndü. "Sen. hala bir şey söylemedin, Jonathan. Ne diyorsun?"

Yüzeydeki sisler kalkmıştı. Jonathan sanki dağla konuşuyormuş gibi. "bir iki şeyi kesinlikle öğrenmek istiyorum. Kral," dedi. "Planladığın gibi Üçüncü Buz Alanına eriştiğimizi düşünelim. Ondan sonra klasik yoldan çıkacağız. Öyle mi? Rampadan yukarıya, Tanrılar Geçidinden yana ve Örümcekle. Çıkış Çatlakların dan Doruk Buz Alanına?"

"Evet, öyle."

Jonathan başını sallayarak yamaçtaki önemli noktalara tek tek baktı. Sonra da gözleri Karl'ın çaprazlama yatağına kaydılar. "Yukarıda yolumuz kesilirse gerileyenleyiz. Bunu herhalde farkındasın. Seçtiğin yol buna uygun değil."

"Gerileyeceğini düşünerek plan yapmak insanı yenilgiye uğrattır."

"Bu olasılığı göz önüne almamak budalalıktır."

"Budalılık mı?" Karl kendisine hakim olmaya çalışıyordu. Sonra aksi bir tavırla omzunu silkti. "Pekala. Gerileme yolunu planlamayı Doktor Hemlock'a bırakıyorum. Neticede o geri dönme konusunda benden çok daha tecrübeli."

Ben, Jonathan'a bir göz attı. Arkadaşının bu sözleri hafif bir tebessümle geçiştirmesi onu şaşırttı.

Karl sordu, "planımı kabul ediyorsunuz sanırım?"

Jonathan başını salladı. "Havanın açması ve yeni yağın karları dondurması şartıyla. Bu olmazsa hiçbir yoldan tırmanılmaz."

Bu anlaşma Jean-Paul'u memnun etmişti. Yolu Karl'la adım adım incelemeye başladı. Jonathan ise Anderl'i kenara çekerek tırmanış konusundaki fikrini sordu

Anderl yalnızca. "0 çapraz yatağı denemek hoş olacak," dedi.

Seçilen yolun Ben'in hiç hoşuna gitmediği belliydi. Zaten Timden de, tırmanma fikrinden de hoşlanmıyordu. Jonathan arkadaşına yaklaştı.

"Sana bira ikram edeyim mi?"

"Teşekkür ederim, istemem."

"Ne?"

"Canım bira filan istemiyor. Bütün istediğim her şeyi bırakıp kaçmak."

"Sana ihtiyacımız var."

"Bu iş hoşuma gitmiyor."

"Hava raporları nasıl?"

Ben istemeye istemeye üç günlük tahminin çok iyi olduğunu açıkladı. Hava açacak ve ısı da düşecekti. Jonathan bu müjdeyi diğerleriyle paylaştı. Toplantı güvenli bir havayla sona erdi. Hep birlikte akşam yemeği yemeği kararlaştırdılar.

Akşam yemeğine kadar yaylada ısı iyice düştü ve hava da açtı. Ay ışığı karları aydınlatıyordu. Yıldızlar sayılacak gibiydi. Yemeğin başlarında bu güzel değişiklik ve listedeki bazı imla hatalarından söz ettiler, ama daha sonra altı kişilik grup dörde ayrıldı.

Jean-Paul Karl. Fransızca konuşmaya başladılar. Tırmanış ve bununla ilgili sonuçlardan söz ediyorlardı. Karl, zevkle her ayrıntıyı incelemiş olduğunu belirtiyordu. Jean-Paul da onu yine zevkle dinliyordu.

Arına ise bütün dikkatini Anderl'e verdi. Deneyimli bir kadın olduğu için genç adamın alayla karışık neşesinin müthiş bir nükte gücü halini almasını sağladı, Jonathan, Anna'nın Karl'la olan ilişkisini kamufle etmek için Anderl'den yararlandığını anladı. ama fazla konuşkan olmayan Avusturyalı'nın sebep ne olursa olsun böyle hoşça vakit geçirmesine sevindi.

Ben'in korku içinde olduğu belliydi. İştahı yoktu. Tabağındaki yemekle ilgisizce oynuyordu. Artık dağcılık ruhu kalmamıştı. Timden değildi o, ama görevlerini dikkatle de yerine getirecekti.

Jonathan bir süre kah bu taraftakilerin. kah şu taraftakilerin konuşmalarına katıldı, ama sonra kabuğuna çekilmeyi başardı. Dragon'un mesajı onu endişelendirmişti. Araştırma henüz hedefin adını kesinlikle bildirmemişti. "Ya tam dağa tırmanacağımız sırada bunu bildirirlerse? Bu işi tırmanış sırasında başarabilir miyim?"

Ve içlerinden hangisi hedefim? En zoru Anderl'i öldürmek olur. En kolayı ise Karl'ı öldürmek, ama bu da pek kolay sayılmaz. Bundan önceki 'Onaylama'lar Araştırma dosyasında kuru bir dille açıklanan bir isim bir program ve alışkanlıklar listesinden ibaretti."

"Sizi hiç mi ilgilendirmiyor?" Anna, gözlerinde alaylı bir pırıltıyla ona bir şeyler söylüyordu.

"Efendim?" Jonathan daldığı düşüncelerden uyandı.

"Bütün gece belki yirmi kelime bile söylemediniz. Bu grup sizi hiç mi ilgilendirmiyor?"

"Ne münasebet! Ama önemli ya da nükteli bir söz bulamadım herhalde."

"Ve bu da konuşmanı engelledi, öyle mi?" Karl neşeyle güldü. "Pek de Amerikalı davranış değil bu."

Jonathan Alman'a gülümsedi, ama onun kaşındığını düşünüyordu. Almanlara özgü bir nitelikti bu. Hepsisi de dayak istiyorlardı.

Ben ayağa kalkarak özür dilercesine bir şeyler mırıldandı. "Yirmi dokuz saat sonra dağa tırmanacaksınız. Tabii hava uygun olursa. Bunu kesinlikle yarın öğreneceğiz, ama hepiniz de mümkün olduğu kadar uyumalı ve araç gereçlerinizi son defa

kontrol etmelisiniz." Birdenbire masadan uzaklaştı. Lobide kendisiyle konuşmaya kalkan gazetecilere de sert küfretti.

Karl ayağa kalktı. "Bay Bowman haklı. Hava böyle giderse öbür gün sabaha karşı üçte yola çıkacağız."

""Demek bu son gecemiz?" Anna Alman sakın sakın baktı. Sonra da diğerlerini de teker teker süzdü.

Jonathan, "son gecemiz olması şart değil." diye hatırlattı. "Dağdan sağ salim inebiliriz."

Karl fikrini açıkladı. "Tatsız bir şaka bu."

Jonathan, masadan kalkmış olan diğerlerine, "iyi geceler." dedi. Sonra da kahve ve konyağını yalnız başına içmek için tekrar yerine olurdu, ve yine karanlık düşüncelere daldı. Dragon'un hedefi bildirmesi için yirmi dört saat vardı.

Dağ ya hedef ve Jemima. Bütün bunların gerisinde de evi ve tabloları. Önemli olanlar da onlardı.

Jonathan sinirlerinin gerildiğini fark etti. Gevşemek için vücudunun her tarafına emirler verdi, ama omuzları hala kaskatıydı. Kaslarının çatılmasını önlemek için bütün kas gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Sana katılabilir miyim?" Bu bir soruydu aslında, ama Karl'nin ses tonu buna hiç uygun değildi. Alman genci Jonathan'ın cevap vermesini beklemeden oturdu.

Kısa bir sessizlik oldu. Jonathan konyağını bitirdi. Freytag hiç rahat değildi. Her zaman dimdik olan vücudu bu kez kaskatı kesilmiş gibiydi. "Seninle konuşmak istedim."

"Evet biliyorum."

"Teşekkür etmek istiyorum.*

"Teşekkür etmek mi?"

"Seçtiğim yola. liderliğime itiraz edeceğini sanıyordum. Bunu yapsaydın diğerleri de sana katılırlardı. Sonuçta Bowman senin arkadaşın. Bidet ise rüzgara göre hareket ediyor." Karl kımıldamadan gözlerini yere dikti. "Bu benim için çok önemli. Yani gruba liderlik etmek benim için önemli."

"Öyle gözüküyor."

Feytag masadan bir kaşığı aldı. Sonra da bunu dikkatle eski yerine koydu. Başını kaldırmadan. "Doktor," dedi. Benden pek hoşlanmıyorsun değil mi?"

"Öyle. Pek hoşlandığımı söyleyemem."

Karl başını salladı. "Bunu anlamıştım. Beni pek öç hoş bulmuyorsun sanırım." Karl Jonathan'a baktı. Cesaretle gülümsüyordu hala.

"Evet hoş bir insan değilsin. Toplum içerisinde beceriksizsin, ve kendine de hiç güvenemiyorsun."

Karl boğuk boğuk güldü. "Ben mi? Ben mi kendime güvenemiyorum?"

"Evet. Tipik bir Alman gibi sende de aşağılık duygusu var, ve bunu dengelemek için fazla çabalıyorsun."

"Sence her insan 'tipik şu', 'tipik bu' mudur?"

"Sadece tipikler öyledir."

"Hayat senin için çok basit olmalı."

"Hayır, hayat hiç de basit değildir, ama karşılaştığım kimseler öyle."

Freytag işaret parmağıyla masadaki kaşığın yerini hatifçe düzeltti. "Benimle açık açık konuşmak nezaketini gösterdin. Doktor. Simdi ben de seninle açık açık konuşacağım.. Bu

tırmanışta liderlik etmemin benim için neden bu kadar önemli olduğunu öğreneceksin."

"Buna gerek yok."

"Babam. "

"Karl lütfen Bu beni ilgilendirmiyor."

"Babam, dağcılık merakımı anlayışla karşılamıyor. Ben ailenin son üyesiyim. Babam da onun işini sürdürmemi istiyor. Bizim şirketin ne yaptığını biliyor musun?"

Jonathan cevap vermedi. Karl'ın sesindeki zavallılık onu şaşırtmış ve rahatsız etmişti. Bu delikanlının dertlerini dinlemek istemiyordu.

"Bizim aile böcek zehiri üretiyor." Karl pencereden dışarıya, ay ışığında fosforlu gibi parlayan karlara baktı. "Savaş sırasında neler ürettiğimizi düşünecek olursan bu biraz gülünç. O sırada bizbiz. Karl. üst dudağını ısırıp ve gözlerini kırıştıtararak yaşların akmasını engelledi.

"Savaş sona erdiği sırada sen beş yaşındaydın sanırını, Karl."

"Yani suç bende değil mi demek istiyorsun?"

"Yani oynamaktan zevk aldığın bu yapma trajedinin seninle bir ilişkisi yok. Rol yapmaya hakkın olmadığı gibi."

Karl acı acı adama baktı, sonra da başını çevirdi. "Babam benim yeteneksiz ve beceriksiz bir insan olduğum düşünüyor. Sorumluluklarımı yükleneyecek kadar ciddi olmadığımı inanıyor, ama yakında bana hayranlık duymak zorunda kalarak. Benim hoş gidecek bir insan olmadığımı, beceriksizce davrandığımı söyledin. Şimdi sana bir şeyi açıklamama izin ver. Elde etmek istediğim şeye erişmek için nazik ve sevimli olmama hiç gerek yok. Ben çok usta bir dağcıyım. Buna hem yeteneğim var. hem

de iyi çalıştım. Senden daha iyiyim. Anderl'den de. Aşağımda, ipin ucunda, beklerken bunu daha iyi anlayacaksın." Bakışları heyecanlıydı. "İleride bir gün herkes çok iyi bir dağcı olduğumu söyleyecek. Evet." Sert sert başını salladı. "Evet. Babam da iş arkadaşlarına benden söz ederek övünecek."

Jonathan, delikanlıya fena halde kızdı. Hedefi kim olursa olsun 'onaylama' iyice zorlaşacaktı. "Bana açıklamak istediğin bu muydu. Karl?"

"Evet."

"O halde artık gitsen iyi olur. Her halde Madam Bidet seni bekliyor."

"Bunu sana o mu söyledi."

"Hayır." Jonathan dönerek yıldızlı gökyüzüne kara bir gölge gibi yükselen dağa baktı.

Bir dakika sonra genç adamın kalkarak salondan çıktığını duydu.

Kleine Scheidegg: 10 Temmuz

Jonathan geç uyandı. Güneş odasına doluyor ve battaniyenin üzerinde sıcak ışık gölcükleri oluşturuyordu. Güne başlamak için acele etmiyordu adam. Geç saatlere kadar yemek salonunda oturmuş, artık gözükmeyen Eiger'ın gerisinde yükseldiği karanlık pencereye bakmıştı. Tırmanışı, 'onaylama'yı ve Jemima'yı düşünmüştü. Sonunda kendisini zorlayarak kalkmıştı. Odasına çıkarken koridorda Anna'yla karşılaşmıştı. Kadın Karl'ın

oda kapısını kapatıyordu. Anna'nın sağını bir teli bile bozulmamıştı. Elbisesinde on ufak bir kırışık bile yoktu.

Jonathan odasının kapısını açarak, "size bir içki ikram edebilir miyim?" diye sormuştu.

"Bu hoşuma gider." Kadın adamın önünden odaya girmişti.

Laphroaig'i sessizce içmişlerdi. Aralarında tuhaf bir dostluk vardı. Belki de birbirleri için bir tehlike oluşturmadıklarını bildikleri için böyle düşünüyorlardı. Birbirleriyle hiçbir zaman aşk yapmayacaklardı. Duygusal olarak fazla cömert olmadıkları ve insanları da istismar ettikleri için birbirleriyle ilişki kurmaları olanaksızdı.

Anna düşünceli düşünceli mırıldandı. "Uysalları Tanrı kutlasın. Çünkü onlar bizim."

Jonathan aynı fikride olduğunu belirtmek için gülümserken birdenbire durakladı. Uzaklardaki gürültüyü dinlemeye başladı.

Anna, "gök mü gürliyor?" diye sordu.

Jonathan başını salladı. "Hayır. Çığ bu."

Gürültü iyice yükseldi, sonra da kesildi. Jonathan viskisini bitirdi.

Anna, İnsan dağa tırmanırken çok korkunç bir tehlike oluşturuyor sanırım," dedi.

"Öyle."

"Jean-Paul'un o yaşta dağa tırmanmakta neden ısrar ettiğini anlayamıyorum."

Sahi mi?"

Kadın Jonathan'a kararsızca baktı. "Bunu benim için mi yapıyor?"

Bunu pekala biliyorsunuz."

Anna viski kadehine bakarken sık ve uzun kirpikleri gözlerini örttü. Belki..." Sesi hafifti.

Kahvaltıda gruptakilerin duygularında değişiklik olduğunu anladılar. Ben'in korkusu geçmiş, bunun yerini o her zamanki neşesi almıştı. Kuzeyden gelen güçlü yüksek basınç merkezi ve soğuk hava tırmanışın başarılı geçeceği umutlarını arttırmıştı. Yukarı buz alanlarına yağan kar donarak yapışmamıştı henüz, ama hava böyle devam ettiği sürece çığ tehlikesi de olmayacaktı.

Karl sıkıntılı sıkıntılı, "tabii bir fön yaklaşabilir," dedi.

Dağcıların hepsi de bu olasılığı düşünmüştü, ama bundan söz etmekle ellerine bir şey geçmeyeceğine karar vermişlerdi. Bern Oberland'a zaman zaman kayan bu sıcak hava akımlarını önceden tahmin etmek zordu. İnsanın kendisini bunlara karşı koruması da olanaksızdı. Bir fön yamaçta fırtınanın başlamasına yol açardı. Sıcak hava karların yumuşamasına ve çığlara neden olabilirdi.

Karl'ın tavırları da bir gece öncekinden farklıydı. Şımarıkça somurtkanlığının yerini o tipik sinirlilik ve saldırganlık almıştı. Jonathan, "bunun bir nedeni bana açılmış olması sanırım." diye düşündü. 'Duygularının durduğu çöp tenekesini ayaklarımın dibine boşaltıverdiği için pişman. İkinci bir neden de Anna'yla sevişmesi. Günaha çok önem veren Protestan ahlak kuralları yüzünden ertesi sabah kadının kocasıyla karşılıklı otururken rahatsızlık duyuyor."

Jean-Paul o sabah çok keyifsizdi. Sinirleri gerilmişti, öfkeliydi. Hiddetini hiçbir zaman bir zeka ve ustalık örneği sayılmayacak bir tip olan garsondan çıkardı. Jonathan. Jean-Paul'un artık

tırmanma zamanı yaklaştığı için yaşı ve yetenekleri konusundaki kuşkularıyla boğuştuğundan emindi.

Uysalca gülümseyen Andrei hemen hemen bir Yogi kadar sakindi. Gözleri dalmış, bir şeyler düşünüyordu. Jonathan genç adamın kendisini on sekiz saat sonra başlayacak tırmanışa hazırlamaya çalıştığını sezdi.

Bütün bu nedenlerle Anna'yla Jonathan havadan sudan söz etmek zorunda kaldılar. Bir ara kac'ın birdenbire susarak, "aman Tanrım." dedi. Göz salonun kapısındaki bir şeye ilişmişti. Elini Jonathan'ın koluna koydu.

Adam döndü. Kapıda bir gün önce 'Eiger Kuşları'na katılmaya gelmiş olan ünlü çift duruyordu. Karı koca ünlü film yıldızlarıydılar. Bir garson telaşla yanlarına koşarak onları bir masaya götürdü. Orta yaşlı aktör içkiden şişmiş, çiçek, bozuğu yüzüne hiç uymayan bir Nehru stili ceket giymiş ve boncuklar takmıştı. Berberi saçlarına ustalıkla sanki rüzgardan karışmış gibi bir hal vermişti. Tombullaşmış olan karısının arkasında ise Doğu desenli kumaştan yapılmış büzgülü bir bluzla pek bol bir pantolon vardı. Göğüslerinin arasında bayağı denilecek kadar iri bir pırlanta ışıldıyordu, ama gözleri hala güzeldi.

Kadın iskemleye yerleştikten sonra adam Jonathan'ın masasına geldi. Bir elini Anderl'nin diğerini de Ben'in omzuna dayayarak eğildi. Büyük bir içtenlikle, ama kelimeleri ahenkle söylemeye dikkat ederek. "Başarılı olmanızı dilerim," dedi. "Şansınız açık olsun. Birçok bakımdan size haset ediyorum." Berrak mavi gözleri açıklanmayan kişisel bir kederle bulanıklaştı. "Bir zamanlar ben de böyle şeyler yapabilirdim." Sonra cesaretle gülümsedi. "Ah, neyse..." Ben'le Avusturyalıının omuzlarını sıktı.

"Şansınız açık olsun." Ağzılığına taktığı sigarasını sallayan karısının yanına döndü. Yıldız, sigarasını yakan kocasına teşekkür bile etmedi.

Ben hafif bir sesle diğerlerine "Ne oldu?" diye sordu.

Jonathan, "galiba kutsandık," dedi.

Karl atıldı. "Her ne hal ise... Hiç olmazsa gazeteciler bir süre peşimizi bırakırlar."

Jean-Paul aksi aksi. "garson nerede kaldı?" diye söylendi. "Getirdiği kahve soğuk!"

Karl diğerlerine göz kırptı. Anderl. Bıçağını çek ve garsonu tehdit et. O zaman koşarak gelir."

Anderl kızarak başını çevirdi. Jonathan, nükte yapmaya kalkışan Freytag'ın istenmeyen bir konuyu açmış olduğunu anladı. Karl. kırdığı bu pot yüzünden masada buz gibi bir hava estiği için utandı. Tam bir Almandan beklenecek bir biçimde potu tamire çalışırken olayı daha da büyüttü.

"Haberin yok muydu. Doktor? Meyer her zaman yanında bıçak taşıyor. Şu anda da bıçağın iç cebinde olduğundan eminim. Onu göstereceğim. Anderl."

Avusturyalı genç başını sallayarak gözlerini kaçırdı. Jean-Paul. Freytag'ın kabalığını yumuşatmak için Jonathan'la Bene çabucak. "Aslında Anderl dünyanın hemen her bölgesinde dağlara tırmanıyor." diye açıkladı. "Genellikle yalnız oluyor. Hamal olarak kullandığı yerlilere her zaman güvenilemiyor. Özellikle Güney Amerika'da. Herhalde siz de aynı şeylerle karşılaştınız. Neyse... Geçen yıl zavallı Anderl And dağlarında yalnız başına tırmanış yapmaya kalktı. Ve yiyecekleri çalan hamalla arasında bir olay geçti. Her ne hal ise hamal öldü."

Ben bir şey söylemiş olmak için. "kendini savunmak cinayet sayılmaz." dedi.

Anderl itiraf etti. "Adam bana saldırmadı. Yiyecek çaldı."

Freytag tekrar konuşmaya karıştı. "Sence hırsızlar ölümle mi cezalandırılmalı?"

Ander! ona saf bir şaşkınlıkla baktı. " Anlamıyorsun. Tırmanışa başlayalı altı gün olmuştu. Yiyeceksiz yukarıya çıkmayı başaramazdım. Olay hiç de hoş değildi. Hatta o yüzden hasta oldum, ama aksi takdirde dağa tırmanmam yarım kalacaktı."

Jonathan kendi kendine, "Anderl yoksul." dedi. "Eiger'e tırmanmak için gerekli parayı nereden buldu?"

Jean-Paul konuyu değiştirmek için olacak, "E. Jonathan, iyi bir gece geçirdin mi?" diye sordu.

"Çok iyi uyudum, teşekkür ederim. Ya sen?"

"Ben hiç rahat uyuyamadım."

"Buna üzüldüm. Belki bu gün öğleden sonra biraz dinlenmen doğru olur. Ben de uyku hapları var. Belki onlardan istersin."

Bidet sert sert, "ben uyku ilacı hiç içmem," dedi.

Karl sordu. "Kampta uyumak için hap mı alıyorsun. Doktor?"

"genellikle."

"Neden? Rahatsız olduğun için mi? Yoksa korktuğun için mi?"

"İkisi de."

Karl güldü, "ilginç bir taktik bu. Sakin sakin korktuğunu itiraf ediyorsun. O zaman herkes çok akıllı ve cesur bir insan olduğunu düşünüyor. Bu taktiği unutmamalıyım."

"Neden? Buna ihtiyacın olacak mı?"

"Sanmıyorum. Aslında ben de kampta doğru dürüst uyuyamam. Ama korktuğum için değil. Tırmanışın verdiği o müthiş heyecan yüzünden. Fakat Anderl'i alın. Şaşılacak bir insan. Kendisini dimdik bir yamaca bağlıyor ve sanki evde, kuştüyü yatakta yatıyormuş gibi uyuyor."

Anderl, "neden uyumayayım?" diye sordu. "En kötü olasılığı düşünelim. Düşerken uyanık olmanın ne yararı var? Son defa manzaraya mı bakacağız?"

Jean-Paul bağırıyordu. "Hah! Garsonumuz dolu programı arasın da bize ayıracak zaman bulabildi."

Ama garson aslında gümüş bir tepsiye koyduğu notu Jonathan'a getiriyordu. "Bunu şuradaki bey yolladı, elendim."

Jonathan adamın işaret ettiği tarafa baktı ve geçirdiği sok yüzünden mide kasları büzüldü.

Pusulayı Clement Pope yollamıştı. Adam yakındaki bir masada oturuyordu. Kareli spor bir ceket giymiş, sarı bir Ascot kravatı takmıştı. Jonathan'ın kimliğinin ortaya çıkmasına neden olduğunun farkındaydı. Ona küstahça bir tavırla el salladı. Jonathan, midesinin büzülmesini kontrol altına alırken Pope'a o tatlı tebessümüyle baktı. Sonra gruptakilere bir göz attı. Yüzlerinde hafif de olsa bir endişe olup olmadığını anlamaya çalışıyordu, ama diğerleri sakın sakın oturuyorlardı, Jonathan pusulayı açarak buna göz gezdirdi. Sonra başını sallayarak garsona teşekkür etti. "Bu arada Bay Bidet'ye taze kahve de getir."

Jean-Paul "hayır, hayır, istemez." diye atıldı. "Artık canım kahve istemiyor. Odama çıkıp biraz dinleneceğim. İzninizle." Öfkeli bir tavırla hızla yürüyerek salondan çıktı.

Jonathan Anna'ya usulca "nesi var?" diye sordu.

Kadının o sırada kocasının bu haline pek aldırıldığı yoktu. Omzunu silkti. Sonra da, o pusulayı gönderen adamı tanıyor musunuz?" dedi.

"Onunla bir yerde karşılaşmış olabilirim, ama kendisini tanımıyorum. Neden sordunuz?"

"Kendisini bir daha görürseniz kılığı konusunda bir iki imada bulunverin. Tabii onu bir Amerikalı ya da müzikhol şarkıcısı sanmalarını istiyorsa o başka."

"Bunu yaparım. Tabii onu bir daha görürsem."

Anderl'in gözü bir gün önce uzaktan bakıştığı iki genç kıza takıldı. Pencerenin önünden geçen kızlar genç adama el salladılar. Anderl kadere boyun eğiyormuş gibi omzunu silkerek masadakilerden izin istedi. Kızlara katılmak için dışarı çıktı.

Karl hemen onun arkasından Anna'ya köye kadar yürümelerini önerdi.

Pope'un ortaya çıkmasından üç dakika sonra masada yalnızca Jonathan'la Ben kaldı, iki arkadaş bir süre ılık kahvelerini sessizce içtiler. Jonathan sonra kayıtsızca etrafına bakındığında Pope'un gitmiş olduğunu gördü.

"Hey, eski dost? Jean-Paul'un nesi var?"

"Herhalde sinirleri gergin."

"Bir dağcının sinirlerinin gergin olması iyi bir şeydir, ama onunki yalnızca sinirlilik değil. Adam bir şeye öfkelenmiş. Karısıyla mı fingirdedin?"

Jonathan bu açık soru karşısında dayanamayarak güldü.

"Hayır, Ben Öyle bir şey yapmadım."

"Emin misin?"

"Tabii."

"Evet. herhalde. Sizin grupta bu tür düşmanlıklar çok tehlikeli olur. Yamaçta birbirinize buz baltalarıyla vurduğunuzu görür gibi oluyorum."

Jonathan'ın da gözlerinin önünde canlanmış olan bir sahneydi bu.

Koca Ben, bir süre düşündü. "O dağa tırmanıyor olsaydım, iple Anderl'e bağlı olmayı tercih ederdim. Sen dışında tabii."

"Mantıklı bu, ama o arada çapkınlıktan da kaçınman gerekir."

öyle mi? Hele hele. Dağa tırmanmaya başlasın o zaman gör!

"Öyle." Jonathan ayağa kalktı. "Ben odama çıkıyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Ya öğle yemeği."

"Hayır. Ben o sırada köyde olacağım."

"Orada seni bekleyen biri mi var?"

"Evet."

Jonathan odasında pencerenin önünde oturuyor, dağa doğru bakarak düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Pope'un ortaya çıkması onu şaşırmıştı. Bir an şaşırmıştı Jonathan. Dragon'un kimliğini böyle herkese açıklamasının nedenlerini düşünmek için zaman bulamamıştı. Dragon New York'taki karanlık ve anti septik hücrelerinden çıkamıyordu. Bu yüzden de herkes AO Bölümü' nün şefi olarak Clement Pope'u tanıyordu. Pope'un kendisiyle böyle açık açık bağlantı kurmasının bir tek nedeni olabilirdi. Jonathan bunu düşünür düşünmez fena halde öfkелendi.

Beklediği gibi kapiya vuruldu. Jonathan kalkıp kapıyı açtı.

Pope bir işadamı tavrıyla iri elini uzattı. "Ne haber. Hemlock?" Jonathan bu harekete aldırmadan kapıyı kapattı. Pope, hafifçe homurdanarak Jonathan'ın biraz önce kalktığı koltuğa yerleşti. "Odan pek güzel. Bana içki ikram edecek misin?"

"Haydi, ne söyleyeceksen söyle, Pope."

Pope neşesizce güldü. "Pekala, ahbap, madem bu oyunu oynamak istiyorsun, öyle olsun. Formaliteleri bir tarafa bırakıp konuya girelim, öyle mi?"

Pope ceketinin iç cebinden bir deste kart çıkartırken Jonathan adamın yağlanmaya başlamış olduğunu fark etti. Okul günlerinde bir atlet olan Pope hala güçlüydü, ama ağır hareket ediyordu artık. Jonathan onu kolaylıkla rotadan kaldıırabileceğini düşündü, ve bunu da yapacaktı, ama Pope'dan bütün istediklerini öğrendikten sonra...

"Önce havuzdaki küçük balıkları temizleyelim. Hemlock. Böylece büyük balıklara yer kalsın."

Jonathan kollarını kavuşturarak kapının yanında, duvara dayandı. "İstediğin kadar benzetme yapabilirsin."

Pope ilk karta bir göz attı. "Aktif ajan 365/55'in yani Jemima Brown'in nerede olduğunu bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Olanları olduğu gibi anlatman daha doğru olur. ahbap. Bay Dragon kıza zarar verdiğini öğrenince fena kızar. O bizim emirlerimizi yerine getirmeye çalışıyordu, ve şimdi de ortadan kayboldu." "

Jonathan'ın Jemima'nın köyde olduğunu ve bir saat sonra kızla buluşacağını düşündü. "Kızı hiçbir zaman bulamayacaksınız sanırım."

"İşit de inanma, bebek. AO Bölümü'nün kolu çok uzundur."

"Ondan sonraki karta yazılı olanı oku."

Pope, elindeki kartı destenin en altına soktu. Yeni karta bir göz attı. "Ah. evet. Başımızı iyice derde soktun, bebek."

Jonathan gülümsedi. Bakışları sakindi. "Bana iki seferdir 'bebek' diyorsun."

"Bu da sinirine dokunuyor, değil mi?"

Jonathan sakın bir dürüstlikle, "evet, dokunuyor," diye itiraf etti.

"Şansına küs. ahabap. Sana önem verdiğimiz o günler çok gerilerde kaldı."

Jonathan kendisine hakim olmak için derin bir nefes aldı. "Başınızın derde girdiğinden söz ediyordun..."

"Evet. Çöle bir sürü tim yollayarak neler olduğunu öğrenmeye çalıştık."

"Öğrenebildiniz mi bari?"

"İkinci gün o arabayla, vurduğun adamı bulduk."

"Ya diğeri?"

"Miles Mellough mu? Bizimkiler onu bulmadan önce Arizonadan ayrılmak zorunda kaldım, ama New York'tan ayrılmadan önce alimlerimizden birinin onu bulduğu haberi geldi."

"Her halde ölmüştü."

"Sıcak, açlık, susuzluk. Mellough'un hangi nedenle öldüğünü anlayamadılar, ama nalları dikmişti. Mellough'yu çöle gömdüler." Pope pis pis güldü. "Çok garip..."

"Garip mi?"

Her halde. Sonlara doğru çok acıkmıştı."

"Ya?"

"Evet. Onu bir köpeği yediği anlaşıldı."

Jonathan yere baktı.

Pope konuşmasını sürdürdü. "Bunun bize neye mal olduğunu biliyor musun? O araştırmanın? Her şeyi ört bas etmenin?"

"Bilmiyorum, ama her halde bunu sen bana açıklayacaksın."

"Hayır, açıklamayacağım. Gizli bilgi bu. ama siz serbest ajanların su gibi harcamalarından da bıkmaya başladık."

"Bu seni her zaman kızdırdı değil mi. Pope? Benim gibi bir adamın bir tek iş için senin üç yıllık aylığının toplamını alivermesi."

Pope Jonathan'ı aşağı görürmüşçesine baktı. Yüzü bu ifadeye gerçekten uygundu.

Jonathan, "siz AO'cıların Onaylamayı kendilerinin yapmaları daha ekonomik olur." dedi. "Bunu bor de itiraf ediyorum, ama bu iş için ustalık ve biraz da cesaret ister, bu nitelikler de sizlerde bulunmuyor."

"Bu işten alacağın para için sinirlendiğim yok. Çünkü bu sefer bu narayı hak etmek için çok çabalayacaksın."

"Artık bu konuya geleceğini umuyordum."

"Her halde tahmin ediyorsun. Senin gibi önemli bir profesör böyle şeyleri anlayıverir hemen."

"Ama senin anlatmanı tercih ederim."

"İçini ne gıcıklıyorsa onu yaparız. Herkesin zevki farklı." Pope, sonraki kartı aldı. "Araştırma senin hedefin kim olduğunu öğrenemedi. Onun burada olduğunu biliyoruz. O da seninle birlikte dağa tırmanacak, ama dağcılardan hangisinin hedefin olduğum." kesinlikle bilmiyoruz."

"Miles Mellough bunu biliyordu."

"Bunu sana açıkladı mı?"

"Açıklamayı önerdi, ama fiyat fazla yüksekti."

"Mellough ne istiyordu?"

"Yaşamayı."

Pope karttan başını kaldırdı. Ciddi ve anlayışlı bir tavırla başını sallarken soğukkanlı bir profesyonel gibi davranmaya çabaladı, ama kartlar dizlerinden düştü. Pope onları yerden toplamak zorunda kaldı.

Jonathan onu tiksintiyle seyrediyordu. "Hedefin kendisini belli etmesi için kim olduğunu usulca açıklamaya karar verdi niz. Öyle değil mi?"

"Başka çare yoktu, ahabap. Hedefin beni görür görmez tanıyacağını düşündü, ve tabii artık o senin de 'Onaylama' ajanı olduğunu biliyor. Sen onu öldürmeden hedef sana saldırmak zorunda. O saldırıya geçtiği an ben de kim olduğunu öğreneceğim."

"Hedef beni öldürüşe 'onaylama'yı kim yapacak?" Jonathan Pope'u ağır ağır süzdü. "Sen mi?"

"Bu işi başaramayacağımı mı sanıyorsun?"

Jonathan güldü. "Belki bu işi kilitli bir dolapta başarabilir sin. Tabii el bombasıyla."

"O kadar emin olma, ahabap. Aslında bu işi yapması için başka bir 'Onaylama' ajanı getireceğiz."

"Bu senin fikrindi sanırım."

"Dragon planı onayladı, ama fikir benimdi."

Jonathan'ın yüzünde o uysal savaş tebessümü belirdi. "Kim olduğumun ortaya çıkması da önemli değil. Çünkü bundan sonra Dragon için çalışmamaya karar verdim. Öyle değil mi?"

"Tam tamına öyle. "Pope zafer anının zevkini çıkarıyor, yıllarca kendisini aşağı gördüğünü hiç saklamayan Jonathan'dan intikam alıyordu.

"Ya kalkıp gider ve artık bu işle ilgilenmezsem?"

"Yağma yok, ahbap. Yüz bin dolarını alamazsın. Evini kaybedersin. Tablolarına el koyarız. Hatta belki de onları ülkeye gizlice soktuğun için kaçakçılık suçuyla da bir süre hapis yatarsın. Köşeye kısırılmak nasıl bir şey. ahbap?"

Jonathan masaya giderek bir bardağa Laphroaig doldurdu. "Başarılı oldun, Pope. Çok başarılı. Bir içkiye ne dersin?"

Pope bu ani nezakete nasıl karşılık vereceğini bilemedi. "Çok kibarsın. Hemlock." Bardağı alırken güldü. "Sana 'kibarsın' dedim. Her halde Jemima Brown hiçbir zaman böyle bir şey söylemedi. Öyle değil mi?"

Jonathan bir melek gibi gülümsedi. "Öyle. Bana hiçbir zaman öyle bir şey söylemedi."

"Sahi anlatsana! Zenci kadınlar nasıl oluyor? İyi oluyorlar değil mi?"

Jonathan içkisinin yarısını içerek Pope'un karşısına oturdu. Bir sır verecekmiş gibi adama doğru eğilerek, "biliyor musun. Pope, önceden sana canını biraz yakmak niyetinde olduğumu söylemem gerekiyor," dedi. Şakacı bir tavırla göz kırptı. "Böyle bir durumda bunu anlayışla karşılırsın sanırım."

"Canımı mı yakacaksın? Ne demek istiyorsun?"

"Ah bu Batı Yakası argosu. Dinle. Herhalde Dragon *onay lama'yı benim yapmamı tercih eder. Evet. bundan eminim. Onun için biraz bilgiye ihtiyacım var. Şu Montreal olayını benimle birlikte tekrarla. Bu işe iki kişi karıştı değil mi? Şu ajanı öldürdüler. Neydi onun adı?"

"Adı Wormwood'du. İyi bir adamdı o. Daimi ajanlarımızdan di." Pope katları çabucak karıştırdı. Bunlardan birini seçerek hızla okudu. "Evet, doğru. İki adam."

"Bundan emin misin? Bir erkekle bir kadın olmasın?"

"Burada iki erkek yazılı."

"Pekala. Wormwood'un adamlardan birini yaraladığından emin misin?"

"Raporda öyle yazılıydı. Adamlardan birinin otelden ayrılırken topalladığından söz ediliyordu.

"Ama onun yaralı olduğundan emin misin? Belki o daha önce bir kaza geçirmişti. Belki dağa tırmanırken düşmüştü?"

"Raporda onun topalladığından söz ediliyordu. Neden soruyorsun? Senin gruptakilerden biri bir kaza mı geçirmiş?"

"Karl Freytag geçen ay önemsiz bir düşme yüzünden yaralandığını söyledi."

"O halde Freytag aradığın adam olabilir."

"Evet. belki. Araştırma hedef hakkında başka ne öğrendi?"

"Kemen hiçbir şey. Adam bir profesyonel olamaz. Profesyonel olsaydı şimdiye kadar kimliğini çoktan öğrenirdik."

"Wormwood'un gırtlakını ve karnını yaran o olabilir mi?"

"Olabilir. Biz her zaman bu işi Kruger'in yaptığını düşündük. O böyle şeylere meraklıydı, ama bu işi öbür adamda yapmış ola bilir. Neden sordun?"

"Dağcılardan biri bir insanı bıçaklayıp öldürecek tipte. Bu nu çok az insan yapabilir."

"Belki de aradığın o. Adam kimse midesi çok zayıfmış."

"Yere kustuğu için mi?"

"Evet."

"Tabii bunu bir kadın da yapmış olabilir."

"Bu işe bir kadın mı karıştı?"

"Bidet'nin karısı. Kadın erkek kılığına girmiş olabilir. Onun topallamasına gelince, belki de kadın merdivenden inerken ayağı burkuldu."

"Bu pek karışık bir iş. bebek."

Jonathan son iki gece aklını karıştıran bu düşünceleri Po pe'a açıklamaktan tuhaf bir zevk alıyordu. "Ah, bu iş sandığından daha da karışık. Bütün bu olayın nedeni mikrop savaşı için hazırlanmış olan bir formül ve dağcılardan birinin de aeresol yapan bir fabrikası var."

"Hangisi bu?"

"Bidet."

Pope öne doğru eğildi. Konuyu düşünürken gözlerini iyice kısmıştı. "Evet haklı olabilirsin."

Jonathan bıyık altından güldü. "Evet, olabilir, ama dağcılardan bir diğerinin ailesi de böcek ilacı üretiyor. Onların savaş sırasında daha da kötü şeyler yaptıklarını da sanıyorum."

"Hedef o ikisinden biri. Öyle değil mi? Sen böyle düşünmüyor musun?" Pope birdenbire başını kaldırdı. Gözlerinin parlamasından aklına bir şey geldiği anlaşılıyordu. "Belki de ikisi birden!"

"Bu da mümkün Pope. ama... neden? İkisinin de paraya ihtiyacı yok. O işi yapması için bir katil kiralayabilirlerdi. Sonra... üçüncü dağcı. Anderl Meyer. O yoksul ve Eiger'a tırmanmak için de paraya ihtiyacı vardı."

Pope anlamlı anlamlı başını salladı. "Hedefin Meyer olabilir. Sonra Jonathan'ın gözlerinin içine baktı ve adamın kendisiyle alay ettiğini anlayarak öfkeyle kıpkırmızı kesildi. İçkisini başına dtkii. "Hedefi ne zaman temizleyeceksin?"

"Hedefimin hangisi olduğunu anlayıncaya kadar beklemeyi düşünüyordum."

"Sen bu işi bitirinceye kadar ben burada, otelde bekleyeceğim."

"Ah. hayır. Sen hemen Amerika'ya döneceksin."

Olanaksız, ahbap."

"Bakalım, görürüz. Ha, sen gitmeden bir şey daha söyleyeceğim. Mellough bana Henri Baq'ın onaylanması için parayı senin verdiğini söyledi. Doğru mu bu?"

"Onun karşı tarafa da hizmet ettiğini öğrenmiştik..."

"Ama onun öldürülmesini sen istedin."

"Bu benim işim. ahbap."

Jonathan gözlerinde dalgın bir ifadeyle başını salladı. "Neyse. hepsi bu kadar sanırım." Pope'u kapıya kadar götürmek için ayağa kalktı. "Kendi kendini kutlamalısın. Beni köşeye kıştırdın, ama yine de beni tuzağa düşürmendeki ustalığına hayranlık duyuyorum."

Popo odanın ortasında duraklayarak Jonathan'a hakti. Gözlerini kısmış, adamın yine kendisiyle alay edip etmediğini

anlamaya çalışıyordu "Biliyor musun, ahbab. Birbirimize bir fırsat tanırsak belki de dost olabiliriz."

"Kim bilir. Pope?"

"Ah. şu tabanca meselesi. Resepsiyona senin için bir tabanca bırakıldı. Bir CII standart silahı bu. Seri numarası yok. Susturucusu var. Bir şeker kutusuna konularak, hediye paketi gibi sarıldı."

Jonathan Pope'un çıkması için kapıyı açtı. Adam dışarı çıktı sonra da döndü. Kapının iki yanına tutunarak ağırlığını ellerine verdi. "Demin canımı yakacağını söylerken neyi kastediyordun?"

Jonathan Pope'un kıvırdığı parmaklarının kapıyla çerçevenin arasına girdiğini fark etti. Pope'un canı gerçekten yanacaktı. "Bunu öğrenmeyi gerçekten istiyor musun?"

Onun yine kendisiyle alay ettiğini sezen Pope en sert ifadesini takındı, "şunu kafana iyice sok, bebek. Bence siz serbest ajanlar kağıt mendiller kadar önemsizsiniz. Kolaylıkla çöpe atılabilirsiniz."

"Doğru."

Jonathan kapıyı Pope'un elinin üzerine kaparken adamın iki parmağı kırıldı. Kapıyı tekrar açtığında adamın bakışlarından haykırmak üzere olduğu anlaşılıyordu, ama bu çığlık gırtlığına kadar yükselenmedi. Çünkü Jonathan Pope'un kemerinden yakaladı ve adama bir diz vurdu. Şanslı bir vuruş oldu bu. Jonathan adamın kasığının yumuşaklığını hissetti. Pope burnundan tuhaf bir ses çıkararak iki büklüm oldu. Sümükleri genesine aktı. Jonathan, adamı ceketinin yakasından yakalayarak odaya çekti, kafasını duvara vurdu. Pope'un dizleri büküldü, ama Jonathan onu ayağa kaldırdı. Adam kendisinden

geçmeden onun kareli ceketinin kollarından tuttu. Pope yüzükoyun yatağa devrildi. Jonathan Pope'un kaburgalarının hemen altındaki noktaya bakarken başparmakları da kaskatı kesildi. Başparmaklarını oraya batırdığı an Pope'un böbrekleri de mahvolacaktı.

Ama bunu yapmadı.

Şaşkın şaşkın durakladı. Sanki birdenbire içi boşalıvermiş ti. Pope'u bırakacaktı. Bunu biliyordu ama inanamıyordu. Henri Baq'ın ölümünü Pope planlamıştı. Jonathan'ı hedefi bulmak için yem gibi kullanmaya kalkışmıştı. Hatta Jemima hakkında da bir şeyler söylemişti.

Ve o Pope'u bırakacaktı. Baygın adama, o gülünç spor cekete gevşek bacaklarına baktı, ama savaşırken kendisine yardımcı olan o soğuk nefreti duymuyordu artık. İçinde ki bir şey kaybolmuştu.

Jonathan. Pope'u çevirerek banyoya gitti. Bir havluyu klozetteki suya batırdı. Sonra odaya dönerek bir ucundan tuttuğu havluyu Pope'un yüzüne attı. Baygın adam soğuk su yüzünden bir an sarsıldı. Sonra Jonathan bir bardağa iki parmak Laphroaig koydu. Tekrar koltuğa oturarak Pope'un kendisine gelmesini bekledi.

Pope bir erkeğe yakışmayacak kadar boşuk iniltiyle ayıl dı. İki defa doğrulup oturmaya çalıştı. Ancak üçüncü girişiminde başarılı olabildi. Azap içindeydi. Parmakları, kaşığı, başı öylesine ağrıyordu ki ceketini bile düzeltemedi. Yataktan yere kayarak orada şaşkın şaşkın oturdu.

Jonathan sakın sakın, "iyileşeceksin. Pope." dedi. "Belki bir kaç gün tuhaf bir biçimde yürüyeceksin, ama iyi bir doktor

çağırdığın takdirde hiçbir şeyciğin kalmayacak. Ancak artık burada bir işe yaramayacaksın. Onun için mümkün olduğu kadar çabucak Amerika'ya döneceksin. Beni anlıyor musun?"

Pope, yuvarlarından uğramış patlak gözleriyle ona saskın şaşkın baktı. Başına ne geldiğini hala anlayamıyordu.

Jonathan kelimeleri ağır ağır söyledi. "Amerika'ya geri döneceksin. Hemen ve bir daha da bana gözükmeyeceksin. Anlıyorsun değil mi? Dediğimi yapacaksın."

Pope ağır ağır başını salladı.

Jonathan adamı yerden kaldırdı. Pope'u adeta kapıya kadar taşıdı. Adam düşmemek için çerçeveye tutundu.

Jonathan ders verir gibi, "Batı Yakasında can acıtmak bu anlama gelir, bebek," dedi.

Pope sendeleyerek dışarı çıktı. Jonathan da kapıyı kapattı.

Portatif yazı makinesinin arkasını açarak, sigara sarmak için gereken şeyleri aldı. Koltuğa oturarak sigarayı içti. Henri Bag onun arkadaşıydı ve Pope'un gitmesine izin vermişti.

Jemima, loş kahvede Jonathan'ın karşısında oturuyordu. On beş dakikadan beri hiç konuşmuyordu kız. Jonathan'ın yüzünü, suratındaki o soğuk ve karmaşık ifadeyi inceliyordu.

Sonunda, "beni sıkan sessizlik değil." diye açıkladı. "Bu nezaketin."

Jonathan kendisini zorlayarak o ana döndü. "Afedersin."

Kız kederle gülümsedi. "İşte ben de bunu kasdettim."

Jonathan derin bir nefes alarak dikaktini Jemima'ya verdi. "Afedersin. Aklım yarında."

"Böyle şeyler söyleyip duruyorsun. Afedersin. çok üzgünüm, lütfen tuzluğu verir misin ve beni en çok endişelendiren nedir biliyor musun?"

"Ne?"

"Aslında tuzluğun bende olmaması."

Jonathan güldü. "Olağanüstü bir insansınız, madam."

"Evet. ama bu sayede elime ne geçiyor? Özür dilemeler.

"Pardon'lar. 'Üzgünüm'ler."

Adam gülümsedi. "Haklısın. İç sıkıcı bir arkadaşım. Ben.."

"Yine özür dilersen ayak bileğine tekmeyi yersin."

Jonathan Jemima'nın parmaklarına dokundu. Kızın o şakacı hali hemen kayboldu. Masanın altında Jonathan'ın ayağını kendi sininkilerin arasına sıkıştırdı, "beni ne yapacaksın, Jonathan?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben seninim, be adam! Beni öpebilirsin, elimi sıkabilirsin, ya da benimle sevişirsin veya evlenirsin. Benimle konuşursun ya da beni döversin... Ama başını 'hayır' der gibi iki yana sallıyorsun. Bu da beni dövmek ya da benimle sevişmek niyetinde olmadığını gösteriyor. Öyle değil mi?"

"Amerika'ya dönmeni istiyorum, Jem."

Kız adama bakakaldı. Gözlerinde hem kırgınlık hem de gurur vardı. "Allah belanı versin, Jonathan Hemlock! Sen Tanrı filan mısın? Bir takım kurallar koymuşsun. Biri seni kırdı mı ya d3 aldattı mı, kaderin silahıymışsın gibi onun üzerine saldırıyorsun." İstememesine rağmen gözleri dolduğu için öfkelenildi. Elinin tersiyle yaşları sildi. "Miles Mellough'la benim gibi biri arasında hiçbir fark görmüyorsun. Seni seven biri arasında." Sesini yükseltmemiştii, ama hiddetle konuşuyordu.

Jonathan da aynı sert sesle karşılık verdi. "Haydi, haydi! Paramı çalmasaydın şimdi bu işe karışmazdım. Seni evime götürdüm. Sana tablolarımı gösterdim. Kısa bir süre için sana aşık oldum. Ve sen ne yaptın? Dragon'a bu görevi kabul etmemi sağlaması için bir silah verdin. Üstelik bu işten sağ çıkmam olasılığı da çok az! Haydi, bana aşktan söz et bakayım!"

"Ama o görevi kabul ettiğim sırada seninle henüz tanışmamıştım."

"Paramı o sabah çaldın. Aşktan sonra."

Jemima'nın sessizliği bu suçlamanın doğru olduğunu açıklıyordu. Kız bir süre sonra açıklamaya çalıştı, ama bir iki kelime söyledikten sonra bundan vazgeçti.

Garson bir ibrik kahve getirdiği zaman ikisi de sıkıntılı bir sesizliğe hüründüler.

Garson gittikten sonra Jemima derin bir nefes alarak duygularına hakim oldu. "Çok üzgünüm, Jonathan." diye gülümsedi.

"Bir daha 'üzgünüm' dersen ayak bileğine tekmeyi yersin."

Artık didişmeyeceklerdi.

Jemima kahvesini yudumladı. "Bu iş kötü mü gidiyor? Dağdaki şu görev?"

"O iş yaş."

Jemima titredi. "O sözcükten her zaman nefret ettim. 'Yaş iş'. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok. Jemima. Sen bu işe karışma. Amerika'ya dön."

Kız tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi ifadesizdi. Sorunu uzaktan, tarafsızca inceliyordu. "Korkarım her şeyi mahvede

ceğiz, Jonathan. Bizim gibi insanlar ender aşık olurlar. Bizim gibi kimselerin aşık olduklarını düşünmek bile tuhaf, ama DU oldu! Birbirimize aşık olduk. Çok yazık... Bir daha böyle bir şey olamaz. Yani..." Omzunu silkerek önüne baktı.

"Jem. bana bir şeyler oluyor. Bu gün Pope'un gitmesine izin verdim." Jonathan bu açıklamayı yaparken bayağı utanç duydu. "Bunun nedenini bilmiyorum. Yalnızca birdenbire hiçbir şeyin önemi kalmadı."

"Ne demek istiyorsun? Pope'un gitmesine izin verdim, ne demek?"

"Ayrıntılar önemli değil, ama tuhaf... rahatsızlık verici... bir şeyler oluyor. Belki birkaç yıl sonra..."

"Olmaz!"

Kızın bu ani tepkisi Jonathan'ı şaşırttı.

Olmaz, Jonathan. Ben olgun, istek uyandıran bir kadını. Oturup senin gelip kapıma vuracak kadar olgunlaşmanı ya da yorulmanı bekleyemem."

Jonathan cevap vermeden önce bu sözleri düşündü. "Mantıklıca bir söz bu. Jem."

Konuşmadan kahvelerini içtiler. Sonra Jemima, Jonathan'a baktı. Altın benekli gözlerinden durumu gitgide daha iyi kavradığı anlaşıyordu. Şaşkın şaşkın, "aman Tanrım..." diye fısıldadı. "Bu gerçekten olacak... Ayrılacağız... Vedalaşacağız. Ve her şey böylece sona erecek."

Jemima dikkatini dizlerinin üzerindeki peçeteye vermişti. Bunu avuçlarıyla bastırıp duruyordu. "Bilmiyorum... Herhalde..."

Jonathan ayağa kalktı. Kızın yanağını okşadı. Sonra da kahveden çıktı.

Dağcıların birlikte yedikleri son yemek sıkıntılı geçti. Anderl dışında kimse fazla bir şey yemedi. Avusturyalı endişeli bir tip değildi. Ben'in de iştahı yerinde sayılırdı. Sonuçta o, dağa tırmanmayacaktı. Jonathan, gruptakileri Clement Pope'un gelişine nasıl bir tepki gösterdiklerini anlamak için teker teker inceledi. Tabii hepsi endişeliydiler,, ama bunun nedeni yaklaşan tırmanma olabilirdi. Nedenleri ayırt etmek olanaksızdı. Bidet'in sabahki aksiliği soğuk bir resmiyet halini almıştı. Anna o alaycı ve sakın tavırlarını takınarak savunmaya çekilmişti. Karl. kendi seçtiği sorumluluklarını havadan sudan söz edemeyecek kadar ciddiye alıyordu. Yunanlı tüccarın masaya yolladığı şampanyaya rağmen masaya sık sık sıkıntılı bir sessizlik çöküyordu.

Salona 'Eiger Kuşları' doluşmuşlardı, ama onlar da eskisi kadar neşeli değillerdi. Dağa ne zaman tırmanılacaktı. İki günden beri bekliyorlardı. Yapılacak işler, katılacak başka eğlenceler vardı. Bu dağcılar hangi yükseklikte düşme tehlikesiyle karşılaşacaklardı? Tabii kimse böyle bir şey] temenni etmezdi ama...

Aktör ve rengarenk bir kılığa bürünmüş karısı her zamanki gibi salona geç indiler. Dağcılara neşeyle el salladılar. Böylece herkesin gruptakilerle sıkı fıkı dost olduklarını sanmalarını sağlamaya çalıştılar.

Yemek ciddi bir biçimde sona erdi. Karl. hiç gereği olmamasına rağmen herkesin mümkün olduğu kadar çabucak yatıp uyumasını tembih etti. "Şafağa iki saat kala odalarınızı dolaşacağım ve sizi uyandıracağım. Böylece gazetecilerle müşteriler daha ne olduğunu anlamadan otelden ayrılacağız."

Jonathan odasının ışıklarını söndürmüştü. Pencerenin dışındaki karlardan yansıyan ay ışığı yatağın kolalı çarşaflarının fos foslu gibi parlamasına neden oluyordu. Jonathan karanlıkta oturuyordu. Pope'un onun için bıraktığı tabanca dizindeydi. Susturucu takılı tabanca ağır ve hantaldı Jonathan şeker kutusunu resepsiyondan aldığı anda memur bir erkeğin bir diğerine böyle bir armağan vermesi nedeniyle kaslarını kaldırmıştı. Jonathan o arada Pope'un güya banyoda kayıp düştüğü için tedavi olduğunu ve ondan sonra da Amerika'ya hareket ettiğini öğrenmişti.

Jonathan'ın dağa tırmanmadan önce uyuması şarttı, ama ilaç almaya da cesaret edemiyordu. Bu gece hedefin bir karşı saldırıya geçmek için son şansıydı. Tabii adam yamaca tırmanıncaya kadar beklemeye karar vermiş olabilirdi. Ancak o korkunç dağda birini öldürmek bütün ipe bağlı olanları tehlikeye sokardı, ama geride bir kanıt da kalmazdı. Jonathan, "hedef ne kadar çaresiz acaba?" diye düşündü. "Ve ne kadar zeki?"

Ama orada oturup endişelenmesi de yersizdi! Koltukları kalkarak uyku tulumunu kapının karşısına, yere yaydı. Koridordaki ışık yüzünden içeri girmeye kalkan birini görebilecekti. Jonathan uyku tulumuna girdikten sonra tabancanın emniyetini açtı. horozu ateşe hazır hale getirdi. Böylece daha sonra bu iki şıkırtı duyulmayacaktı. O sırada sessizlik çok önemli olabilirdi. Jonathan tabancayı yere yanına koyarak uyumaya çalıştı.

Aslında böyle hazırlıklara pek güvenmezdi. 'Onaylama' hedefleri her zaman böyle önlemler almışlardı ve bu işlerine yaramamıştı. Jonathan, hazırlıklarına güvenememekte haklıydı.

Çünkü uyuyabilmek için dönerken tabancanın üzerine çıktı. Artık silahı kolaylıkla alması da olanaksızdı.

Galiba uykuya da daldı, çünkü gözlerini açmadan birdenbire ışık ve hareketin farkına vardı.

Jonathan gözlerini araladı. Kapı açılıyordu ve sarı ışıklı dik dörtgende bir adam belirmişti. Bidet'ydi bu. Kapıyı usulca arkasından kaparken elindeki tabanca gümüşümsü bir ışıkla parladı. Jonathan hiç kımıldamadı. Tabancasının sanki sırtına dayandığını hissediyordu. Bu nedenle kadere küfretti. Bidet bir gölge gibi karyolaya yaklaştı.

Jonathan usulca konuştu, ama sesi sanki bütün odayı doldurdu. "Kımıldama Jean-Paul."

Sesin geldiği yön yüzünden şaşırان Bidet donmuş gibi kalakaldı.

Jonathan bu oyunu nasıl oynaması gerektiğini anladı. Yumuşak. ama otoriter bir tavırla konuşmalıydı. "Seni çok iyi görüyorum. Jean-Paul. Biraz kımıldadığın takdirde de seni öldüreceğim. Anlıyor musun?"

"Evet." Bidet'in sesi korkusundan ve bir süre konuşmadığından boğuklaşmıştı.

"Tam sağında, komodin üzerinde bir lamba var. Ona uzan. ama ben söylemedikçe ışığı yakma."

Bir hışırtı oldu, sonra Bidet, "ona dokunuyorum," dedi.

Jonathan Fransız adeta ipnotize eden o monoton sesle konuşmasını sürdürdü, ama blöfünün başarılı olamayacağını da seziyordu. "Işığı yak. ama bana dönme. Gözlerini lambaya dik." Jonathan tabancasını almak için kollarım uyku tulumundan

çıkarmak ve yan dönmek zorundaydı. Bu kadar fazla hareket etmeye de cesareti yoktu. "Anlıyor musun. Jean-Paul?"

"Evet."

"O halde bu işi ağır ağır yap. Şimdi." Ama Jonathan başarılı olamayacağını anladı.

Haklıydı da. Bidet ışığı yaktı, ama ağır ağır değil. Oda aydınlanır aydınlanmaz Fransız da hızla Jonathan'a doğru döndü. Ve tabancasıyla gülünç bir biçimde kaz tüyü dolu uyku tulumunda yatan adam nişan aldı, ama ateş etmedi. Jonathan'a hem korku ve hem de öfkeyle bakıyordu.

Jonathan tulumun içinde elini ağır ağır kaldırdı ve işaret parmağını Bidet'ye doğru çevirdi. Onun tabancasını karnına doğru çevirdiğini sanan Fransız yutkundu. İki adam da birkaç saniye kımıldamadılar.

Ama Jonathan, altındaki sırtına bakan tabanca yüzünden fena halde öfkeliydi. "Ülkemde buna Meksika eşitliği denilir. İlk önce hangimiz ateş ederse etsin, ikimiz de öleceğiz."

"Ülkende bol sorun nasıl çözümlenir?" Jonathan Bidet'in soğukkanlılığına hayran oldu.

"Geleneklere göre iki odam da silahlarını bir tarafa bırakır ve sorunu konuşurlar. Böylece birçok uyku tulumu delinmekten kurtulmuştu."

Fransız güldü. "Seni vurmak niyetinde değilim, Jonathan."

"Herhalde tabancan aklımı karıştırdı, Jean-Paul."

"Ben yalnızca seni etkilemek istedim. Belki de biraz korkutmak. Bilmem ki... Budalaca bir davranıştı bu. Tabancam dolu bile değil."

"O halde tabancanı yatağa atmaya bir itirazın olamaz."

Bidet bir an hiç kıınıldamadı. Sonra omuzları düştü ve tabancayı yalağa bıraktı. Jonathan, ağır ağır bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Parmağını hala Fransıza doğru tutuyordu. Diğer elini uyku tulumunun altına sokarak tabancasını aldı. Bidet, silahın su geçirmez tulumun altından çıktığını gördüğünde Fransızlara özgü o kalenderce tavırlarına omzunu silkti.

"Çok cesursun, Jonathan."

"Başka çarem yoktu."

"Ama ne olursa olsun çok beceriklisin, fakat buna gerek de yoktu. Dediğim gibi tabancamda kurşun yok."

Jonathan uyku tulumundan çıktı ve gidip koltuğa oturdu. Tabancanın namlusunu Bidet'ye doğru çevirmişti. "Ateş etmemeye karar vermen iyi oldu. Baş parmağımı oynatarak. 'Bum. bum, bum; derken kendimi pek gülünç hissedecektim."

"O Meksika bilmem nesinden sonra iki erkek de tabancasını bırakmıyor muydu?"

"Bir 'gringo'ya hiçbir zaman güvenilmez. Meksikalılar yabancıları böyle tanımlarlar." Jonathan rahat ve güvenliydi. Bidet'nin amatör olduğunu kesinlikle anlamıştı. "Buraya bir nedenle geldin sanırım."

Fransız aveuna baktı. Diğer elinin parmaklarını aveundaki çizgilere sürdü. "Sence bir sakıncası yoksa artık odama döneceğim. Kendimi senin önünde gülüne duruma düşürdüm zaten bu izlenimi artırmakla elime bir şey geçmez."

"Ama olayı bana açıklaman gerekir, bu benim hakkım. Odama girmen... tuhaf değil miydi?"

Bidet yatağa çöktü. Vücudu gevşemişti. Jonathan'a bakamıyordu. Yenilgiyi kabul etmiş gibi bir hali vardı. Jonathan.

Fransızın tabancasına kolaylıkla erişebileceğini bilmesine rağmen hiç endişelenmedi. Bidet, "bu dünyada öfkeli bir boynuzlu kocadan daha gülünç bir şey olamaz, Jonathan." dedi. Kederle gülümsü yordu. "Günün birinde bu role çıkacağım hiç aklıma gelmezdi."

Jonathan, duygusal açıdan zayıf olan ve özellikle aşk hayatlarını kontrol altına alamayanlara hem acır. hem de onlardan tik sinirdi. Şimdi de aynı duyguları hissediyordu.

Bidet konuşmasını sürdürdü. "Ama senin karşında daha gülünç bir duruma düşmem artık. Herhalde fiziki eksikliklerimi biliyorsun. Anna genellikle bunu yeni bulduğu aygırlarına açıklar. Nedense bunu duyan adamlar daha büyük bir çaba gösterirler."

"Beni suçsuz olduğumu söylemeye zorluyorsun. Böyle şeyler de beni sıkar."

Bidet Jonathan'a tiksintiyle baktı. "Zahmet etme."

"Hayır. Bu zahmete katlanacağım. Seninle birlikte dağa tırmanacağım. Sana her şeyi kısaca açıklayacağım: Anna'yla yatmadım."

"Ama dün gece..."

"Dün gece ne olmuş?"

"O buradaydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Anna'yı bulamadım. Onu aradım... Kapını dinledim." Bidet bakışlarını Jonathan'dan kaçırdı.

"Bu çok iğrenç bir davranış değil mi?"

"Evet. öyle. Anna dün gece buradaydı. Onunla holde karşılaştım. İçki ikram etmek istedim. Onunla aşk yapmadım."

Fransız tabancayı alarak bununla dalgın dalgın oynamaya başladı. Jonathan kendisini tehlikede hissetmiyordu. Bidet'nin birini öldüremeyeceğini anlamıştı. Fransız, "hayır," dedi. "Karım dün gece biriyle aşk yapmıştı. Daha sonra ona dokundum. Ve durumu anladım..."

"Bunu dinlemek istemiyorum. Tıbbi bir merak duymuyorum. Burası günah çıkarma hücresi de değil."

Bidet hala küçük İtalyan tabancasıyla oynuyordu. "Buraya gelmemeliydim. Bayağca davrandım. Anna'dan daha kötü bir biçimde. O ahlaksızlık etti. Bu davranışımı yarınki tırmanışın neden olduğu sinir gerginliğine bağliayacağım. O tırmanış yüzünden çok umutlandım. Anna'nın pek az insana sokulma cesaretini gösterdiği bir dağa tırmandığımı gördüğü takdirde... belki... ne bileyim... Aslında mantıksızca bir umuttu bu." Yenilgiyi kabul etmiş gibi bir tavırla Jonathan'a baktı. "Beni aşağı mı görüyorsun?"

"Sana olan hayranlığımın artık yeni sınırları var."

"Kelime seçmesini iyi biliyorsun, ama tabii duygusuz bir adamsın. Bu da sana kafaca bir üstünlük sağlıyor."

"Anna konusunda bana inanıyor musun?"

Bidet kederle gülümsedi. "Hayır, Jonathan. Sana inanmıyorum. Boynuzlu bir kocayım, ama aptal değilim. Madem benden korkman için bir neden yoktu o halde neden yerde yatıyor ve intikam almak için gelmemi bekliyordun?"

Jonathan bunun nedenini anlatamazdı. Buna kalkışmadı bile.

Fransız içini çekti. "Kimse utancımı görmeden odama döneceğim. Sen de beni aşağı görmek ve bana acımak görevinden kurtulacaksın." Dramatik bir tavırla otomatiği açtı.

Bir kurşun tabancadan fırlayarak duvara çarptı. Ve halının üzerine düştü. İki adam da bu ışıltılı şeye hayretle baktılar.

Bidet neşesizce güldü. "Galiba ben sandığımdan daha da kolay kanıyorum. Tabancanın boş olduğuna yemin edebilirdim." "İyi geceler." demeden odadan çıktı.

Jonathan bir sigara içti ve yatmadan önce bir uyku ilacı da aldı. Bu sefer yatağına girdi. O gece ikinci bir saldırıya uğramayacağına inanıyordu.

Eiger : 11 Temmuz

Tek sıra halinde dağın eteğine doğru giderlerken yalnızca ayak sesleri ve tozluklarıyla botlarına sürünen Alpiglen otlarının hisırtısı duyuluyordu. Otlar ıslaktı ve üzerlerinde çiğ taneleri ışıldıyordu. En arkada olan Jonathan başını kaldırarak dağın yukarısındaki yıldızlara baktı. Şafağın yaklaşmış olmasına rağmen yıldızlar soğuk bir ışıkla parıldıyorlardı. Dağcılar çanta, ip ve 'piton' taşımadıkları için rahatça yürüyorlardı. Ben ve yaylada kamp kurmuş olan üç genç dağcı gruptan önce yola çıkmış ve ağır ara: ve gereçleri taşlık yamacın aşağısına kadar götürmüşlerdi.

Timdekiler sessizliğe, erken saate ve amaçlarının önemine bir tür karşılık veriyorlardı. Önemli bir tırmanıştan önce hop böyle olur ve insan kendisini düşte gibi hisseder, duygusal olarak da dengesi bozulurdu. Jonathan, her tırmanıştan önce yaptığı gibi kendisini canlandıracak her şeye önem veriyordu. Vücudu bekleyiş ve heyecanla gerilmişti. Dik yamaçlara tırmanmaya alışmış olan bacakları düz yerde hızla ilerlemesini sağlıyorlardı.

Şafak öncesi esen serin rüzgar, otların kokusu, bütün bunlar Jonathan' in ilgisini çekiyordu.

Bidet yavaşlayarak Jonathan'ı bekledi. Profesör basit duygularıyla olan kutsal bağlantısının böyle kesilmesine sinirlendi.

"Jonathan, dün gece..."

"Unut onu."

"Sen unutabilecek misin?"

"Tabii."

Hiç sanmıyorum."

Jonathan, adımlarını sıklaştırarak Fransızı geride bıraktı. Grup, ateşböceklerine benzeyen ışıklara doğru gitti. Ben ve gönüllü yardımcılar cep fenerlerinin yardımıyla eşyaları çıkarıyor ve kontrol ediyorlardı. Tim. çabucak hazırlanırken Karl da lider olduğunu hatırlatmak için gereksiz birkaç emir verdi. Koca Ben soğuktan ve daha çok erken olmasından yakındı, ama aslında ses sizlikle savaşmak için konuşuyordu. Kendisini bomboş ve yararsız hissediyordu adam. Artık dağlara tırmanamayacaktı. Şimdi bu tırmanışta da görevi sona ermişti. Otele dönerek gazeteci lerle konuşacak ve yanındaki teleskopla dağcıların tırmanmaları nı izleyecekti, ancak bir kaza olduğu ve Ben de bir kurtarma grubu toplamak zorunda kaldığı zaman yine etkin olabilecekti.

Ben Jonathan'ın yanında durmuş karanlıkların arasında daha da koyu gözüken dağa bakıyordu. İri burnunu çekiştirerek, "şimdi beni dinle, eski dost." dedi. "O dağdan tek parça halinde in. Yoksa tekmeyi yersin."

"?Sen fazla duygulusun. Ben"

"Ah. evet, herhalde." Ben uzaklaştı. Ve genç yardımcılara sert sert artık otele döneceklerini açıkladı. Eski günlerde olsalardı belki dramatikçe bir tavırla Jonathan'la ol sıkıştırdı.

Dağcılar karanlıkta ilerlediler ve dağın eteğindeki taş yığınlarını aştılar. Eiger'in yüzeyine dokundukları sırada İlk ışıklar o kara kütleyi biçimlendirmeye başlamıştı. O sönük ışıktaki kaya ve karlı alanlar kirli bir griye dönüştüler. Aslında Eiger kurşuni renkliydi. Siyah ve beyazın karışmasından oluşan çamur gibi bir grilikte değildi. Aslında kar da bembeyazdı. Şimdi pis olan ışıktı ve aydınlatıldığı her şeyi kirletiyordu.

İplere bağlandılar. Yamacın alt kısmına iki paralel hat üzerinden çıkacaklardı. Freytag'la Bidet bir ipi paylaşıyorlardı. Karl. 'piton'lardan çoğunu kemerine asmıştı. Daima önden çıkmak niyetindeydi. Bidet'ye de tekrar kullanılacak bazı demirleri yerinden çıkarma görevi düşecekti. Jonathan'la Anderl 'piton'larını paylaşacaklardı. Çünkü sessiz bir anlaşmayla yol bulma ve liderlik etme görevlerini sırayla paylaşmaya karar vermişlerdi. Tabii bu yüzden diğer ikiliden daha hızlı tırmanmaya başladılar.

Sabahın dokuzu olmuştu. Güneş Eigerwand'in içbükey yüzünü aydınlatıyordu. Güneş günde iki defa bu yamacı yalayıp geçiyordu. Oteldeki yemek salonunda 'Eiger Kuşları' daha çok Yunanlı tüccarın bir gece önceki partide yaptığı şakadan söz ediyorlardı. Adam bütün tuvalet kağıtlarını suyla ıslatmıştı. Amerikan sosyetesinden olan karısı bu şakayı pek zevksizce bulmuştu. Ayrıca kadın boş yere para ziyan ettiği için de adama kızmıştı.

Ben, kahvaltı ederken verandada biri bağırdı ve sonra 'Eiger Kuşları' teleskoplara koştular. Dağcılar önünde garsonlar belirdi. Tabii Yunanlı tücearın pek pahalıya kiraladığı teleskopun dışında. Üniformalı adamlar teleskoplarla dağa bakmak isteyenlere bilet satmaya başladılar. Her alet yalnızca üç dakika kullanılabilecekti. Teleskopların önünde uzun kuyruklar oluşmaya başladı.

Ben, bu gevezelik eden ölüm kokusu almış leş kargalarını gördüğünde müthiş öfkeleni, ama dağcılar görüldüğü için rahatlamıştı da. Artık kendi teleskopunu otelden uzağa, kırın ortasına kurabilir ve böyle time göz kulak olurdu.

Tam kahvesini içerek kalktığı sırada altı gazeteci heyecanlı kalabalığı yarararak yemek salonuna girdiler. Koca Ben'in etrafını sardılar. Tırmanış ve dağcılar hakkında sorular sorup duruyorlardı. Ben daha önceki karara uyararak onlara her dağcının daktiloda yazılmış kısa özgeçmişini dağıttı. Böylece gazeteciler sporcuların hayatlarını yazarken o fazla renkli hayal güçlerinden yararlanamayacaklardı, ama bu kısa biyografiler okuyucuların ilgisini çekecek şeyler arayan muhabirler için yeterli değildi. O yüzden saldırganca tavırlarla Ben'i sorguya çektiler. Ben, elinde sabah birası, dişlerini sıkarak haşın bir sessizlikle onların arasından geçti, ama Amerikalı bir gazeteci adamı kolundan yakaladı.

Koca Ben "bu elini kaybetmek istemiyorsan, dclol" diye bağırdı. Muhabir adamın kolunu hemen bıraktı.

Koca Ben lobiden sıçarcasına, hızla geçerken muhabirler onun peşini bırakmadılar. Adam asansöre binmeden bir İngiliz kadın gazeteci onun karşısına dikildi. Bu kadına benzemeyen,

sert ve haşin görünüşlü yaratık o kibar İngilizcesiyle soru sorma ya kalkıştı.

"Söyleyin. Bay Bowman, bu adamlar erkekliklerini kanıtlamak gereğini duydukları için mi dağa tırmanıyorlar? Yoksa aşağılık duygularını gidermeye mi çalışıyorlar?" Kalemimi sıkıca tutmuş. Ben'in cevabını yazmaya hazırlanıyordu.

Koca Ben "neden bir adam bulup yatmıyorsun?" dedi "Bunun sana yararı olur."

Kadın ilk kelimeleri yazarken birdenbire durakladı. Ben de kendisini asansöre attı.

Jonathan'la Anderl. Karl'ın yeni yolun anahtarı saydığı o 'oluk' ya da 'baca'nın ağzının yakınında hafif bir çıkıntı buldular. Oraya bir 'piton' çakarak bağladılar. Karl'la Jean-Paul'un gelmesini beklediler. Yukarılarındaki rafa benzer çıkıntıdan buz gibi bir su akıp duruyordu, ama hiç olmazsa bu son yarım saat işlerini zorlaştıran o yuvarlanan taşlardan ikisini de koruyordu. Jonathan'la Anderl ıslanmamak için ip kangallarını altlarına yerleştirdikleri sırada tepeden kopan kaya ve buz parçaları hızla aşağıya düştü. İki dağcının hemen önünden vızıldayarak geçtiler. Aşağıdaki kayalıklara çarparak parçalanırken çıkan silah sesine benzer gürültüler etrafta yankılandı.

Jonathan'la Anderl'in oturdukları yer öyle dardı ki ayaklarını uçuruma doğru sallandırmak zorunda kalmışlardı. Hızlı, şahane bir tırmanış yapmışlardı. Manzara ise nefes kesecek kadar güzeldi. Anderl cebinden çıkardığı çikolatanın yarısını Jonathan'a verdi. Sessizce bunu yerken mutluluk ve sevinçle etraflarına baktılar.

Jonathan etraflarını saran gürültüyü işitmezlikten gelemeyeceklerini biliyordu. Son saat boyunca, oluğun ağzına yaklaştıkları sırada akan suyun uğultusu gitgide artmıştı. Adam oturduğu yerden oluğun içini göremiyordu, ama eriyen kar sularının oradan aşağıya aktığından emindi. O zamana kadar böyle çağılayanlardan yukarıya tırmanmıştı, ama bu tehlikeye olan saygısını azaltmamıştı.

Anderl'in de bu bakımdan kendisi gibi endişeli olup olmadığını anlamak için ona baktı, ama Avusturyalı mutlu mutlu hatta aptalca bir tavırla gülümsüyordu. Hayatından pek memnun olduğu belliydi. Jonathan Anderl gibi kayıtsız değildi. Tırmanış sırasında bütün dünyası daralmış ip, kaya. 'piton' ve ritmden oluşan bir alem halini almıştı, ama şimdi güvenli bir yerde oturuyordu ve düşünecek zamanı vardı. Bu yüzden de aşağıdaki dertlerini hatırlamaya başlamıştı.

Örneğin, hedefi Anderl olabilirdi. Hedef ve avel. Anderl'in son üç saat içerisinde eline belki on fırsat geçmişti. İpi kesip hafifçe çekivermesi yeterli olacaktı. Jonathan onun için bir tehlike olmaktan çıkacaktı o zaman. Anderl bunu yapmamıştı, ama bu genç adamın hedef olmadığını da göstermezdi. Neticede dağın eteğine çok yakındılar. Ceride kanıt kalacaktı. Kesilmiş bir iple kopmuş arasında da büyük bir fark vardı. Ayrıca herhalde şimdi durmadan onları izliyorlardı. Bulundukları yerden pek küçücük gözüken otelin terasından on iki göz teleskoplarla onlara dikilmişlerdi.

Jonathan endişelenmesine gerek olmadığına karar verdi. Anderl harekete geçecekse bile bunu daha yukarılarda yapacaktı. Uzaklık yüzünden orada birer nokta gibi

gözükceklerdi. En güçlü teleskoplarla bile onları zorlukla seğebileceklerdi. Belki de Anderl onu bulutlar ve sis etraflarını sardığında öldürmeye kalkışacaktı. Orada bir ceset ve kesik ip aylarca ve hatta yıllarca bulunamazdı.

Anderl. "neden kaşlarını çattın?" diye sordu.

Jonathan güldü. "Aklıma tuhaf şeyler geldi. Düşmeyle ilgili bunlar."

"Ben düşünmeyi aklıma bile getirmem. Bunun ne yararı olur? Düşeceksem, bu ben düşünmeden de olur. Her zaman tırmanmayı düşünürüm. İşte düşünülmesi gereken konu budur!" Bu basit felsefesini güçlendirmek ister gibi son çikolata parçasını ağzına attı.

Anderl'in yaptığı en uzun konuşmaydı bu. Genç adamın ancak dağa tırmanırken iyice canlandığı anlaşılıyordu.

Aşağıdaki çıkıntılı kayanın yukarısında önce Karl'ın eli sonra da kafası belirdi. Sonra Alman hemen aşağılarında ayakta durdu. Jean-Paul'a bağılı olan ipi toplamaya başladı. Sonunda Fransız da kayaya çıktı. Yüzü kızarmıştı, ama gözleri zaferle parlıyordu.

Karl bağırdı. "Seçtiğim yol hakkında şimdi ne düşünüyorsun. Doktor?"

"Buraya kadar olan kısmı iyi." Jonathan yukarıdan homurdanarak akan suları düşünüyordu.

"Öyle olacağını biliyordum!"

Jean-Paul matarasından kana kana su içti. Sonra da 'piton'a bir halkayla bağlanmış olan ipe yaslandı. "İkinizin yamacı koşarak tırmanmak niyetinde olduğunuzu bilmiyordum. Yaşımı

düşünün ve bana acıyın." Ciddi olduğunu sanmalarından korkarak telaşla güldü.

Karl, ."artık dinlenebilirsin," dedi. "Burada en aşağı bir saat kalacağız."

"Bir saat mi?" Jean-Paul itiraz etti. "Burada bir saat bekleyecek miyiz?"

"Dinlenecek ve biraz kahvaltı edeceğiz. Oluktan tırmanmak için henüz erken."

Jonathan da Karl'la aynı fikirdeydi. Eiger'ı tırmanacak bir dağcı yuvarlanan taşlar ve buzlara hedef olacağım bilirdi, sabahın ilerlemiş saatlerinde bu bombardıman iyice sıklaşırdı. Buna katlanmaya da hiç gerek yoktu.

Karl. "oluktan tırmanmaya başlamadan önce dağın bütün çöplerini atmasını bekleyeceğiz," diye açıkladı. "O arada manzaranın zevkini çıkaralım ve bir şeyler yiyelim."

Jonathan, Kral'ın sahte neşesinden onun da oluktan akan suların gürültüsünden etkilendiğini anladı, ama Almanın tenkit ya da öğüt dinlemeyeceği de belliydi.

Ama Jonathan yine de, "bir hayli ıslanacağımız anlaşılıyor. Karl," dedi.

"Sabah duş almaya herhalde bir itirazın yok, Doktor."

"Yukarı tırmanabiliriz, ama bu bizden çok şeyi de alıp götürür. "

"Evet. Dağcılık zor bir spordur."

"Ukala."

.Ne7"

"Hiç."

Jean-Paul tekrar su içti. Sonra da plastik matarayı Karl'a uzattı, ama Alman su içmek istemedi. Bidet, matarayı çantasına yerleştirdikten sonra yaylaya baktı "Çok güzel değil mi? Herhalde Anna şu anda teleskopla bizi seyrediyor."

Jonathan buna pek olasılık vermiyordu, ama yine de, "Herhalde." dedi.

Karl elini kaldırdı. "Oluğu dörtlü olarak çıkacağız. Ben önden gideceğim. Anderl de en arkadan gelecek." Anderl güldü. "Kış beklememizi ister misin?"

Koca Ben, penceresinin altında verandada meraklıların heyecanlı heyecanlı konuştuklarını duyuyordu.

Sonra Teksaslı olduğu anlaşılan biri herkesin şikayetini özetledi. "Tanrım! Şu işe bak. Onların kayanın üstünde oturmalarını seyretmek için bütün biletlerimi harcadım. Zamanım dolar dolmaz onlar da harekete geçtiler. Hey. Floyd? O teleskop için kaç dolar vermiş olduk?"

Ben odasından fırladı. Biraz sonra otelden çıkmış kırdan ilerliyordu. Adama otelden ve 'Eiger Kuşları'ndan uzakta bir yer seçti. Teleskopunu on dakikada kurdu. Daha başlangıçtan beri Karl'ın seçtiği o oluk Ben'i endişelendiriyordu. Almanın çizdiği yolun ayrıntıları arasında onu en korkutan buydu. Koca Ben teleskopla oluğun dibine baktı. Sonra yukarıya doğru çıktı. Oluğun aşağıdaki ucundan fışkıran sulardan durumu anlamıştı. Herhalde erimiş sulardan oluşan bir nehir akıyordu oluğun içinden. Ben dağcılar onları aşağıya iten sularla boğuşarak yukarı tırmanmak zorunda olduklarını biliyordu. O arada bu doğal bacadan takırdayarak düşen kayalar da ayrı bir tehlike yaratacaklardı. Ben en aşağıdaki dağcıyı bulabildiği sırada

avuçları da terden yapış yapış olmuştı. "Sarı ceket... Bu Anderl... Buradan incecik görünüyor ip. Ve Anderl'in yukarısında beyaz ceket: Jean-Paul. Onun yukarısında uçuk mavi parkasıyla Jonathan." Karl bir kayanın arkasında kaldığı için gözükmiyordu. Grup biçimsizce ve ağır ağır tırmanıyor, du. Ben kendi kendine, "akan sular ve buz parçaları korkunç olmalı." dedi. "Neden o yoldan vazgeçmiyorlar?" Sonra gruptakilerin geri dönemeyeceklerini anladı. O olua girmişlerdi. Akan suların vücutlarını ağırlaştırmasına rağmen yollarına devam etmek zorundaydılar. Hafifçe durakladıkları an suların da onları aşıya sürüklemesi tehlikesi de artacaktı.

Hiç olmazsa ağır ağır yukarı çıkıyorlardı. Bu da bir şeydi. Gruptakiler tek tek tırmanıyorlardı. Diğerleri o sırada savunması durumda olan adamı korumak için kayalara mümkün olduğu kadar sıkıca tutunmaya çalışıyorlardı. Beri, "Karl'ı göremiyorum, " diye düşündü. "Belki o sağlam bir yer buldu."

Birdenbire dağın yüzeyindeki o renkli noktacıklar durakladılar. Artık hareket etmiyorlardı. Tecrübeleri Ben'e bir şey olduğunu fısıldadı.

Koca Ben dağın yamacını daha iyi göremediğı için kendi kendisine küfretti. Teleskopu sabırsızlıkla hafifçe oynattı ve görüntüyü büsbütün kaybetti. Öfkeyle homurdandı. Teleskopu ayar tadı. Anderl'in yukarısında ip gevşemişti. Buradan beyaz ceketli biri... yani Bidet tepesi üstü sarkıyordu. Yuvarlanmıştı adam. Onun yukarısındaki ip gergindi ve mavi parkaya doğru çıkıyordu Jonathan'a doğru. Jonathan kayanın üzerinde kol ve bacaklarını açmış duruyordu. Bundan da sarsıntıyla dengesini

kaybettiği şimdi hem kendi ağırlığını ve hem de Bidet'ninkini elleriyle dengelediği anlaşıyordu.

Ben, "Karl denilen herif nerede?" diye haykırdı. "Allah belasını versin!"

Jonathan dişlerini sıkarak bütün dikkatini yukarıdaki çatlağı kavrayan parmaklarına verdi. Solundan akan suların gürültüsü insanı sağır edecek gibiydi. Ayrıca ince bir dere durmadan koldan içeriye akıyor, koltuk altlarını ve göğsünü dondurup uyuşturuyordu. Jonathan bağırarak boş yere nefes tüketmiyordu. Anderl'in aşağıda elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Yukarıda olan görmediği Karlın 'piton' çakacak bir çatlak bulduğunu umuyordu. Belki de Alman şu anda onları sıkıca tutuyordu.

Beline bağlı olan ipin ucundan sarkarı Jean-Paul'un ağırlığı Jonathan'ın nefesinin kesilmesine neden oluyordu. Bu durumda ne kadar dayanabileceğini de bilmiyordu. Bir ara omzunun üzerinden çabucak bir göz attı. Anderl, uğıldayan suların içinden savunmasızca Bidet'ye doğru çıkıyordu. Fransız Jonathan'ın kulağının dibinden vızıldayarak geçen kaya parçası omzuna çarptığı ve onu devirdiği andan beri hiç kımıldamamıştı. Jean-Paul selin ortasında baş aşağı yatıyordu. Jonathan bir an, dağa tırmanırken suda boğularak ölmek çok gülünç olur," diye düşündü.

Artık elleri sızlamıyordu. Parmakları uyuşmuştu. Jonathan çatlağı sıkıca tutup tutmadığını bile bilemiyordu. Bu nedenle parmaklarını sıktı sıktı ve sonunda kol kasları zonklamaya başladı. "Su ya da kayalar Anderl'i de devirdiği takdirde ikisini birden katiyen tutamam! Şu Allahın cezası Karl ne yapıyor?"

Sonra birdenbire Jonathan'ın beline bağlı ip gevşedi. Baskının yerini gitgide artan bir can acısı aldı. Anderl, Jean-Paul'a erişmişti. Oluğa yanlmasına sıkışarak Bidet'yi kucağına almış ve Jonathan'ın kendisini toplamasını sağlamak için ipi gevşetmişti.

Jonathan, kolları yorgunluktan titremeye başlayınca kadar yukarı yatırmadı. Ona sonsuz kadar uzun gelen saniyelerden sonra ayağını sokabilecek bir girinti buldu. Ve ağırlığını ellerine vermekten de kurtuldu. Elleri çizilmişti, ama yaralar derin değildi. Akan buz gibi su onların zonklamalarını engelliyordu. Jonathan mümkün olduğu kadar çabucak ipi biraz boşalttı. Yukarı tırmandı ve bir kayanın arkasında Karl'ı buldu.

"Bana yardım et."

"Ne oldu?" Karl, bir girinti bulmuştu. Aşağıdaki dağcıların tırmanmaları için bütün vücudunu germişti. Olanlardan hiç haberi yoktu.

Jonathan. "Çek!" diye haykırdı. İki adam Bidet'yi oluğa sıkışmış olan Anderl'den uzaklaştırarak olanca güçleriyle yukarıçektir. Tam zamanında davranmışlardı. Bidet'nin ağırlığı yüzünden Avusturyalının güçlü bacakları titremeye başlamıştı.

Anderl. Jean Paul'un hareketsiz vücudunun yanından geçerek biraz önce Jonathan'ın durduğu yere tırmandı. Bidet artık güvendeydi. Jonathan da. Karl da aşağıda neler olduğunu göremiyorlardı, ama Anderl daha sonra onlara Fransızın yüzünde ayılarak kendisini tepe üstü buz gibi suda bulduğunda pek komik, şaşkın bir ifade belirlediğini anlattı. Aslında düşen kaya Jean-Paul'a bir zarar vermemişti, ama adam yuvarlandığı sırada başını yüze ye şiddetle vurmuştu. Fransız, bütün

dağcıların yaptığı gibi baş dönmesine aldırmayarak yukarıya tırmanmaya başladı. Kısa bir süre sonra dördü de Kampın küçük, ama güvenli girintisine sığınmışlardı.

Dördüncü ceket de kayanın arkasında kaybolurken Ben de teleskoptan başım kaldırdı ve on dakikadan beri ilk defa uzun, rahat bir nefes aldı. Etrafına bakındı. Yüksek otlara doğru giderek kustu.

Biraz geride endişeli ve aciz tavırlarla duran iki genç dağcı hemen arkalarını döndüler. Utançla birbirlerine güldüler.

Karl teşhisini koydu. "İslandık ve üşüdük, ama durumumuz iyi. İşin en zor tarafı da geride kaldı. O kadar sıkılmana gerek yok. Doktor."

Jonathan kesin bir tavırla, "artık o oluktan yukarı çıkamayız." dedi.

"Neyseki buna gerek yok."

"Geri gidilecekse..."

"Sende 'Maginot kafası' var, doktor. Gerilemeyeceğiz. Sadece yolumuzu biraz değiştireceğiz."

Jonathan Karl'ın cesurluk taslaması yüzünden yakıcı bir öfke duydu, ama başka bir şey söylemeyerek yanında, çıkıntıda oturan ve titreyen Anderl'e döndü. "Teşekkür ederim. Anderl. Çok iyiydin."

Anderl başını salladı. Bencilce değil de davranışının doğru ve kesin olduğunu belirtmek için. Kendisi davranışını düşünmüş ve yaptıklarını beğenmişti. Avusturyalı sonra başını kaldırarak Karl'a baktı. "Başımızın dertte olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Bunu ipin gerginliğinden de anlamadın mı?"

" Hayır."

"İşte bu biç de iyi değil." Anderl'in bu basit değerlendirmesi Karl'ı fena sarstı. Avusturyalı kendisine çatsaydı bu kadar sinirlenmezdi.

Jonathan, Anderl'in soğukkanlılığına haset etti. Orada kayanın çıkıntısında oturuyor, sakın sakın uçuşuma bakıyordu. Jonathan onun kadar sakın değildi. İyice ıslanmıştı ve üşüyor titreyip duruyordu. O ani heyecan yüzünden midesi hala bulanıyordu.

Jonathan'ın yanında oturan Bidet usul usul başının yanındaki şişe dokunuyordu. Sonra birdenbire bir kahkaha attı. "Ne garip değil mi? Kayaya çarptıktan sonra olanları hiç hatırlamıyorum. Heyecanlı bir olaydı sanırım. Ne yazık ki olay boyunca baygındım."

Karl, "işte böyle davranılmalı." dedi. Jean-Paul'la Jonathan' in tutumları arasındaki farkı belirtmek için ilk kelimenin üzerine basmıştı. "Şimdi burada bir dakika dinlenecek ve kendimizi toplayacağız. Ondan sonra tekrar tırmanmaya başlayacağız. Yolu inceledim. Bundan sonraki dört yüz metre çocuk oyuncağı!"

Ben'in vücudunun her hücresi yorulmuştu, sızlıyordu. Adam uzaktan dağcılara yardıma çalışırken gerilen sinirleri yüzünden bitkin düşmüştü. Yorgunluktan gözleri yanıyordu. Endişeli yüzünün çizgileri derinleşmiş, kasları kabarmıştı. Şimdi Karl'a karşı istemeye islemeye hayranlık duyuyordu. Alman, oluk geride kaldıktan sonra gruptakileri hızla, düzgünce yukarılara çıkarmıştı. Eigerwan İstasyonu'nun pencerelerinin yanından, kar ve buz dolu bir yardan geçmişlerdi. Sonunda Birinci ve ikinci Buz Alanlarını birbirinden ayıran sütuna benzer kayaya erişmişlerdi.

O sütunun tepesine ancak iki saat çaresizce uğraştıktan sonra çıkabilmişlerdi. Karl başarısız iki girişimden sonra sırt çantasını çıkarmış ve sütuna bir akrobat gibi tırmanmıştı. Bunun tepesine eriştiğinde otelin verandasındakiler genç adamı alkışlamışlardı. Diğer dağcılar Karl yukarıdan yardım ettiği için sütunun tepesine daha kolaylıkla çıkmışlardı.

Akşamüzeri, her zaman olduğu gibi Eiger'in etrafını bulutlar sardı. Dağcılar iki saat bütün gözlerden gizledi. Ben, o sürede sıkışan sırt kaslarını gevşetmeye çalıştım. Israrcı muhabirlere de homurtular ve küfürlerle karşılık verdim. O saatlerde dağcılar seyrelemek için para vermiş olan 'Eiger Kuşları' acı acı şikayet ettiler, ama Otel müdüriyeti alınan paranın geri verilemeyeceğini hatırlattı. Beklenmedik bir alçak gönüllülükle, "Tanrının işlerine karışamayız." dedi.

Tim, günün geri kalan saatlerinden mümkün olduğunca yararlanabilmek için siste yukarıya tırmandı. İkinci ve Üçüncü Buz Alanını aşan donmuş yardan geçti. Bulutlar dağıldığı zaman Ben grubun 'Üstü'nün solunda ve 'Ölüm Kampı'nın aşağısında güvenli, ama rahatsız bir yerde mola verdiklerini gördü. Artık o gün için tırmanışın sona erdiğini düşünerek kendisini dağcılara bağlayan görünmez ipi kesmeye karar verdi. İlk günkü çalışmalardan memnundu. Grup, yüzeyin yarısından fazlasını aşmıştı. Üstelik kim senin izlemediği bir yoldan çıkmışlardı. Bundan sonra klasik yolu izleyeceklerdi. Ben de artık onların başarıya erişeceklerini düşünüyordu. Tabii havanın bozmaması şartıyla.

Ben teleskopunu kapatarak ilerledi. Verandadan ağır ağır geçti. Hem bitkin haldeydi, hem de midesi asit çıkardığı için

biraz rahatsızdı. Kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti, ama altı Alman birası içerek gücünü korumaya çalışmıştı. Koca Ben teleskopların başındaki 'Eiger Kuşları'na bakmadı bile. Kuşlar da artık dağcılarla pek ilgilenmiyorlardı. Onların bu gün başka tehlikeleri göze almayacakları, seyircileri heyecanlandırmayacakları anlaşılıyordu.

İyice boyanmış yaşlı bir kadın jigolosuna, "ne harika değil mi?" dedi. İtalyan genci de onun elini usulca sıktı. Kadın heyecanla ekledi. "Şu küçük küçük bulutlar. Günün son ışığında pespembe ve yaldızlı gibi duruyorlar. Çok çok güzeller."

Ben başını kaldırdı ve donmuş gibi kalakaldı. Güneyden dalga dalga beyaz bulutlar yaklaşıyordu. Bir fön başlamıştı.

Ben, kolay çalışmayan İsviçre telefonuna saldırdı. Almanca bilmediği için bir hayli uğraştıktan sonra meteoroloji istasyonuyla konuşabildi. Fön. Bern Oberland'ına doğru birdenbire gelmişti. Gece de devam edecekti. Eiger'in yüzeyinde şiddetli fırtınalar çıkacak ve o tuhaf, basınçlı hava buz ve karların çoğunu eritecekti, ama uzmanlar "kuzeyden yüksek cephe sistemi yaklaşıyor." diye Ben'i teselliye çalıştılar. "Öğleye doğru fön'ü sürükleyip götürecek, ama ısı rekor derecede düşecek."

Ben telefonu kapayarak boş gözlerle telefon kulübesinin duvarındaki yazılara baktı.

Bir fırtına ve erime. Ve sonra rekor düzeyde soğuk. Bütün yüzey buzla kaplanacaktı. Grubun yukarıya tırmanması olanaksızlaşacaktı. Aşağıya inmesiye çok zorlaşacaktı. Hinterstoisser Geçidi buz tuttuğu takdirde bu da mümkün olmayacaktı. Ben, "o tehlikeli yerde geceyi geçiren dağcılar

Eiger Havası'nın onlara nasıl bir kalleşlik yaptığını biliyorlar mı acaba?" diye düşündü.

Hafifçe çıkıntılı iki kaya geceyi geçirmek için pek uygun değildi, ama günün son yarım saatinde tırmanışı sürdürmeyi istememişlerdi. Gece bastırdığı sırada hala sığınacak bir yer arıyor olabiliyorlardı. Grup üyeleri ipteki sıralarına göre seçilen yere adeta tünediler. Karl'la Jonathan daha yukarıdaki çıkıntının üze tindeydiler. Anderl'le Jean-Paul ise daha aşağıdaki, biraz genişçe kayada. Kendilerini mümkün olduğu kadar korumaya çalışıyorlardı. Seçtikleri kayalara yerleştikleri sırada ilk cüretli yıldızlar kararmaya başlayan gökyüzünde belirdi. Karanlık çabucak bastırdı. Şimdi gökyüzünde parlak, soğuk ve kayıtsız yıldızlar ışıltıyorlardı. Dört dağcı güneydoğudan fön'in yaklaştığından habersizdiler.

Jean-Paul'la arasındaki yere portatif bir ispirto ocağı koymuş olan Anderl çay yaptı, ama suyun kaynamasını bekleyemediği için çay biraz ılık oldu. Fincanları birbirlerine verecek kadar yakındılar. Ve çaylarını sessiz bir zevkle içtiler. Her biri de birkaç lokma yiyecek yutmaya çalıştı. Ağızları iyice kuruduğu için yiyecekleri pek tatsız buldular. Susuzluklarını gideren? biraz ısınmalarını sağlayan yine bu çay oldu. Ocak bir saat kadar yandı. Zaman zaman çaydanlığın yerine et suyu dolu bir kabı geçiriyorlardı.

Jonathan zorlukla kaz tüyü dolu uyku tulumuna süzüldü. Kaslarını gevşemeye zorladığında dişlerinin birbirlerine vurmasının durduğunu fark etmişti. Oluktaki soğuk su yüzünden sırsıklam olmuşlardı. Tırmandığı zamanlarda bu yüzden zaman zaman titremiş, bu nedenle boşuna enerji tüketmiş, sinirleri de

bozulmuştu. Çıkıntılı kaya o kadar dardı ki yüzeye kendisini zorlamadan tutunabilmek için hemen hemen dimdik oturuyordu. Askısını ayrı iki iple 'piton'lara bağlamıştı. Uyukladığı sırada Karl'ın ipini kesmesi olasılığını düşünerek bu önlemi almıştı, ama aslında oldukça güvende olduğunu düşünüyordu. Aşağıdaki adamlar ona kolaylıkla erişemezlerdi. Jonathan tam onların yukarısındaydı. Karl onu yuvarladığı ya da ipini kestiği takdirde Jonathan diğer iki dağcıyı da birlikte sürükleyecekti. Adam Almanın dağın yamacında yalnız kalmayı isteyeceğini de pek sanmıyordu.

Jonathan kendi güveninden sonra en çok Jean-Paul için endişeleniyordu. Fransız rahat etmek için fazla bir hazırlık yapmamıştı. Şimdi de "piton'a bağlı gergin ipe dayanmış, kapkaranlık yaylaya bakıyordu. Kendisine uzatılan çay dolu fincanları da sessizce alıyordu. Jonathan ciddi bir sorun olduğundan emindi."

Bir dağda iki adamı birbirine bağlayan naylon ip yalnızca bir korunma aracı değildir. Bu o iki dağcının duygularını, durumlarını ileten bir sinir gibidir aynı zamanda. Jonathan, kendisinden yukarıda olan Karl'ın enerji ve çaresiz azmini hissetmişti bütün gün. Aşağısında olan Jean-Paul'un tedirgin, düzensiz hareket ettiğini de sezmişti. Fransız bazen adeta delice bir güçle tırmanıyor, bazen de şaşkın şaşkın duraklıyordu.

Hem gece olduğu hem de hareket etmedikleri için soğuğu daha fazla hissetmeye başladılar. Anderl. Jean-Paul'u sarsarak onu dalgınlığından kurtarmaya çalıştı. Fransızın uyku tulumuna girmesine yardım etti. Jonathan Avusturyalı'nın bu ilgisinden,

onun da ip yoluyla Jean-Paul'da bir tuhafılık olduğunu sezdiğini anladı.

Jonathan aşağıya bağırarak sessizliği bozdu. "Nasıl gidiyor, Jean-Paul?"

Jean-Paul askısının içinde dönerek yukarı baktı. İyimser gülümsüyordu. Burnundan ve kulaklarından kan akıyordu. Gözbebekleri küçülmüştü. Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdiği belliydi.

"Kendimi harika hissediyorum, Jonathan! Ama durum tuhaf değil mi? Kaya bana çarptıktan sonra olanları hatırlamıyorum. Olay herhalde çok ilginçti. Ne yazık ki o sırada baygındım.

Jonathan'la Karl bakiştılar. Alman tam bir şey söyleyeceği sırada Anderl bağırdı. "Bakın, bakın! Yıldızlara bakın!"

Yıldızlarla onların arasında tül gibi bulutlar uçuşuyorlardı. Bazen yıldızların ışıltısını gizliyorlardı. Sonra birdenbire bütün yıldızlar kayboldu.

Hiç rüzgar olmaması bu tuhaf sahneyi daha da korkunçlaştırdı. Eiger'in çevresinde hava çok durgundu. Jonathan'ın bildiği kadarıyla ilk defa böyle bir şey oluyordu. Daha da kötüsü hava ısınıyordu.

Kimse konuşarak sessizliği bozmadı. Boğucu gece Jonathan'a Güney Çin Denizi'ndeki tayfunları hatırlattı.

" Sonra bir dinamonun uğultusuna benzeyen hafif bir ses duyuldu. Bu gitgide yükseldi. Sanki bu kayanın derinliklerinden geliyordu. Etrafa ozonun o acımsı tatlı kokusu yayıldı ve Jonathan kendisinden altmış santim kadar ötedeki buz baltasının başına bakakaldı. Bunun etrafını yeşilimsi bir ışık sarmıştı. Bu

titreyerek, sönükleşip parlaklaşarak bir süre devam etti. Sonra çatırda yarak bir kavis çizdi ve kayanın içinde kayboldu."

Karl, bütün Almanlar gibi açıklamalar yapmaya meraklıydı. Tam, "Fön!" dediği sırada kayaları sarsan gökgürültüsü sesini boğdu.

Eiger : 12 Temmuz

Ben boğulmak üzere olan bir adam gibi soluk soluğa uyandı. Çığların uzaklardan gelen gümbürtüsü karmaşık uykusuyla. gerçeğe benzemeyen parlak ışıklı lobi arasında bir köprü oluşturdu. Koca Ben gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Yeri ve zamanı anlamaya çalışıyordu. Gecenin üçü olmuştu: Elbiseleri buruşmuş iki muhabir (çotuklarda uyuyorlardı. Ben'in sırtı ve kaba etleri terden koltuğun plastik yüzüne yapışmıştı. Adam ağır ağır kalktı. Lobi oldukça serindi. Ben düşlerinin etkisiyle terlemişti.

Koca Ben gerinerek sırtının ağrısını geçirmeye çalıştı. Uzaklarda gök gürledi. Gürültüyü çığın gümbürtüsü daha da artırdı. Ben lobide ilerleyerek kapıya gitti ve boş verandaya baktı. Yaylada artık yağmur yağmıyordu. Bütün fırtına Eigerwand'dan içbükey yüzünde toplanmıştı. Kuzeyden gelen soğuk hava yaklaşırken fırtına orada eski gücünü kaybediyordu. Şafakta hava iyice açacak ve dağın yamacı da görülecekti. Tabii orada görülecek bir şey kalmış ise.

Asansörün kapıları takırdayarak açıldı. Ben dönerek baktı. Anna ona doğru geliyordu. Kadın otuz saatten beri makyajını tazelememişti. Tavırları da yüzüne uyuyordu.

Kadın, Ben'in çok yakınında durarak dışarı baktı. Adamı selamlamamıştı. "Hava biraz açıyor galiba."

"Evet." Ben konuşmak istemiyordu.

"Jean-Paul'un kaza geçirdiğini şimdi duydum."

"Şimdi mi duydun?"

Kadın, Koca Ben'e doğru dönerek tuhaf, öfkeli bir heyecanla konuşmaya başladı. "Evet şimdi duydum. Beraber olduğum genç bir adamdan. Bu seni sarsıyor mu?" Acı duyarak titriyor ve kendi kendisini cezalandırmaya çalışıyordu.

Ben hâlâ boş gözlerle geceye bakıyordu. "Kiminle yatarsan yat! Bu beni ilgilendirmiyor."

Kadın uzun kirpikli gözlerini yarı kapayarak yorgun yorgun içini çekti. "Jean-Paul'un yarası ağır mı?"

Ben farkına varmadan bir an durdu. "Hayır."

Anna adamın kırıksıklarla dolu iri çehresine baktı. "Yalan söylüyorsun tabii."

Dağdan daha hafif bir gök gürültüsü geldi. Ben ensesine vurarak döndü. Lobide ilerledi. Anna da onun peşinden gitti.

Koca Ben resepsiyondaki gece katibine kendisine iki şişe bira bulup bulamayacağını sordu. Adam uzun uzun özür diledi, ama o saatte böyle şeyler yasaktı.

Anna atıldı. "Odamda konyak var."

"Teşekkür ederim, istemem." Ben başını yana eğerek kadını süzdü. "Pekala. Gidelim."

Anna asansörde. "Yafan uydurduğunu söylediğim zaman cevap vermedin." diye hatırlattı. "Bu, Jean-Paul'un yuvarlanmasının önemli olduğu anlamına mı geliyor?"

O uzun nöbet yüzünden Ben'in bütün vücudu gitgide daha bitkinleşiyordu. Adam, "bilmiyorum." diye itiraf etti. "Je3nPaul yuvarlandıktan sonra tuhaf bir biçimde hareket etmeye başladı. Kemikleri kırılmış gibi değil! Ama... acayip bir biçimde. Bana ona bir şey olmuş gibi geldi."

Anna odasının kapısını açarak önden girdi. Işıkları yaktı. Ben bir an kapıda durdu.

"Girin, Bay Bowman. Ne var?" Kadın alayla güldü. "Ah, anlıyorum. Galiba sözünü ettiğim gençle karşılaşacağını sanıyordun." Bir kadehe bolca konyak koyarak adama doğru gitti. "Hayır. Bay Bowman. Kocamla paylaştığım yatağa kimseyi almam."

"Sınırı en olmayacak yerlere çiziyorsun. Teşekkür ederim." Ben, içkiyi başına dikti.

"Jean-Paul'u seviyorum."

"Ah. tabii..."

"Ona fiziki bakımdan sadık olduğumu İddia etmedim. Kocamı sevdiğimi söyledim. Bazı kadınların kocalarının kapasitelerinin ötesinde ihtiyaçları vardır. Onlara acımak gerekir. Tıpkı alkoliklere acındığı gibi."

"Çok yorgunum."

"Seni baştan çıkarmaya çalıştığımı mı sanıyorsun?"

"Ben de erkeğim. Başka bir şart gerekmediği de anlaşılıyor."

Anna güldü. Sonra da birdenbire ciddileşti. "Onlar sağ salım aşağıya inecekler değil mi?"

Konyak Ben'in vücudunu çabucak etkiledi. Adam gevşememek için çabaladı. "Bilmiyorum. Belki inerler... Belki

de..." Kadehi masaya bıraktı. "Teşekkür ederim. Daha sonra görüşürüz." Kapiya doğru gitti.

Kadın adamın cümlesini büyük bir sükûnetle tamamladı. "Belki de çoktan öldüler."

"Bu da mümkün."

Anna. Ben gittikten sonra tuvalet masasının başına geçti. Bir parfüm şişesinin kristal tapasıyla oynamaya başladı. Kadın en az kırk yaşındaydı.

Dört adam yüzeyine sokuldukları dağ kadar hareketsizdiler. Tıpkı yüzeyindeki donmuş yağmur ve kar suları yüzünden pırıldayan dağ gibi buz tutmuş elbiseleri kaskatıydı. Şafak henüz sökmemişti ama doğuda hava aydınlanmaya başlıyordu. Jonathan su geçirmez kumaştan yapılmış pantolonunun üzerindeki ince buzları hayal meyal görebiliyordu. Adam saatlerden beri büzülmüş oturuyor ve boş gözlerle kucağına bakıyordu. Fırtına gözlerini açmasını engellemeyecek kadar hafiflediği andan beri böyle bekliyordu. Fırtınadan sonraki o iliklerine işleyen soğuğa rağmen bir tek kaşını bile oynatmamıştı. Jonathan, doğanın güçleri karşısında küçük bir hedef oluşturabilmek için iyice büzülmüştü. Fön başladığı an bu durumu almıştı.

Her şey birdenbire olmuştu. Fırtınanın ne kadar sürdüğünü tahmin etmek de olanaksızdı. Dehşet ve karmaşadan oluşan sensiz bir an yaşamışlardı sanki. Şiddetli yağmur ve dolu, onları kırbaçlayan, kayayla aralarma girerek aşağı yuvarlamaya çalışan bir rüzgar. Göz kamaştırıcı şimşekler ve karanlık. Kayaya tutunmanın verdiği acı ve uyuşukluk ve en önemlisi gürültü.

Yakındaki gök gürültüsü, rüzgarın ısrarlı çığlıkları, iki yandan yuvarlanan çığların uğultusu.

Şimdi çevre sessizdi. Fırtına sona ermişti.

Birbirini izleyen bir sürü duygu Jonathan'ın kafasının boşalmasına neden olmuştu. Şimdi düşünceler ağır ağır, pek ilkel bir biçimde beliriyorlardı. Jonathan kendi kendine basit kelimelerle, "pantolonuma bakıyorum." dedi. "Üstlerindeki buz parçaları." Acı veren şeyi soğuk olarak yorumladı. Ve sonunda da hayretle, ama sevinmeden yaşadığına karar verdi.

Jonathan kolunu oynattı. Bir şingirtı oldu. Bu hareket yüzünden kolunu kaplayan ince buz tabakası parçalanıp etrafa saçılmıştı. Jonathan yumruklarını sıkıp sıkıp açtı. Ayak parmaklarını botlarının tabanına sıkıca dayadı. Böylece koyulaşmış kanını el ve ayaklarına yayılmaya zorladı. Uyuşukluğun yerini bir karıncalanma sonra da zonklama aldı. ama bütün bunlar onun yaşadığını kanıtlıyordu. Ortalık hafifçe aydınlandığı için artık biraz ileride Karl'ın hiç kımıldamadan oturduğunu düşünmedi bile. Bütün dikkatini içindeki şeylerin yeniden hayat bulmalarına vermişti.

Aşağıdan bir ses geldi.

Jonathan boğuk boğuk "Anderl?" dedi.

Avusturyalı ağır ağır kımıldadı. Üstünü kaplayan buzlar şingirdayarak kırıldı. Uçurumdan aşağı düştüler. "Gece fırtına vardı." Audrel'in sesi sert ama yine de neşeliydi.. "Herhalde bunu fark ettin."

Şafak yaklaşırken rüzgar da çıktı. Israrlı, kuru ve çok soğuk bir rüzgar. Andrei gözlerini kısarak bileğindeki altimetreye baktı. Kayıtsızca, "kırk metre düşük." diye açıkladı. Jonathan başını

salladı. Kırk metre düşük... Bu barometrik basıncın normalden iki derece yüksek olduğu anlamına geliyordu. Güçlü bir soğuk merkezinin etkisindeydiler. Bunun ne kadar süreceği de belli değildi.

Jonathan, Andrel'in rafımsı yerde hiç kımıldamamış olan Jean-Paul bakmak için usul usul ilerlediğini gördü. Biraz sonra Avusturyalı çay yapmaya başladı. Portatif ocağı düşmemesi için Bidet'in bacağına dayamıştı.

Jonathan etrafına bakındı. Fön'ün sıcaklığı yüzünden yüzeydeki karlar erimiş, ama sonra soğuk cephenin etkisiyle yeniden donmuşlardı. Karın üstünde şimdi iki buçuk santim kalınlığında buzdan bir tabaka vardı. Çok kaygandı bu ve bir insanın ağırlığını taşıyacak kadar sağlam da değildi. Akan sular da donarak kayaların üzerinde bir tabaka oluşturmuşlardı. Artık kayalara tutunmak da olanaksızdı. Buz tabakası özel 'piton'ları tutmayacak kadar inceydi. Jonathan hava gitgide aydınlatırken yüzeyin durumunu inceledi. Koşulların hepsi kötü yani. tehlike de kesindi.

Karl kımıldandı. Uyumamıştı. Jonathan ve Anderl gibi o da yarı baygın halde oturmuştu. Kendini toplayarak bağlı olduğu 'piton'ları ustalıkla ve dikkatle kontrol etti. Kan dolaşımını hızlandırmak için beden hareketleri yaptı. Sonra da çantasından yiyecek çıkardı donmuş et ve çikolata. Bütün bu sürede hiç konuşmadı. Gece olanlar nedeniyle çok sarsıldığı ve burnunun kırıldığı anlaşılıyordu. Artık liderlik taslamıyordu.

Anderl kendisini yerinde tutan ipe dayanarak döndii ve Jonathan'a ılık çay dolu maşrapayı uzattı. "Jean-Paul..."

Jonathan, çayı büyük bir ağgözlülükle bir solukta içti. "Nc olmuş ona?" Maden maşrapayı Avusturyalıya geri verdi. Kabin dudaklarına yapışarak derisini sıyırdığı yeri yaladı.

"O ölmüş." Anderl fincanı doldurarak Karl'a uzattı. Sonra da usulca ekledi. "Her halde fırtına sırasında son nefesini verdi."

Karl fincanı avuçlarının arasında tutarak buz tutmuş bir yığına benzeyen Bidet'ye baktı.

Jonathan emretti. "İç o çayı!" Ama Kar! kımıldamadı. Burnundan kesik kesik nefes alıyordu. Verdiği nefesle çaydan yükselen buharlar birbirlerine karşıyorlardı.

Sonra Karl anormal denilecek kadar yüksek ve monoton bir sesle. "Onun öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu.

Anderl küçük çaydanlığa buz parçacıklarını doldururken, "baktım." dedi.

"Ve ölmüş olduğunu gördün! Sonra da çay yapmaya başladın!"

Anderl omzunu silkti. İşinden başını kaldırıp Karl'a bakmak zahmetine de katlanmadı.

Jonathan tekrarladı. "İç ve o çayı. Ya da bana ver. Soğumadan ben içeyim."

Karl ona tiksintiyle baktı, ama çayı da içti.

Anderl. "Jean-Paul'un beyin sarsıntısı geçirmişti." diye açıkladı. "O fırtınaya dayanamadı. İçteki insan dıştaki insanın ölmesini engelleyemedi." soğukla savaşmak beden hareketleri yaparak, ondan sonraki saati zorla birkaç lokma yiyecek yutarak, sonsuz susuzluklarını gidermek için çay ve et suyu içerek geçirdiler. Susuzluklarını gidermeleri olanaksızdı, ama sonunda harekete geçme zamanı geldi. Anderl de erittiği son

buzların suyunu içti. Çaydanlıkla portatif ocağı çantasına yerleştirdi.

Jonathan planını açıkladığında lider değişikliğine de karşı gelmedi. Karar verme isteğini kaybetmişti. Sık sık dikkati dağılıyor ve gözleri aşağıdaki ölüye doğru kayıyordu. Onun dağ tecrübeleri arasında ölüm yoktu.

Jonathan durumu birkaç sözle özetledi. Hem kayalar, hem de karın üzerinde bir buz tabakası vardı. Yukarı tırmanmaları olanaksızdı. Bu müthiş soğuk günlerce, hatta haftalarca sürebilirdi. Oldukları yerde bekleyemezlerdi. Geri dönmeleri gerekiyordu.

Karl'ın oluştundan inemezlerdi. Herhalde orası da buz tutmuştu. Jonathan Eigerwand İstasyonunun yukarısındaki bir noktaya inmelerini önerdi. Oradaki çıkıntıya rağmen belki iple aşağıya inebilirlerdi. Aşağıda bekleyen ve onları izleyen Ben amaçlarını anlar ve yardımcılarla o noktaya gelirdi.

Jonathan konuşurken Anderl'in yüzündeki ifadeden genç adamın bu inişe pek inanmadığını anladı, ama Avusturyalı itiraz da etmedi. Çünkü hiç olmazsa moralleri için harekete geçmeleri gerektiğini biliyordu. Burada kalıp donarak ölme tehlikesini göze alamazlardı. Sedlmayer ve Mehringer de yıllar önce biraz yukarı da donarak ölmüşlerdi.

Jonathan, ip meselesini de düzene soktu. Kendisi önden inecek, donmuş karda geniş basamaklar oyacaktı. Karl onun peşinden gelecekti. İkinci bir iple Jean-Paulun ağırlığını taşımasına gerek kalmadan Jonathan'a yardım edecekti. En güçlüleri olan Anderl arkadan inecekti. Avusturyalı her zaman basacak ve dayanacak sağlam bir yer arayacaktı. Çünkü bir

kayma yüzünden iki dağcıyla ölünün ağırlığını taşımak zorunda kalabilirdi.

Jean-Paul'u da birlikte götürmeleri nedeniyle iniş daha tehlikeli olacaktı, ama kimse Fransızı geride bırakmayı düşünmedi. Ölüyü birlikte getirmek, bir dağcılık geleneğiydi. Ayrıca kimse yamaçta korkunç bir anı bırakarak 'Eiger Kuşları'nı sevindirmek istemiyordu. Bu akrabalar bir kurtarma ekibi cesedi indi* rinceye kadar haftalarca ve hatta aylarca teleskopla dağa bakacak ve zevkle titreyeceklerdi.

Jean-Paul'u bir kızak görevi yapacak olan uyku tulumuna sokarak bağlarlarken Karl da isteksizce doruğa çıkmalarını engelleyen şanssızlıktan yakındı. Anderl, geri döneleceği için üzülüyordu. Bu koşullarda aşağıya inmek de tırmanmak kadar tehlikeliydi. Avusturyalı içinde önemli olan dağla savaşıyordu.

İki genç adamın hazırlık yapmalarını seyreden Jonathan 'onaylama' hedefi kimse ondan korkmasına gerek olmadığını anladı. Aşağıya sağ salim inebilmek için canla başla iş birliği yapmak zorundaydılar. Ustalıklarını ve güçlerini birleştireceklerdi. Bu sorun, yere inebildikleri takdirde, orada halledilecekti.

İnişleri çok ağır oldu. Karın yüzeyindeki buz tabakasına kramponlar batmıyordu, ama sonra birdenbire insanın ayağı yumuşak kara saplanıveriyordu. Tabii böyle anlarda da denge bozuluyordu. Jonathan, çok geniş basamaklar oyabilmek için kenardan iyice eğilip sarmak zorunda kalıyordu.

Bu iş zordu ve insanın büyük enerji harcamasına da neden oluyordu. Jonathan tek başına iniyordu. Daha yukarıda olan Karl onun ipini tutuyordu. Anderl de Almaninkini. Geniş basamağa

Jean-Paul'un cesedini ağır ağır indiriyorlardı. Bu kaydığı an hepsini birden uçuruma s¼r¼klemesi işten bile değildi.

¼ę saatte ancak iki y¼z elli metre inebildiler.

Jonathan yorgunluktan kesik kesik soluyor, soğuk hava ciğerlerini sanki kavuruyordu. Adam Jean-Paul'un cesedini almak ve diğerlerini beklemek için durduğunda bir işkencenin yerini bir diğeri alıyordu. Her duruşunda buz gibi r¼zgar ona adeta saldırıyor, terini dondurarak titremesine neden oluyordu. Jonat han soğuk ve yorgunluktan ağlıyor, g¼zyařları ęıkmiř sakallarına takılarak donuyordu.

Eigerwand İstasyonunun yukarısındaki tepeler ¼yle uzaktı ki onlara bakmak insanın b¼t¼n cesaretini kırıyordu. Bu y¼zden Jonathan dikkatini yapabileceği şeylere veriyordu. Baltası. Oyduğu bir basamak.

Fazla ilerleyemiyorlardı artık. Dinlenmeleri şarttı.

Jonathan, v¼cudunu kandırarak onu harekete zorluyordu. "Bir basamak daha. ondan sonra dinlenebilirsin. Tamam. Tamam. Bir basamak daha."

Jonathan eğilirken sivri buzlar su geçirmez kumaştan yapılmış pantolonunu deliyordu. Bunun içindeki kayak pantolonunu da. Buzların uğları adamın etine batıyordu, ama soğuk can acısını hafifletiyordu. "Bir basamak daha. Ondan sonra dinleneceksin."

Ben, şafak s¼kerken yayladaydı. Teleskopla dağın yamacını tarıyordu. Kurtarma işi için g¼n¼ll¼ olarak başvuran geęę dağcılar onun ęevresindeydiler. Hepsinin de y¼z hatları endişeyle gerilmiişti. Hiçbiri şimdiye kadar bu mevsimde havanın

böylesine soğuduğunu görmemişti. Aralarında alçak sesle yüzeydeki durum hakkında konuşuyorlardı.

Ben psikolojik açıdan kendisini yamaçta hiçbir şey bulmamaya alıştırmıştı. Sakin sakın otele dönecek ve tırmanışı organize eden Dağcılık kulüplerine telgraflar çekecekti. Sonra da odasına kapanarak belki de günlerce havanın yumuşamasını bekleyecekti. Cesetlerin indirilmesi için bir tim oluşturacaktı, ama bu felaketin acısını birinden çıkarmak için de kendi kendisine söz vermişti. Birini yumruklayacaktı. Bir muhabiri. Daha da iyisi bir 'Eiger Kuşu'nu.

Yamaçta hiçbir hareket yoktu!

Otelin verandasında 'Eiger Kuşları' teleskopların arkasında sıraya girmişlerdi bile, ısınmak için ayaklarını yere vuruyor, koşuşan garsonların getirdikleri buharları tüten kahveleri içiyorlardı.

Yunanlı tüccarla Amerikalı karısı gözüksüler. Kendilerine yol açan kalabalığın arasından iki tarafa selamlar vererek geçtiler. Başsavaşlar rolündeydiler. Diğerleri de. "bu durum özellikle sizi çok üzmüş olmalı," diye mırıldandılar. Bütün gece çadırlarında iki portatif gaz sobası yakılmıştı, ama karı koca yine de kahvaltı sofrasından kalkarak sırayla özel teleskoplarına gittikleri zaman soğuk rüzgara katlanmak zorunda kaldılar.

Ben, yaylada durmuş genç dağcılardan birinin eline sıkıştırdığı teneke kaptan kahve içiyordu. Verandadan bir mırıltı sonra da neşeli çığlıklar yükseldi. Biri bir hareket görmüştü.

Ben kabı otların üzerine atarak hemen teleskopa eğildi. Şimdi yamaçtaki üç dağcıyı görüyordu. Ağır ağır iniyorlardı. Üç kişi... ve bir şey daha. Bohçaya benzer bir şey. Dağcılar karların

arasından çıktıkları zaman Koca Ben de parkalarının renklerini seçebildi. Mavili yani Jonathan hastaydı. Ağır ağır iniyor, zaman ve enerji harcamasına neden olan basamak oynuyordu. Bir süre son ra kırmızı parkalı Karl yeşilimsi gri. bohçaya benzeyen şeyi aşağıya sarkıttı. Sonra Alman oldukça hızlı hareket ederek Jonathan'ın yanına indi. En sonraki sarı ceketli Anderl daha ağır ağır hareket etti. Orta yere kadar inerek orada sağlamca durdu. Anderl'in yukarısında başka kimse yoktu.

O bohça gibi şey Jean-Paul Bidet olacaktı. Fransız ya yaralıydı... ya da ölmüştü.

Ben, her şeyi eriten fön ve dondurucu soğuktan sonra yüzeyin ne halde olduğunu tahmin edebiliyordu. Her an bir buz tabakası insanın ayağını altından hafifçe kayabilirdi.

Ben yirmi dakika teleskopun başından ayrılmadı. Bütün kasları gerilmişti, bir şeyler yapabilmek için çırpınıyordu, ama dağcıların amaçlarını da anlayamıyordu. Sonunda kendisini zorlayarak doğruldu. Tahminlerde bulunarak, umutlara kapılarak kendi kendisine işkence etmeyecekti artık. Grup çok ağır hareket ediyordu. Ben ancak saatler sonra onların aşağıya inme planlarını kavrayabilirdi. Adam odasında beklemeye karar verdi. Hiç olmazsa böylece nasıl korktuğunu kimse görmeyecekti.

"Günaydın! Teleskopunuzu kullanacak mısınız?"

Ben döndü. Aktör karşısında durmuş ona çocukça bir tavırla gülümsüyordu. Yüzünü iyice boyamış olan aktris karısı da yanındaydı. Kadın boynundaki kırıksıklıkların belli olmaması için parlak renkli bir eşarp takmıştı. Kendisini daha uzun boylu ve ince gösterecek biçimde hazırlanmış olan şık gri elbisesinin içinde titriyordu.

Aktör o ahenkli sesiyle, "bizim ki hiçbir şey görmeden eve gitmeyi istemiyor," diye açıkladı. "Ama tabii onun diğer insanlarla birlikte sıraya girmesini de bekleyemeyiz. Bunu herhalde anlıyorsunuz."

Ben kulaklarına inanmıyormuş gibi sordu. "Yani benim teleskopumu mu kullanmayı düşünüyorsunuz?"

Kadın atıldı. "Ona parasını vereceğimizi söyle, hayatım." Sonra o güzel gözleriyle genç dağcılara baktı.

Aktör gülümsedi ve en tatlı sesiyle, "parasını tabii vereceğiz." dedi.

Daha sonraki gazetelerde çıkan haberlerin tersine Ben adamı tokatlamadı.

Elini kaldırırken aktör şaşılacak bir çeviklikle geriledi, ama o sırada dengesini kaybederek donmuş zemine sırt üstü devrildi. Karısı hemen haykırmak onun üzerine kapandı. Kocasını başka zalimliklere karşı koruyacaktı. Ben kadını saçlarından yakalayarak başını kaldırdı. Karı kocanın üzerine eğilerek alçak sesle, "odama gidiyorum." diye açıkladı. "Bu teleskopu burada bırakacağım. Siz, kan emici vampirler, ona dokunmayacaksınız! Yoksa o teleskopu çıkarmak için uzun bir ameliyat yapmak zorunda kalır."

Ben uzaklaşırken genç dağcılar güldüler. Aktris ise öfkeyle küfretti. Sözlerinden cinsi sapıklıkla ilgili pek çok şey bildiği anlaşılıyordu.

Ben verandadan sıçrarcasına yürüyerek hızla geçti. Çarptığı 'Eiger Kuşları'nın şaşırp sersemlemeleri de ona kinci bir zevk verdi. Adam boş bara giderek üç şişe bira ve sandviç istedi. Bunların getirilmesini beklerken Anna kalabalıktan sıyrılarak ona

yaklaştı. Ben kadınla konuşmak istemiyordu, ama barmen de çok yavaştı.

Kadın ona yaklaştıkça. "Jean-Paul iyi mi?" diye sordu.

"Hayır, değil!" Ben, barmenin getirdiği bira ve sandviçleri kaptı. Hemen odasına çıktı.

Yatağının kenarına ilişerek sıkıntıyla sandviçini yedi, içkisini içti. Sonra da yatağa uzanarak, ellerini ensesinde kenetle d, gözlerini de tavana dikti. Sonra da kalkarak odada dolaşmaya başladı. Her seferinde de bir an pencerenin önünde duruyordu. Tekrar uzandı. Bir süre sonra yine kalktı, iki saat ağır ağır geçti ve Ben de dinlenemeyeceğini anladı.

Yayladaki teleskopun başına tekrar geçtiğinde dağcıların İstasyon'un yukarısındaki tepelere doğru gittiklerinden hemen hemen emin oldu. Grup. buz alanını pencerenin yukarısındaki çıkıntılı kısımdan ayıran ince geçitteydi. Onlarla güven arasındaki uzaklık teleskopla bakıldığı zaman ancak bir santim kadardı, ama Ben dağcıların saatlerce çabalamaları ve tehlikeye göğüs germeleri gerekeceğini de biliyordu. Güneş de alçalmaya başlamıştı. Koca Ben yardım ekibini götürmesi için özel bir tren sağlamıştı. Ekiple uygun zamanda istasyona gidecek ve dağcılarını indirmek için yerlerini alacaklardı.

Ben, teleskopun üzerine eğilmiş, dağa doğru bir dostluk ve enerji akımı gönderiyordu.

Anderl'in kaydığını gördüğünde bütün vücudu sarsıldı.

Bir çatırdı oldu ve Anderl yüzeyin ayaklarının altında oynadığını fark etti. Kocaman bir kar parçası yüzeyden kopmuş kayıyordu. Anderl, aşağı yuvarlanacak olan bu parçanın tam ortasını daydı. 'Piton' çakması bir işe yaramayacaktı. Bu

yuvarlanan bir kayaya sarılmaktan farksız olacaktı. Avusturyalı kaymayan bir yer bulabilmek için yukarı doğru uzandı. Sonra yana doğru yuvarlandı. Bu öldürücü yuvarlanışa engel olmak için kollarını bacaklarını açarak baltayı yüzeye sapladı. Kendisi de bunun üzerine yattı, ama hâlâ yana, aşağıya doğru kayıyordu.

Jonathan, yeni oyduğu basamakta Karl ve ölüyle birlikteydi. Gözlerini önündeki karlara dikmiş titriyordu. Karl'ın haykırması üzerine titremesi birdenbire durdu. Yorgunluktan camlaşmış gözlerle budalaca bir sakinlikle karların kendisine doğru kaymalarını seyretti.

Karl Jonathan'ı uyku tulumundaki cesedin üzerine itti. Kendisi de onların üstüne atıldı. Yere saplamış olduğu buz baltasını sıkıca tutuyordu. Çığ üzerlerinden gürleyerek geçti. Bir an kulaklarını sağır etti, nefeslerini kesti. Onları basamaktan sürüklemeye çalıştı. Alt taraflarına yığıldı.

Sonra ani bir sessizlik oldu.

Jonathan, karları kazarak Karl'ın gevşek vücudunun yanından uzandı. Basamaktaki taze karları süpürdü. Sonra Karl ayağa kalktı. Kesik kesik soluyordu. Elleri kan içinde kalmış, derileri buz baltasının sapına yapışıp kopmuştu. Jean-Paul'un özeri karla örtülmüştü ama o hâlâ yerindeydi.

"Kimildayamıyorum." Ses yakınlarından gelmişti.

Anderl, kollarını bacaklarını açmış karın üzerinde yalıyordu. Ayakları uçurumun kenarından üç metre kadar gerideydi. Kayan karlar onu aşağıya sürüklemiş, sonra da diğerlerinin üzerinden geçirerek yana doğru götürmüştü. Düşüşünü yavaşlatmış olan balta hâlâ altındaydı. Yaralanmamıştı ama her harekete

çalışışında birkaç santim kayıyordu. Avusturyalı bunu bir iki defa denedi sonra da hareketsiz kalmak akıllılığını gösterdi.

Jonathan'la Karl'ın ona erişmeleri olanaksızdı. Karın üstünde ilerlemeleri de öyle... Anderl birkaç santim aşağıya kavdı. Bu sefer kımıldamaya da kalkışmamıştı.

Jonathan'la Karl, Anderl'e bağlı olan karlara gömülmüş ipi çaresizce çekiştirdiler. Bütün güçlerini kullanmak istemiyorlardı. İp birdenbire kurtulduğu takdirde aşağıya yuvarlanabilirlerdi.

Anderl seslendi. "Kendimi çok gülünç buluyorum." Ve yine kaydı.

Jonathan boğuk boğuk, "Sus," dedi. Buz 'piton'unu çakabilecekleri bir yer yoktu. Adam telaşla kendi baltasını ve Karl'ın kini yumuşak karın derinliklerine batırdı. Sonra Anderl'in gevşek ipinin bir kısmını bunların saplarına sardı. "Şunların üzerine yat," diye emretti. Karl sessizce bu isteği yerine getirdi.

Jonathan, ipini çözdü. Anderl'in yarı gömülü ipini tuttu. Bunu kardan çıkara çıkara ilerledi. Bu gevşedikçe. Karl ipi baltalara sarıyordu. Adam tam Avusturyalıya yaklaştığı sırada ip karın içinden usulca kaymaya başladı. Jonathan Anderl'in üzerine yuvarlandı. İki birden yavaş yavaş kayarak Karl'ın bulunduğu basamağın altına indiler. Sonra basamağa kolaylıkla tırmandılar.

Jonathan kendisini basamağa atar atmaz gevşedi. Jean-Paul' un ölüsünün yanında çömeldi. Titreyip duruyordu. Yorgunluktan bitkin haldeydi."

Anderl neşeliydi ve konuşup duruyordu. Karl ise pek uysaldı. İki genç basamağı daha genişlettiler. Anderl çay yaptı. Jonathan'a ilk fincanla birlikte iki kırınızı hap da verdi. Kalbi canlandıran ilaçlardı bunlar.

Anderl, "kendimi orada pek gülünç hissettim." dedi. "Gölmek istedim, ama o zaman büsbütün kayacağımı biliyordum. Bu yüzden dudağımı ısırđım. Beni gelip almak gerçekten müthişt, Jonathan, ama bundan sonra ben sanki bir kızakmışım gibi davranma. Ne yaptığını biliyorum. Otelin verandasındakilere gösterişe kalkıştığım, öyle değil mi?" Gevezelik ediyor, bir taraftan da çay veriyordu.

İlaç ve çay Jonathan'ın yorgunluğunu giderir gibi oldu... Adam pantolonundaki yırtıkların etrafına bulaşmış olan koyu kırmızı kanlara bakarak titremesini kontrol altına almaya çalıştı. Açıkta bir gece daha geçirmeye dayanamayacağını biliyordu. Harekete geçmeliydiler. Jonathan nefes verirken iniltiye benzer sesler çıkarıyordu. Yorgunluğunun son safhasına gelmişti. Artık buz baltasını ne kadar süre kullanabileceğini de bilmiyordu. Kol kasları büzölmüş ve katılaşmışlardı. Yumruğunu iyice sıkabiliyor, parmaklarını açabiliyordu, ama ikisi arası hareketleri yapamıyordu. O durumda liderlikten vaz geçmesi gerektiğini de çok iyi biliyordu, ama bu görevi iki gence vermeye de cesaret edemiyordu. Sinirleri bozulmuş olan Karl bir robottan farksızdı. Anderl'in neşeli gevezeliği bir sinir krizini gizliyormuş gibiydi.

Harekete geçmek için toparlandılar. Anderl. Jonathan'dan maden fincanı alırken onun grimsi yeşil gözlerine sanki adamı ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Biliyor musun, Jonathan, harika bir dağcısın! Seninle tırmanmak bana büyük zevk verdi."

Jonathan kendisini zorlayarak gülümsedi. "Aşağıya inmeyi başaracağız."

Anderl gülererek başını salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum, ama yolumuza cesaretle devam edelim."

Yamaçtan çift iple hızla indiler. Aşağıdaki 'Eiger Kuşları'nı pek cüretlice buldukları bu hareket aslında o kadar zor değildi. Akşam oluyordu. Anderl'in ipini alarak zaman kaybetmediler.

Aylar sonra bakıldığında yarı çürümüş ip hâlâ görülüyordu.

Bir karlı alanı daha aştıktan sonra iniş noktasının yukarısına erişeceklerdi. Güneş ufka yaklaştığı için soğuk müthiş artmıştı. Jonathan dişlerini sıkarak kafasındaki bütün düşünceleri attı. Yine basamaklar oymaya başladı. Baltayı her vuruşunda acı, sızlayan kolundan ensesine kadar çıkıyordu. Dakikalar azap verecek kadar uzundu. Saatler ise dayanılamayacak kadar uzundu.

Zaman Ben için de çok ağır geçti. Harekete geçtiği takdirde belki biraz rahatlayacaktı, ama dağcılarının nereden ineceklerini kesinlikle anlamadan bir şey yapmak istemiyordu. Son dağcının da kayadan dar kar alanına indiğini gördüğünde teleskoptan başını kaldırdı. Usulca, "haydi." dedi. "Gidelim."

Kurtarma ekibi otele yaklaşmadan istasyona doğru gitti. Muhabirlerin ve 'Eiger Kuşları'nın merakını uyandırmak istemiyorlardı. ama reklam meraklısı birkaç demiryolu yöneticisi durumu bazı gazetecilere haber vermişlerdi. Muhabirler peronda bekliyorlardı. Ben onlarla uğraşmaktan bıkmıştı. Bu yüzden gazetecilerle tartışmaya girişmedi, ama ayak altında dolaştıkları takdirde neler olacağını da açık açık söyledi. Daha önce yapılan anlaşmalara rağmen İsviçreli yöneticilere tırmanışı hazırlayan kurumların özel trenin, masraflarını ödeyeceğini tekrar tekrar söylemek gerekti. ama sonunda yola çıktılar. Tren sarsılarak

yalpalayarak tünele girdi. Otuz dakika sonra yukarıdaki istasyondaydılar.

Ekip fazla konuşmadan hemen çalışmaya başladı. Galerinin ucundaki tahta bölmeler buz baltalarıyla söküldü. İlk genç dışarı çıkarak bir dizi 'pitonu' çaktı. Yüzlerine çarparı o müthiş soğuk hava hepsinin de alçakgönüllülükle davranmasına neden oldu. Artık bu soğuğun yüzeydeki adamların güçlerini nasıl tükettiğini biliyorlardı.

Ben kurtarma ekibine liderlik etmek için çok şeyini vermeye hazırdı, ama tecrübeli bir adamdı ve ayak parmakları yerinde olan bu güçlü gençlerin işi kendisinden daha iyi başaracaklarını da biliyordu.

Genç lider, yüzeyi araştırdıktan sonra galeriye geri döndü. Verdiği haber hiç de iç açıcı değildi. Kayanın üzeri bir santim kalınlığında bir buz tabakasıyla kaplıydı. Bu buz pitonları çakılmayacak kadar ince kayadaki uygun çatlakları gizleyecek kadar da kalındı. Her 'ipon' için buzu kırmaları gerekecekti. Bu da çalışmalarını ağırlaştırıyordu.

Ama işin en kötüsü yardım ekibi yukarıya, dağcılara doğru ancak on metre kadar çıkabilecekti. Daha yukarıda kaya aşılması olanaksız bir çıkıntı yapıyordu. Usta dağcılar pencerelerin iki yanına doğru gidebilirlerdi ama yukarı çıkmaları...

Genç adam bunları açıklarken kan dolaşımını hızlandırmak için ellerini dizlerine vurup duruyordu. Oysa dışarıda yalnızca yirmi dakika kalmıştı. Ama soğuk yüzünden parmakları katılaşmıştı. Güneş battığı için galeri de iyice soğuklaşmıştı artık...

Birkaç dakikada bir gençlerden biri dışarıya uzanarak, yukarıya doğru bağıırıyordu, ama cevap veren yoktu. Ben galeride bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Gazeteciler de onun karşısına çıkmamak için duvarlara yapışmış bekliyorlardı.

Ben bir keresinde dışarı uzanarak eski kayıtsızlığını hatırlatan bir tavırla adeta meydan okudu "Haydi, Jon! Şu poponu kaldır da aşağıya in!"

Ama yine cevap veren olmadı.

Fakat bir şey Ben'in tuhafına gitti. Sesi yankılanmıştı. Eiger da rüzgar esmiyordu. Çevre çok sessizdi.

Ben dönerek gençlerin arasına oturdu. O hayat verici çay fincanları elden ele dolaşmaya başladı.

Galerinin ucundan gözüken gökyüzü koyu mavi bir renk alırken ısı da daha düştü.

Gençlerden biri yukarıya seslendi. Durdu. Tekrar bağırdı.

Ve yukarıdan cevap geldi bu kez!

Bir gazeteci saatine bir göz atarak not defterine bir şeyler karaladı. Ben dağcılarla temas kurmaları için seçilmiş olan üç gençle birlikte dışarı çıktı. Yine sesler duyuldu, ama yukarıda kilerin ne kadar yüksekte cevap verdikleri belli değildi.

Bir genç yine bağırdı. Sonra Anderl'in sesi duyuldu. "Ne oluyor? Yarışma mı yapıyoruz?"

Kurtarma ekibindeki genç bir Avusturyalı gülererek arkadaşını dürttü. Anderl Meyer'den böyle bir şey beklenirdi işte. ama Ben Anderl'in seslenişinin, bitkin haldeki gururlu bir adamın son çabası olduğunu sezmişti. Elini kaldırdı. Yanındakiler sustular. Yukarıda, soldan bir gürültü geldi. Ben şıkırtılardan onun uydurma bir askıyla aşağıya inmeye çalıştığını anladı

Sonra dağcının botları gözüktü. Ve Jonathan ağır ağır aşağıya kaydı. İpin ucunda dönüyordu. Yüzeyde üç metre kadar ötedeydi. Üç kurtarıcı ağır ağır ona doğru gitmeye başladılar. Kalles buzları kırıyor ve 'pitonları' çakıyorlardı. Ben raf gibi bir çıkıntıda duruyor ve onları yönetiyordu. Yardım etmeyi çok isteyen diğer gençlere yer yoktu.

Ben, Jonathan'a seslenerek ona cesaret verici sözler söylemeye kalkışmadı. Arkadaşının gevşek vücudundan onun bütün gücünün tükenmek üzere olduğunu anlamıştı. Konuşmak için nefes tüketecek halde değildi.

Kurtarma ekibinin üç üyesi hızla ilerleyemiyorlardı. Tecrübeli dağcılar olmasalardı, hiç kımıldayamayacaklardı.

Jonathan başını kaldırarak yukarı baktı, ama kayanın çıkıntısı nedeniyle bir şey göremedi.

Ben seslendi. "Yukarıda ne oldu?"

"İp...!" Anderl'in sesinden dişlerini iyice sıkmış olduğu anlaşılıyordu. "...Takıldı!"

"Kurtaramıyor musun?"

"Hayır. Jonathan kayaya tutunarak ipi gevşetemez mi?"

"Olanaksız."

Jonathan'ın kendisini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Uçurumun yüz seksen metre yukarısında ipin ucunda dönüyordu. Ve her şeyden çok uyumayı istiyordu.

Ben, iyice aşağıda olmasına rağmen soğuk havada Karl'la Anderl'in seslerini iyice duyuyordu. Sözlerini anlayamıyordu ama iki gencin öfkeli öfkeli konuştukları belliydi.

Kurtarma ekibinin üç üyesi hâlâ ilerliyorlardı. Jonathan'la aralarındaki uzaklığın yarısını aşmışlardı. Artık hızlanmak için tehlikeyi göze alıyor, kayaya daha az 'piton' çakıyorlardı.

Anderl aşağıya seslendi. "Pekala! Elimden geleni yapacağım."

Karl haykırdı. "Hayır, olmaz! Kimıldama!"

"Sen beni tut."

"Olanaksız." Karl'ın sesi iniltiye benziyordu. "Anderl, bunu yapmam olanaksız."

Ben önce yukarıdan yuvarlanan karları gördü. Sonra da kar ve buz parçalarının yarı örttüğü iki kişiyi. Onlardan biri başını pencerenin kenarına çarptı. Çirkin bir ses çıktı. Sonra ikisi de gözden kayboldular.

Kar hâlâ hışırdayarak dökülüyordu. Sonra kesildi.

Dağın yüzeyi sessizleşti.

Üç kurtarıcı güvendediler, ama gördükleri sahne yüzünden donup kalmışlardı.

Ben, "devam edin." diye gürledi. Gençler duygularını baskı altında tutmaya çalışarak bu emre uydular.

Bir şey Jonathan'ın ipin ucunda sarsılmasına neden oldu. Profesör tepe üstü geldi. Şiddetle sallanıyor, başı dönüyordu. Kendinden geçmek üzereydi. O şey adama tekrar çarptı. Jonathan'ın burnundan kanlar fışkırdı. Adam uyumayı ve o şeyin de kendisine bir daha çarpmamasını istiyordu. Hayattan istediği yalnızca buydu, ama o cisim adama tekrar çarptı ve ipleri birbirlerine dolandı. Jonathan farkına varmadan o nesneyi tuttu. Jean-Paul'du bu. Fransız, uyku tulumu, kefeninden yarı sarkmıştı. Ölüm ve soğuk yüzünden kaskatıydı, ama Jonathan ölüye sıkıca sarıldı. Adamı Anderl'le Karl'ın peşinden

yuvarlanmaktan koruyan da yine Jean-Paul'un cesediydi. Üç dağcıyı birbirine bağlayan ipe karşıt bir ağırlık gibi takılıp kalmıştı. Şimdi ölüyle Jonathan sessiz soğukta yanyana sallanıyorlardı.

"Dik otur!"

Jonathan'a Koca Ben uzaklardan bağıırıyormuş gibi geldi. Bu yumuşak sesin gerçeklerle bir ilişkisi olamazdı.

"Dik otur!"

Jonathan'ın tepe üstü sallanmaya bir itirazı yoktu. Sonu gelmişti artık. Her şeyden vaz geçmişti. "Bırak da uyuyayım. Neden dik oturayım?"

"Allah kahretsin! Doğrulsana! "

"İstediklerini yapmadığım takdirde yakamı bırakmayacaklar. Ne önemi var?" Jonathan. Jean-Paul'un ipine tutunarak doğrulmaya çalıştı, ama parmaklarını bükemedi. Elleri uyuşmuştu "Bunun ne önemi var?"

"Jon! Allah aşkına!"

Jonathan, "yakamı bırak," diye mırıldandı. "Git başımdan." Aşağıda yayla karanlıktı. Jonathan artık soğuğu da hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu zaten. Mışıl mışıl uyuyacaktı.

Hayır, bu uyku değil. Başka bir şey. Pekala, doğrulmaya çalışacağım. Belki o zaman yakamı bırakırlar. Nefes alamıyorum. Burnuma kan dolmuş. Uykum var."

Jonathan, yeniden ipi tutmayı denedi, ama şişkin parmakları zonkluyor ve bir işe de yaramıyorlardı. Adam daha yukarılara uzanarak ipi koluna sardı. Yarı doğruldu, ama kolu kaymaya başlıyordu. Jean-Paul'u deli gibi tekmeledi. Sonra bacaklarıyla

ölüyü kavradı. Kendi ipi alnına çarpıncaya kadar doğrulmayı başardı.

İste. Dimdik oturuyorum. Artık yakamı bırakın. Budalaca bir oyunu bu. Önemli değil."

"Şunu yakalamaya çalış!"

Jonathan çevreyi daha iyice görebilmek için gözlerini yumdu. Sonra da tekrar baktı. Üç kişi vardı, yüzeyde. Ona da yakındılar. Kayaya yapışmışlardı. "Şimdi ne istiyorlar? Neden beni yalnız bırakmıyorlar?"

"Bunu yakala ve başından beline geçir."

Jonathan, "gidin başımdan," diye mırıldandı.

Ben'in uzaklarda kükrediğini duydu. "Allah kahretsin! Yakala şunu!"

"Ben'i kızdırmamalıyım. Öfkelendiği zaman çok kötü olur." Jonathan sersem sersem ilmiği başından geçirerek beline kadar indirdi. İşte yaptım. Artık başka bir şey istemeyin. Bırakın da uyuyayım. İpi sıktıkça nefesim daralıyor."

Jonathan genç adamların Ben'e endişeyle, "onu çekemiyoruz." diye seslendiklerini duydu. "İp yeteri kadar gevşek değil."

"Jon?" Ben'in sesi öfkeli değildi. Sanki bir çocuğu kandırmaya çalışıyordu o. "Jon, baltan hâlâ belinde."

"Ne olmuş yani?"

"Başının yukarısındaki ipi kes."

"Ben çıldırmış. Uyuması gerekiyor sanırım."

"O ipi kes, eski dost. Hafifçe düşeceksin. Seni tutuyoruz."

"Haydi, şu işi de yapayım. Yoksa yakamı bırakmayacaklar." Jonathan, baltayla körcesine naylon ipe vurdu. Tekrar tekrar.

Sonra uyuşuk kafasında bir düşünce belirdi. Jonathan da durakladı.

Ben, kurtarıcılara, "ne söylüyor?" diye sordu.

"İpi kestiği takdirde Jean-Paul'un düşeceğini..."

"Jon. beni dinle! Bunun zararı yok! Jean-Paul öldü!"

"Öldü mü?. Ah şimdi hatırladım. O burada ve ölü. Anderl nerede? Ya Karl? Onlar başka bir yerdeler Çünkü Jean-Paul gibi ölmediler. Öyle değil mi? Anlayamıyorum... Ama bu önemli de değil. Ben ne yapıyordum? Ah evet, şu lanet olasıca ipi kesiyordum."

İpe baltayla tekrar tekrar vurdu.

İp birdenbire koptu. Bir an iki adam birlikte yuvarlandılar. Sonra Jean-Paul yalnız başına düşmeye devam etti. Jonathan iseilmek sıkışırken kırılan kaburgalarının acısı yüzünden bayıldı. Bu da iyi oldu. Hiç olmazsa böylece kayaya çarptığını fark etmedi.

Zürich : 6 Ağustos

Jonathan, Zürich'in bir labirente benzeyen modern hastanesinde sterilize edilmiş bir hücrede, yatağında yatıyordu.

"On yedi. on sekiz, on dokuz...Bir, iki, üç, dört..." Adam sabırla tavandaki fayanslardaki delikleri sayıyordu.

Çok sıkılıyordu, ama bazen de korku, acı ve yaşadığı için de derin bir minnet duyuyordu. Galeri girişinden yaylaya indirilirken bir ara kendisine gelir gibi olmuştu. Trenin gürültüsü ve hareketi

nedeniyle akli karışmıştı. Bir an Ben'in yüzünü görmüş ve boğuk bir sesle, "belimden aşağı hiçbir şey hissetmiyorum," diye şikayet etmişti.

Kendisine tekrar geldiğinde hastanedeydi. Botlarının bağcıklarını kesmişler, pantolonunu çıkarıyorlardı.

Bir hemşire anlayış ve heyecanla, "belki de kesilmeleri gerekecek," demişti.

Jonathan. "olmaz," diye düşünmüştü, ama ölmeyi tercih edeceğini söyleyemeden tekrar bayılmıştı.

Sonunda doktorlar söz konusu baş parmağı kurtarmışlardı, ama oksijen çadırına alınan Jonathan bir hayli azap çektikten sonra. Jonathan pek çok yara almıştı. Bunların çoğu önemli değildi. Donma dışında Jean-Paul'un cesedine çarptığında burnu kırılmıştı. ilmiğe sıkıştığında da iki kaburgası Kayaya çarptığında hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Bunların arasında Jonathan'ı en uzun süre kırık burnu rahatsız etti. Oksijen çadırından çıktıktan ve kaburgalarındaki kırıklar da kaynadıktan sonra burun köküne yapıştırılmış flaster Jonathan'a çok sıkıntı verdi. Adam bu yüzden kitap bile okuyamıyor, buna kalkıştığında" flaster nedeniyle şaşılıyordu."

Ama en çok şikayet ettiği iç sıkıntısıydı. Ziyaretçi kabul etmesi yasaktı. Ben, onunla Zürih'e kadar gelmemişti. Otelde kalarak hesapları ödemiş, ölülerin bulunarak ülkelerine gönderilmeleri işleriyle ilgilenmişti. Anna da hâlâ oteldeydi. Hatta Ben'le birkaç defa aşk da yapmışlardı.

Jonathan'ın canı sonunda öylesine sıkıldı ki adam Lautrec yazısını bitirmekten başka çare bulamadı, ama bunu ertesi

sabah okuduğunda öfkeyle homurdandı ve kağıtları yanındaki sepete attı.

Tırmanış sona ermişti. 'Eiger Kuşları' yeteri kadar zevk ve heyecan duydukları için güneye, lüks yuvalarına döndüler. Gazeteciler birkaç gün daha kaldılar, ama Jonathan'ın yaşayacağını anlayınca onlar da kentten ayrıldılar. Tıpkı leş yerken ürkütülen akbabalar gibi.

Hatta sonunda Eiger olayı haber olmaktan çıkmıştı. Basın şimdi başka bir heyecanlı olayın peşindeydi. Jonathan'a yalnızca Cherry'den bir kart geldi. Bu Long Island'dan Arizona'ya gönderilmiş. sonra Zürih'e kadar gelmişti.

Cherry. "Sana şahane bir haberim var;" diye yazıyordu. "Uzun yıllardan beri taşıdığım o yükten kurtuldum... Öhhö öhhö! Sevgilim şahane! Sakin, sessiz, şefkatli, zeki! Ve bana aşık. Birdenbire oldu bu. Onunla tanıştık. Seviştik ve evlendik. Sen o muhteşem fırsatı kaçırdın. Hüngür hüngür ağlayacağını biliyorum. Tanrım, kocam gerçekten harika bir erkek. Benim evde oturuyoruz. Evine döndüğünde gelip bizi görmelisin. Ha. aklıma gelmişken. Arada sırada senin kiliseye uğruyorum. Sana kötü bir haberim de var. Bay Monk işi bıraktı. Milli Parklar Dairesinde hir iş bulmuş. Arizona nasıl? Evet. kurtuldum. Döndüğün zaman sana her şeyi anlatırım."

Ziyaretçi yasağının kalktığı ilk gün Amerikan Konsolosluğundan bir adam Jonathan'ı görmeye geldi. Kısa boylu, tombul biriydi bu. Uzun saçlarını kabak kafasına dikkatle yapıştırmıştı. Çelik kenarlı gözlüğün gölgelediği küçük gözlerini kırıştırıp duruyordu. CII'nin casusa benzemedikleri için özellikle servise aldığı silik tiplerdendi, ama CII hep bu tiplerden

yararlandığı için artık yabancı bir ajan bu adamları kalabalığın arasında bile seçebiliyordu. Adam. Jonathan'a CII'nin yeni yaptırttığı bir teyp bıraktı. Bu bandı çalarken bir taraftan da siliyordu.

Jonathan yalnız kalır kalmaz teybi açtı. Bunun kapağının içine bir zarf yapıştırılmıştı. Zarfta banka hesabına yüz bin do'.ar yatırıldığını açıklayan bir belge vardı. Şaşırın Jonathan teybin düğmesine bastı ve Dragon'un sesi duyuldu. Küçük hoparlör nedeniyle adamın sesi daha tiz ve madeni çıkıyordu. Jonathan'ın karanlıkların arasından beliren fildişi gibi yüzü, pamuk kadar beyaz kaşların gölgelediği pembe gözleri hayalinde canlandırması çok kolaydı. Bunun için gözlerini yumması yeterliydi.

"Azizim Hemlock... Herhalde artık zarfı açtın ve müsrifliklerin yüzünden ziyan olan paraları toplamdan düşeceğimiz tehditlerini savurmamıza rağmen ücretini tam olarak ödediğimizi öğrendin. Bunun seni hem şaşırttığını ve hem de sevindirdiğini umarım... Bence bu parayı hak ettin. Yaralandığın için hem acı çektin, hem de masrafa girin... 'Onaylama' hedefinin kendisini ele vermesini sağlayamadığın anlaşılıyor. Bu yüzden kesin, ama pek de ekonomik olmayan o haşince yolu seçtiğini yani üç maçta mı birden 'onayladığını' anladım... Ama tabii sen her zaman müsriftin... Mösyö Bidet'yi herhalde dağda geçirdiğiniz ilk gece, Karanlıktan yararlanarak öldürdün. Diğer iki adamı uçuruma, ölüme yuvarlamayı nasıl başardığını pek anlayamadık, ama aslında bu bizi pek ilgilendirmiyor... Bildiğin gibi bizi yöntemlerden çok, sonuçlar ilgilendirir.

"Şimdi, Hemlock, Clemens Pope'u bize berbat halde iade ettiğin için seni azarlamam gerekiyor... Ama bunu yapmayacağım. Çünkü ben de başından beri Pope'u uygun bir biçimde cezalandırmayı planlıyordum. Senin Pope'u cezalandırman pekala uygundu. Pope'a hedefini bulma görevi verilmişti, ama o hedefin kim olduğunu öğrenemedi... Son anda aklına seni yem olarak kullanmak geldi. Tabii bu fikir ikinci sınıf bir kafanın ürünüydü. Korkuya kapılmış, beceriksiz bir adamın planı, ama başka seçeneğimiz de yoktu. O tehlikeli durumdan kurtulacağına inanıyordum. Bu bakımdan yanılmadığım da anlaşılıyor. Pope, AO Bölümü'nden alındı. Şimdi ona daha kolay olan bir görev verildi. Artık Başkan Yardımcılarının nutuklarını yazacak. Senden yediği dayaktan sonra zaten işimize yaramazdı. İyi bir av köpeğinde "tüfek korkusu" diye tanımlanacak bir derdi var.

"Dosyanı istemeye istemeye 'etkin olmayan ajanlar' dolabına kaldırıyorum, ama açıkçası Bayan Cerburus benim kadar üzülüyor. Sana doğrusunu söyleyeyim, bana çok geçmeden yine birlikte çalışacakmışız gibi de geliyor. Zevklerini düşünecek olursak, bu paranın sana ancak dört yıl yeteceği de anlaşılır. Ondan sonra neler olacağını kim söyleyebilir?

"Sorunu pek zekice bir biçimde çözümlediğin için seni kutlanın. Long Island'daki kendin için hazırladığın o türbede şanslı günler geçirmeni dilerim."

Jonathan teybi kapatarak bir kenara bıraktı. Başını ağır ağır sallayarak aciz bir tavırla, ah, Tanrım..." dedi.

"Neyse. Şimdi tavanda bir sırada kaç fayans vardı? Kırk ,ki. Diğer kenarda ise... bir, iki, üç, dört..."

Ben kapıdan girmekte zorluk çekti. Kollarında o selofana sarılı, meyve dolu koskocaman bir sepet vardı. Küfrederek öfkeyle kapıya bir tekme attı.

Sonra sert sert, "Al," diyerek yükünü Jonathan'a uzattı. Profesör, Ben kapıdan dalaıdan beri deli gibi gülüp duruyordu.

Sonra kahkahaları arasında, "bana getirdiğın bu şey de nesi?" diye sordu.

"Bilmem. Meyve filan. Bunları aşağıda, lobide satıyorlar. Komik olan nedir?"

"Hiç..." Jonathan gülmekten bitkinleşmişti. "Bu bana getirilen armağanların en tatlısı, Ben"

"Haydi oradan!"

Jonathan tekrar gülmeye başlarken karyola sarsıldı. Ben iri ellerinin arasında kurdeleli bir sepetle gerçekten pek komik gözükmişti gözüne, ama kahkahaları iç sıkıntısı ve ateşin neden olduğı bir sinir krizini de gizliyormuş gibiydi.

Ben sepeti yere bırakarak, karyolanın yanındaki bir iskemleye çöktü. Kollarını kavuşturarak hoşnutsuzca bir sabırla bekledi. Seni böyle neşelendirebildiğım için çok seviniyorum.

"" Afedersin. Artık kendimi topladım." Jonathan son defa sessiz bir kahkaha atarak burnunu çekti. "Gönderdiğın kartı aldım. Sen ve Anna, ha?"

Ben elini salladı. Bu dünyada tuhaf şeyler oluyor."

Jonathan başını salladı. "Şey... onları..."

"Evet, onları dağın eteğinde bulduk. Anderl'in babası oğlunun yaylaya gömülmesini istedi. Dağın görülebileceğı bir yere."

"İyi."

"Evet. İyi."

Ve söyleyecek başka bir şey kalmadı. Ben hastaneye. Jonathan'ı görmeye ilk defa geliyordu, ama Profesör durumu anlıyordu. İnsan bir hastaya fazla bir şey söyleyemezdi.

Kısa bir sessizlikten sonra Ben Jonathan'a ona hastanede iyi bakıp bakmadıklarını sordu. Jonathan, "evet." dedi. Koca Ben, de. "iyi."

Sonra iri yarı adam yerinden kalkarak odada dolaştı. Pencereden dışarı baktı. "Hemşireler nasıl?"

"Çok sert."

"Ya?" Ben, tekrar oturdu ve bir süre pantolonundaki küçük toz taneciklerini süpürdü. Sonra da. "akşamüzeri uçakla Amerika'ya döneceğim," diye açıkladı. "Yarın sabah Arizona'da olurum."

"George'a sevgilerimi ilet."

"Olur. bunu yaparım." Ben içini çekti. Uzun uzun gerindikten sonra gitmek için ayağa kalktı. "Kendine iyi bak." Meyve sepetini alarak yatağın yakınına koyduğunda Jonathan tekrar gülmeye başladı. Ben buna katlandı. Bu gülüş o uzun sessizliklerden daha iyiydi, adam bir süre sonra kendisini pek gülünç hissetmeye başladı. Bu yüzden sepeti tekrar yere bırakarak kapıya doğru gitti.

"Ah. Ben?"

"Efendim?"

Jonathan gülmekten yaşaran gözlerini sildi. "O Montreal olayına nasıl karıştın. Ben?"

Ben dakikalardan beri alnını pencerenin camına dayamış öyle duruyordu. İki tarafına fidan dikilmiş yolda ağır ağır ilerleyen

arabalara bakıyordu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi hafif ve boğuktu. "Beni gerçekten gafil avladın."

Burada yatmış tavandaki delikleri sayarken böyle davranmayı planladım."

"Planın etkili oldu. eski dost. Bunu ne zaman öğrendin?"

"Yalnızca birkaç gün oldu. Önce elimde bazı küçük ipuçları ve parçalar vardı. Montreal'deki topallayan adamı gözlerimin önünde canlandırmaya çalışıyordum, ama birlikte dağa tırmandığım adamlardan hiçbiri o hayale uymuyordu. Eiger'e tırmanma işi için gelecek olanlardan biri de sendin. Sonra bütün parçalar birleşiverdi. Mellough'la senin otelinde karşılaşmam gibi bir raslantı... George Horfort'un bana yarım doz vermesi. Miles böyle bir şey yapmazdı. Ona cevabımı vermiştim. Ayrıca George Miles'a neden yardım etmişti? Bildiğim kadarıyla kızı ilgilendiren bir tek şey vardı. Miles da bunu ona sağlayamazdı, ama George böyle bir şeyi senin için yapardı. Sen de kızın bana iğne yapmasını isteyebilirdin. Çünkü Miles'in, bana Montreal'deki adamın kim olduğunu söyleyemeden ortadan kalkması işine gelecekti."

Ben kadere boyun eğen bir adam tavrıyla başını salladı. "Uykudan ter içinde uyanıyor, Miles'in sana her şeyi söylediğini düşünüyordum. Çölde yani. Senin benimle kedifare oyununa girişmiş olduğunu sanıyordum."

"Miles'a bana bir şey söyleme fırsatını hiçbir zaman vermedim."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu sessizliği Jonathan bozdu. "Miles'a nereden bulaştın?"

Ben hâlâ pencereden trafiğe bakıyordu. "Dağcılık yapamayacağımı anladığımda açtığım o küçük okul... Onun başarılı olması için çok uğraştım, ama okul kazanç sağlamıyordu. Çok kimse gelmiyordu. Gelenler de... senin gibi... eski dağcılık arkadaşlarımdı. Onlardan para almak da hoşuma gitmiyordu. Gazetelerin küçük ilanlar kısmında da total eski dağcılara göre işlerden pek söz edilmiyordu. Tabii belki bir yerde sabah dokuzdan beşe kadar çalışabilirdim, ama bu da bana göre bir şey değildi. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım. Para kazanmak için ne yaptığını düşünecek olursak..."

"Artık o işi yapmıyorum. Görevi bıraktım."

Ben ciddi bir tavırla Jonathan'a baktı. "İşte bu iyi Jon " Sonra tekrar ağır ağır ilerleyen trafiği seyre devam etti. Konuşmaya başladığında sesi ifadesizdi. "Sonra bir gün o Miles Mellough denilen adam ortaya çıktı. Bana bir önerisi olduğunu söyledi. Lüks bir otel açmama yardım edecekti. Bunun yanı sıra küçük bir dağcılık okulum da olacaktı. Benden bütün istenen Mellough'nun adamlarının otelime gelip gitmelerine izin vermem ve bir soru sormamamdı. Tabii bunun yasalara aykırı bir işle ilgili olduğunu anladım. Zaten Mellough da başka türlü olduğunu hiçbir zaman iddia etmedi. Bense gırtlığıma kadar borç içindeydim.. " Sesi hafifledi.

Jonathan, sepetin üstündeki tütün rengi selofanı yırtarak bir elma aldı. "Miles, uyuşturucu satıyordu. Herhalde otelini doğu batı trafiği için bir depo olarak kullanıyordu. Toptan satış yapan adamlarını da dinlenmeleri için yine sana yolluyordu.

"Hepsi bu kadar ...Bu birkaç yıl sürdü. O sırada Miles'la senin birbirinize düşman olduğunuzdan haberim yoktu. Hatta birbirinizi tanıdığınızı bile bilmiyordum."

"Pekala. Mellough'la olan ilişkini anladık, ama bu Montreal'e neden gittiğini açıklamıyor."

"Bundan söz etmek hoşuma gitmiyor."

"Bana her şeyi açıklamak zorundasın. Durumu bana daha önce anlatsaydın ben de dağa tırmanmaya kalkışmazdım."

Ben burun kıvırdı. "Tabii ya! Beni öldürür ve parayı alırdın."

"Sanmıyorum."

"Yani evinden, tablolarından, her şeyinden vazgeçerdin, öyle mi?"

Jonathan sesini çıkarmadı.

"Emin değilsin sanırım, Jon."

"Evet, emin değilim."

"Dürüstlük yeterli değil, Jon. Zaten seni o dağa tırmanmaktan vazgeçirmeye de çalıştım. Ölmek istemiyordum, ama senin benim yüzümden o dağda ölmen de hoşuma gitmeyecekti."

Jonathan, konudan sapmayı istemiyordu. "Bana Montreal'e neden gittiğini anlat."

Koca Ben gürültülü gürültülü içini çekti. "Ah, ben pek budalaca şeyler yaptım, eski dost. Senin gibi tecrübeli birinin hiçbir zaman yapamayacağı şeyler. Gelen bazı malları teslim alarak belgeleri imzaladım. Böyle şeyler işte. Sonra... "Gözlerini kapayarak baş ve işaret parmaklarını bunların üzerine bastırdı." Sonra kızım uyuşturucuya alıştı... Mellough kızım ile ilgilendi. Onu

bir yere götürdü. Ve kızım o alışkanlıktan kurtuldu. Ondan sonra Mellogh'nun her istediğini yapardım. Ona borcum vardı."

Jonathan kaşlarını çatı. "Kızın mı. Ben?"

Koca Ben'in gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. "Evet. İşte bilmediğin bir şey, Doktor! George Hotfort benim kızım."

Jonathan kızla sevişmesini, sonra da onu dövmesini hatırladı. Gözlerini elindeki elmaya dikti. "Haklısın. Bundan haberim yoktu."

Ben, George konusunu uzatmak istemedi. Tabii Mellough başından beri senin arkadaşın olduğumu biliyordu. Başımı derde sokmayı planlıyordu. Beni kurtarmak için onu listenden silecektin. Mellough da sonunda rahatlayacaktı."

"Bu ona göre bir oyun. Sinsice işlerden hoşlanırdı."

"O Montreal işi başımı belaya sokacaktı. Bana kendisiyle birlikte Kanada'ya gitmem gerektiğini söyledi. Kruger adlı bir köpekle birlikte bir kağıdı alacaktık. Ya da böyle bir şeyi. Cinayet işleneceğinden haberim yoktu. Olsaydı yine de bir şey yapamazdım."

"Herhalde cinayetle bir ilişkin yoktu."

"Bunu da pek söyleyemem! O adamın öldürülmesine engel olmadım. Öyle değil mi? Orada durdum ve cinayeti seyrettim." Ben'in acı sesinden kendisinden tiksindiği anlaşılıyordu." "Kruger adamın gırtlakını yararken..."

"Sen de kustun."

"Evet, öyle. Ben katil tipi değilim sanırım." Ben pencereye döndü. "Sana benzemiyorum. eski dost."

"Boşver bu laflara! Fikir olarak cinayete bir itirazın yok. Mellough'yu senin için öldürmeme de dünden razıydın. Yalnızca bu işi kendin yapamıyorsun."

"Herhalde."

Jonathan, elmayı Ben'in hediye sepetine geri attı. Söyle. Ben Neden gelip beni yamaçtan kurtardın? Ben de diğerleriyle birlikte ölseydim, sen de kurtulmuş olurdun."

Ben gülümseyerek başını salladı. "Bunu düşünmediğimi sanma. eski dost."

"Ama sen katil tipi değilsin..."

"Öyle, bir de sana borcum vardı. Beni Aconcaqua'dan aşağı ya indirdiğim için." Ben Jonathan'a döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey olmayacak."

"Eski bir dostu kandırmaya kalkışmazsın değil mi?"

"CII'dekiler istedikleri adamın ortadan kalkmış olduğuna inanıyorlar. Onları bu fikirlerinden vazgeçirmem için bir neden yok. Neticede paramı da verdiler."

"Ya sen? Sana ihanet eden arkadaşların konusundaki düşüncelerini biliyorum."

"Benim, bana ihanet eden arkadaşlarım yok!"

Ben, bu sözleri düşündü. "Anlıyorum. Söyle, eski dost, senin hiç arkadaşın var mı?"

"Beni düşünmen çok dokunaklı. Ben Uçağın ne zaman kalkıyor?"

"Artık gitmem gerekiyor."

"İyi."

Ben kapıda durdu. "Kendine iyi bak, eski dost."

"Meyve için teşekkürler."

Jonathan bir süre Ben'in arkasından kapanan kapıya baktı. Ona sanki içi iyice boşalmış gibi geliyordu. Birkaç günden beri artık dağlara tırmanamayacağını biliyordu. O eski cesareti kalmamıştı ve Ben de gitmişti. Jemima da öyle. Tavandaki delikleri saymaktan da bıkmıştı.

Jonathan ışığı söndürdü. Gözlerini kapayarak uyumaya çalıştı. "Allah kahretsin! Onları ihtiyacım yok! Hiçbirine, hiçbir şeye! Amerika'ya döndüğümde o lanet olasıca kiliseyi satacağım."

"Ama tablolarımı değil!"

BİTTİ

TREVANIAN

KELEBEK
YAYINLARI

KAR KAPLANI

Her şey İsviçre'de bir Amerikan ajanının öldürülmesiyle başladı. Jonathan Hemlock CII adına çalışıyordu. Görevi yabancı ajanları bulup öldürmektir. İşin ilginç yönü o düşmanlarının kim olduğunu bilmediği halde düşman ajanlar onu tanıyordu...

Ülkemizde de büyük ün yapan ve kitapları çok satan John Trevanian'ın Türkiye'de ilk kez yayınlanan ilginç bir yapıtı.

Fiatı 800.— TL.
KDV dahil 880.— TL.